

Bé Sôcôla

Contents

Bé Sôcôla	1
1. Chương 1+2+3	1
2. Chương 4+5+6	15
3. Chương 7+8	25
4. Chương 9 : Những Bức Ảnh	32
5. Chương 10: Chủ Nhật	38
6. Chương 11: Chuyển Nhà	46
7. Chương 12: The Promise And The Curse	50
8. Chương 13: Bài Học Cuộc Sống	56
9. Chương 14: Tôi Đang Học Cách Chia Sẻ	59
10. Chương 15: Tôi Đã Cứu Rồi Một Linh Hồn	63
11. Chương 16: Yêu Em Từ Ánh Mắt Đầu Tiên	68
12. Chương 17: No Title	72
13. The End - Chương 18: Caramel Ngọt Hay Chocolate Ngọt Hơn?	76

Bé Sôcôla

Giới thiệu

. . . Anh đi lang thang trong một ngày nắng gắt, Chợt gặp em - cô bé có ánh mắt hay cười. Anh đi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/be-socola>

1. Chương 1+2+3

Tên tác phẩm: Bé Sôcôla

Tác giả: Lia Vanilla

Thể loại: Tiểu thuyết thiếu niên, tình cảm, hài hước, học đường

Giới thiệu:

...Anh đi lang thang trong một ngày nắng gắt,

Chợt gặp em - cô bé có ánh mắt hay cười.

Anh đứng nhìn em và tự hỏi,

Có hay không rằng anh đã thích em rồi?

...Trời không mây, mây lãng du cùng gió

Gió theo em lai vãng tận nơi nào?

Anh băng khuâng tìm em trong nỗi nhớ

Nắng nhạt nhòa chao đảo với gió mây.

...Cô bé ơi! Có biết chẳng những ngày xưa ấy,

Trái tim anh thổn thức bóng hình em.

Hoa hồng say trong ly thủy tinh trắng

Anh đắm mình trong nắng đắm sương mai.

...Hừng đông kìa, hừng đông bừng ánh sáng

Ánh sáng chan hòa nhuộm gió long lanh.

Trái tim mong manh, anh tìm em trong nắng

Đi tìm em - cô bé có ánh mắt hay cười.

(LiaVanilla - 12/11/2013)

Chương 1: Khúc dạo đầu của những nhân vật chính

Hít vào rồi nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục hít vào rồi nhẹ nhàng thở ra sau đó lặp lại. Tôi biết rằng con người cần hít thở để duy trì sự sống nhưng có một điều tôi luôn luôn thắc mắc: chúng ta hít vào làm gì để sau đó lại thở ra? Chưa có một ai đưa ra câu trả lời xác đáng cho tôi cả, tôi chỉ biết rằng con người thì vô cùng khó hiểu. Thật vậy, bản thân tôi cũng khó hiểu. Tôi biết rõ rằng hôm nay, tiết đầu tiên là của thầy giáo chủ nhiệm kiêm ông anh họ già khù đờ, ế chổng gọng thế mà tôi vẫn đi học muộn. Hết quả là trời lạnh, tôi đứng ngoài hành lang và hít thở.

Ok. Dù sao thì cũng chết, tôi lấy hết tinh thần của mình ra để hít thở rồi đập cửa xông vào lớp.

- Thưa thầy, em xin lỗi vì đã đi học muộn. Hôm nay em bị ngã xe nên giờ mới tới trường được. Thầy khoan dung độ lượng cho em vào lớp.

Thầy giáo anh họ Phan Minh Sơn đang cầm trên tay cái thước gỗ dài nửa mét nhìn tôi chăm chăm. Tưởng rằng tôi sẽ bị tra hỏi đủ kiểu thế nhưng anh họ tôi chỉ nhàn nhạt nói một câu:

- Sổ ghi bài đâu rồi?

Tôi đứng đơ đơ tại chỗ, cả lớp đưa mắt ngó tôi hết sức là thanh thản. Quên chưa giới thiệu với các bạn tôi tên là Phan Ngọc Thư, là thư kí đương nhiệm của lớp 11A này, nhưng mà tôi không hề thích chức vụ thư kí đó chút nào, không hề. Từ năm lớp 10 tới giờ, tôi vẫn gồng mình tranh cử chức thủ quỹ thế nhưng không một ai bỏ phiếu cho tôi. Mấy đứa bạn nói nếu tôi mà được làm thủ quỹ coi như cả lớp đồng ý ghi danh vào mặt ra đường ăn xin. Tôi tức chúng nó lắm, thực chất tôi đâu đến nỗi nào đâu.

- Dạ, hình như là ở dưới văn phòng. Em đi lấy ngay đây ạ. - tôi lập tức biến thành cô học trò ngoan.

Thế nhưng thầy giáo anh họ lại nói:

- Hình như? Bản thân làm thư kí lớp mà lại không rõ sổ ghi đầu bài ở xó nào? Vào lớp.

Và tất nhiên, tôi nghe lời anh họ, chạy ào vào cuối lớp và ngồi vào chỗ của mình. Thăng Dương - bạn thân kiêm anh họ (vâng, lại là anh họ) khác của tôi ngồi bên cạnh bữu môi nói:

- Mày đi xe bao giờ thế?

Tôi phớt lờ nó, một mình tận hưởng niềm vui không bị phạt. Anh họ Phan Minh Sơn của tôi rất rất nghiêm khắc nhưng anh họ mà, đôi lúc phải thiên vị em gái chứ. Tôi hí hửng ngồi nghịch nghịch cái bút chì, chợt một cơn gió lạnh lùa vào lớp học khiến tôi dựng cả tóc gáy. Tôi thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ và tôi dám chắc không chỉ mình tôi là cảm thấy lạnh đầu mà cả lớp tôi cũng thế. Bởi vừa có một bóng dáng lướt ngang qua phòng học của tôi, kèm theo sau là luồng gió lạnh cùng hơi thở ẩm đậm của những nỗi sợ hãi - Trần Nam Thiên.

Trần Nam Thiên là nhân vật huyền thoại của trường tôi. Trần Nam Thiên tên thật là Trần Nam Thiên - nổi như cồn với những vụ đánh nhau gây thương tích - người có quyền năng chi phối kẻ khác bằng ánh mắt.

Không gian thoáng chốc bao trùm bởi sự im lặng. Cho tới tận khi Trần Nam Thiên khuất bóng, căn phòng mới như lấy lại được hơi thở của sự sống.

Trên bục giảng, anh Sơn đang nhìn chúng tôi bằng ánh mắt hết sức khó chịu. Cũng dễ hiểu tại sao thôi, anh ấy có sợ Trần Nam Thiên đâu mà biết được cảm giác của chúng tôi.

Thế là giận cá chém thớt:

- Hồ Linh Giang, mời em lên tóm tắt và giải bài tập trên bảng cho tôi.

Ồ, tôi quên chưa nói cho các bạn biết, nhắc đến thầy giáo Phan Minh Sơn thì phải đi kèm với lớp trưởng Hồ Linh Giang. Hai người họ là một cặp oan gia giống nhau đến từng milimet về tính cách nhưng chẳng hiểu lí do gì đã khiến họ ghét nhau đến từng sợi tóc. Lớp trưởng Linh Giang vô cùng nguyên tắc, chăm chỉ, cần cù và vô cùng tận tụy với công việc thế nhưng luôn luôn cãi lời thầy giáo dạy toán Phan Minh Sơn. Tôi đã từng đưa ra rất nhiều giả thuyết về hai người đó nhưng tôi sẽ kể sau còn bây giờ chúng ta quay lại câu chuyện nhé.

Lớp trưởng Linh Giang hậm hực đứng dậy nhìn thẳng vào mắt thầy giáo Phan Minh Sơn và nói:

- Thưa thầy, tại sao Toán lại cần phải tóm tắt đề bài? Bản thân em thấy đề bài đã đủ ngắn gọn và súc tích rồi.

Anh Sơn cười như không cười đáp lại:

- Em có ý kiến gì về phương pháp dạy học của tôi?

- Em chỉ thắc mắc mà thôi.

Anh Sơn khẽ nhếch môi cười:

- Tôi không giải đáp những vấn đề đó ở đây. Nếu em thắc mắc về tôi, chúng ta gặp nhau sau giờ học - Vài đứa trong lớp che miệng cười, anh Sơn tiếp tục - Dường như, bạn lớp trưởng với bộ óc thiên tài không cần phân tích đề đã hiểu rõ mọi nội dung. Vậy, mời bạn lên trên này phô diễn tài năng cho cả lớp cùng sáng mắt chứng kiến.

Lớp trưởng Linh Giang buộc phải đầu hàng, chệnh choáng bước lên bảng. Còn thầy giáo Phan Minh Sơn thì rất là khoái trá nhìn cô ấy cặm cụi vẽ mãi không xong cái hình lăng trụ xiên. Thế thì làm cái con khỉ mốc được ấy.

Thời gian cứ trôi đi, chuông hết giờ reo, anh Sơn vớt lại tập bài kiểm tra rồi rời đi. Lớp trưởng Linh Giang bẻ nát viên phấn rồi về chỗ. Cả lớp chạy ào đi chơi, chẳng mấy ai thèm quan tâm đến bài kiểm tra của mình.

Tôi cũng không màng thế sự, thò tay vào trong ngăn bàn lấy ra một thanh sôcôla ăn ngấu ngiến.

Cô nàng Đào Hoa ôm hai tờ giấy rồi chạy tới chỗ tôi kêu lên:

- Bài kiểm tra của cậu và Dương này.

Đào Hoa là bạn thân của tôi, tên thật là Đỗ Thanh Hòa nhưng với tâm hồn ngây thơ và trái tim thánh thiện, Hòa được Dương ưu ái gọi bằng cái tên Đào Hoa tức Hòa đao. Từ ấy, cả lớp tôi xác nhận cái tên ấy đi vào lịch sử.

Đào Hoa nói:

- Cậu được 9,75 điểm tiếp tục dẫn đầu lớp còn Dương được 4 trừ. Khổ thân Dương.

Tôi chìa sôcôla ra mời Đào Hoa nhưng cô ấy lắc đầu từ chối. Tôi cầm bài kiểm tra lên xem xét, Đào Hoa lại nói:

- Lớp trưởng Linh Giang chỉ được có 9 thôi, Linh Giang chẳng bao giờ vượt qua nổi cậu.

Đúng lúc ấy, Lớp trưởng Linh Giang bước tới bàn của tôi, không hề coi Đào Hoa tồn tại, Linh Giang ném cho tôi câu hỏi:

- Thưa, cậu được bao nhiêu điểm?

- 10 điểm - Đào Hoa ông ọ đáp thay tôi.

- 9,75 - tôi sửa lại.

Linh Giang bỏ đi như một người thua trận. Cô ấy là thế, luôn luôn thế. Linh Giang là học sinh xuất sắc nhất lớp nhưng tôi - cái đứa lười biếng - lại là người dẫn đầu trong các bài kiểm tra. Người ta nói, giữa tôi và Linh Giang xảy ra một cuộc đấu ngầm nhưng tôi xin khẳng định chẳng có cuộc đấu ngầm nào hết bởi từ trước đến nay chỉ có mình Linh Giang khiêu chiến còn tôi thì chưa một lần ứng chiến.

Bỗng, Dương từ đâu xông xộc chạy vào, mắt nhắm mắt mở đâm cả vào cái bàn. Tôi nghe thấy tiếng Đào Hoa xuýt xoa cứ như thể chính cô ấy là người ngã. Dương chuênh choáng đứng dậy, hốt hển nói với tôi:

- Dương vừa từ canteen về, gặp anh Sơn, anh ấy bảo Thưa lên văn phòng lấy sổ đầu bài ngay lập tức.

Tôi nhét nốt miếng sôcôla cuối cùng vào miệng, cau có đáp lời:

- Thế thì có gì mà phải nhặng lên?

Mặt Dương nhăn nhó lại, nó nói một cách rất khổ sở:

- Nhưng mà trên đường về, Dương đâm vào một người...

- Ai? - Đào Hoa hỏi, có vẻ cô ấy rất sốt ruột.

Dương nuốt nước bọt ừng ực:

- Anh Thiên

Đào Hoa ré lên còn tôi sặc sôcôla.

Lại thêm lần thứ n+1 cái tên Trần Nam Thiên hiện trong đầu tôi. Một thứ cảm xúc không tên lại bắt đầu hiện hữu. Tôi biết đến Trần Nam Thiên ngay khi mới vào lớp 10 và tôi còn nhớ rõ lần đầu tiên tôi được chứng kiến tận mắt anh ấy là vào ngày khai giảng. Hôm ấy nắng vàng nhuộm rực rỡ sân trường, tôi hòa mình vào dòng người tấp nập của khung cảnh trường cấp ba. Trong đầu tôi ẩn hiện vô số những nỗi niềm của 1 học sinh mới và đúng lúc ấy, tôi nhận ra có ánh mắt đang nhìn mình - ánh mắt của Trần Nam Thiên.

Tôi không khỏi mơ màng khi về tới nhà và sau khi ngủ một giấc tôi quyết định chôn vùi những suy nghĩ hoang tưởng của mình. Trần Nam Thiên không nhìn tôi, anh ấy nhìn nắng.

Trở về câu chuyện lúc này, tôi mất nửa phút để điều tiết vụ sặc sôcôla rồi bắt đầu lôi não bộ ra để sử dụng. Trong trường của tôi chia ra làm 3 loại người, một là những người sợ Trần Nam Thiên, hai là những người sùng bái Trần Nam Thiên, ba là dung hòa hai loại trên. Còn tôi, luôn tự nhận mình là người thứ 4, người không quan tâm đến Trần Nam Thiên. Thế nhưng mỗi khi nghe các bạn nhắc tới chiến tích lừng lẫy của anh ấy là tôi lại co người vào như con ốc sên. Nói trắng ra là tôi sợ.

- Thế anh ấy có nói gì làm gì không? - tôi hỏi.

Dương lắc đầu:

- Không. Hôm nay anh ấy đi một mình. Khi Dương đâm vào, anh ấy không nói gì, đi thẳng.

Tôi vỗ tay:

- Vậy thì tốt rồi.

Dương rên rỉ:

- Tốt? Nhớ không, hai tuần trước có đứa vô tình dẫm chân lên cặp sách của anh Thiên sau đó thì bị mấy tay đàn em của anh ấy bẻ gãy chân. Dương cũng sắp bị đánh rồi đây này.

Đào Hoa làm bộ mặt buồn khổ an ủi Dương:

- Không có chuyện đó đâu Dương à.

Dương chẳng thèm quan tâm đến lời an ủi của Đào Hoa, rầu rầu rĩ rĩ ngồi xuống ghế. Tôi liếc nó một cái rồi đứng phắt dậy.

- Thư lên văn phòng tìm sổ ghi đầu bài.

Đùa, nhìn cái bộ mặt của Dương tôi dứt khoát đi lấy sổ còn vui hơn.

Tôi lao người ra khỏi cửa lớp, chạy vù vù trên hành lang và đập lại trước cửa văn phòng. Vừa đứng lúc dừng chân, tôi chợt nghe thấy tiếng nói vọng đến tai mình:

- Con ơi, nếu con không thay đổi thì làm sao mà thành tài được con ơi.

Vừa hay, một cơn gió thổi qua, cánh cửa văn phòng đập “Rầm” vào tường. Tôi giật mình, hai bóng người ngồi bên trong quay ra nhìn tôi.

Thật không còn gì để có thể diễn tả cảm xúc của tôi. Hối hận làm sao khi mà tôi lại chạy xuống đây. Bên trong kia có một người mà bất cứ học sinh nào cũng rất kính trọng đó là thầy hiệu trưởng - người dạy môn Giáo dục công dân hay nhất trên đời và một người mà bất cứ học sinh nào cũng phải nể sợ đó là Trần Nam Thiên.

Tôi lúng túng:

- Con chào thầy.

Thầy hiệu trưởng gật đầu với mái tóc bạc phơ, thầy hỏi:

- Thầy chào con. Con đang làm gì vậy?

Tôi rụt rè nhận lỗi:

- Con không cố ý nghe thầy nói chuyện.

Thầy hiệu trưởng lại nhẹ nhàng gật đầu:

- Thế con làm gì ở đây?

- Con tới lấy sổ ghi đầu bài ạ

- Vậy con vào lấy đi, thầy đang nói chuyện với anh Thiên của các con.

Không hiểu sao tôi thấy cái cụm từ “Anh Thiên của các con” hơi có vấn đề nhưng dù sao chuyện đó không liên quan tới tôi. Tôi bước vào bên trong nhưng bị hàng đồng sách giáo khoa nằm la liệt dưới đất chắn lối đi. Nếu tôi đi đường vòng bên trái tôi sẽ phải đi qua chỗ thầy hiệu trưởng và Trần Nam Thiên đang ngồi. Không đâu, sợ lắm. Đúng lúc tôi loay hoay không biết phải làm như thế nào thì Trần Nam Thiên đứng dậy, đi tới cái tủ gỗ, lấy cuốn sổ duy nhất nằm ở đó và trao tận tay cho tôi.

Tôi run rẩy nhận bằng hai tay mà không dám nhìn vào mắt anh ấy. Sau đó tôi lí nhí chào thầy hiệu trưởng rồi chạy vụt đi.

Tinh thần tôi hiện giờ đang bị sốc ghê ghớm nên không để ý rằng đã vào lớp được năm phút. Khi tôi đặt chân đến cửa lớp tôi mới nhớ ra rằng tiết này của lớp tôi là tiết Vật lí với sự tham gia giảng dạy của cô giáo phù thủy vô cùng cay nghiệt.

- Em chào cô! - tôi cố nặn ra một bộ mặt dễ thương nhất với cô Lí (vâng, cô ấy tên là Lí)

Đáp lại tôi, cô Lí cười rất “quyến rũ”. Tôi rợn người.

- Sớm nhỉ?

Tôi tự an ủi mình rằng cô ấy đang khen tôi và chỉ cần tôi bật lại một đòn nhỏ thôi chắc chắn tôi sẽ nằm gọn trong sổ ghi đầu bài.

Cô Lí nhìn tôi, ánh mắt sắc sảo.

- Rất tiếc nhưng theo quy định của nhà trường tôi phải ghi rõ tội danh của chị vào sổ sách. Thêm cái thái độ khinh khỉnh của chị nữa nên tôi mạn phép tặng chị một điểm 0. Giờ thì vào lớp đi.

Thế đấy, im lặng cũng chết mà không im lặng cũng chết. Đời là bể khổ miễn cần khoa học chứng minh. Bằng chứng là trẻ em mới sinh ra có đứa nào cười đâu? Toàn khóc đấy chứ. Chứng tỏ rằng chúng đang khóc cho một cuộc sống khổ ải, gian nan mà chúng sắp phải chịu đựng.

Giọng nói truyền cảm của cô Lí lại lần nữa ngân vang:

- Cả lớp lấy giấy làm bài kiểm tra 15 phút. Coi như chúng ta khởi động trước khi vào bài mới.

Cả lớp ôm mặt rên rĩ. À tất nhiên là trừ Lớp trưởng Linh Giang đang vội vã ôn lại bài vở trong giây phút cuối cùng.

Tiết vật lí trôi qua một cách chậm chạp và thiếu sức sống. Khi tiếng chuông hết giờ vang lên, cả lớp tôi mới thở phào nhẹ nhõm như vừa từ chiến trận sống lại trở về.

Ngay khi cô Lí ra khỏi phòng học, cả lớp tôi bùng nổ:

- B.i.t.c.h!!!

- Đề 15 phút cứ như đề thi Olympic không bằng.

- Giáo viên như thế thì sao học sinh nó giỏi cho được?

- Mình ghét bà ta.

- Đề nghị đổi giáo viên dạy Lí đề.

Tôi thở dài, ảo não ngồi học thêm hai tiết nữa rồi chuông cuối cùng cũng reo lên. Ngày hôm nay của tôi thật không hoàn hảo. Tôi khoác balo trên vai rồi kéo Dương về. Tôi an ủi nó:

- Dương ngoan ngoan, về thôi. Về nhà chị mua bánh bao cho em ăn.

Chẳng có tác dụng, tâm hồn Dương vẫn lơ lửng trên mây. Hành trình chúng tôi đi từ trong lớp ra ngoài cổng rất an toàn. Dương thêu thào dặn dò tôi:

- Nhớ gọi cấp cứu 115 đấy.

Tôi gạt đầu qua loa. Thằng Dương rõ ngu, cấp cứu là 114 chứ. Sợ nó buồn nên tôi không nói gì nữa, dắt tay nó qua cổng như dắt một con bò. Tôi nói:

- Thấy chưa? Về hết rồi, làm gì có ai đánh đầu mà sợ. Chúng mình...

Tôi ngưng lại giữa chừng bởi có thứ gì đó khiến lời nói của tôi mắc kẹt trong cổ họng. Phía bên kia đường đang có một đám thanh niên cao lớn đứng đợi đèn đỏ để sang đường như chúng tôi. Tôi không biết sao họ không về nhà mà lại đứng đó chỉ biết rằng, nếu đèn đỏ sáng lên, xe cộ dừng lại, họ sẽ bước qua những vạch kẻ đường màu trắng để đi tới đây. Tôi thấy rất rõ, ở giữa đám thanh niên đó có một người cao nhất, lạnh lùng nhất, người mà mấy tiếng trước đã trao tay tôi cuốn sổ ghi đầu bài.

Tay tôi bắt đầu ướt đầm mồ hôi, tôi lùi lại chúi phía sau lưng Dương, thực chất tôi còn vô dụng hơn Dương rất nhiều. Tôi lắp bắp:

- Giờ...Giờ...phải làm...gì?

- Bọn mình...đi đường vòng đi...?

Nói rồi không cần câu trả lời, tôi và Dương quay đầu đi về phía ngược lại. Dần dần bước đi của chúng tôi trở thành bước chạy. Cứ chạy và chạy mãi.

Hơn 1 tiếng sau tôi mới lê được bước chân vào nhà với bộ mặt trắng bệch và đôi chân sưng tấy. Tôi khóc lóc với mẹ đòi ăn cơm. Mẹ tôi quát ầm lên rồi cũng mang cho tôi một tô cơm to bự vào phòng. Tôi ăn no nê rồi chầm chần ngủ đầu biết rằng cơn ác mộng của tôi sắp đến trong tương lai không xa...

Chương 2: Hoàng tử trong cơn ác mộng

- Cháu sẽ không đi đâu
- Ta nuôi cháu lớn và đó là những gì cháu đền đáp ta?
- Cháu đã 18 tuổi và cháu có quyền quyết định cuộc đời cháu
- Đừng có mà gân cổ lên cãi như thế. Bệnh tim của ta không chịu được những âm thanh như vậy đâu.
- Bà đừng có mà dọa cháu!!!
- Ai cho phép cháu quát lên như thế?

Có phải các bạn không hiểu cuộc đối thoại trên? Có phải các bạn không biết nhân vật “Bà” là ai? Có phải các bạn nghĩ tôi đang nhầm lẫn gì đó? Không đâu, bình tĩnh và tôi sẽ kể cho các bạn nghe.

Đầu tiên, hãy cùng tôi quay ngược về quá khứ, khoảng một tiếng trước, khi tôi còn đang say giấc bên con gấu bông to xụ thì tiếng chuông cửa reo đồng thời 1 thanh âm the thé vang lên: “Thư! Mở cửa”. Tất nhiên là tôi không biết điều đó vì tôi đang ngủ, tất cả những chi tiết trên đều do mẹ tôi thuật lại. Chỉ biết rằng, khi chiếc chăn của tôi bị hất lên, khi con gấu của tôi bị ném vào góc giường, khi cả người tôi bị lay động mạnh thì tôi mới mở mắt ra và kinh hoàng khi nhìn thấy người đứng trước mặt mình - bà nội.

Tôi đã vô cùng ngu ngốc thốt lên:

- Sao bà lại ở đây?

Bà nội trừng mắt, cao giọng:

- Tại sao ta không thể ở đây?

Và thế là bà tôi đã đến đây, tôi không được phép ngủ nữa. Theo lệnh bà tôi phải đầu tóc gọn gàng, áo quần ngay ngắn để tham dự một cuộc nói chuyện gồm ba người sắp diễn ra vào 10 phút tới. Tôi cố kéo dài thời gian bằng cách ở lì trong phòng tắm nhưng cách đó hoàn toàn không có hiệu lực khi bà nội quát:

- Nếu không ra đây thì ta sẽ bứt đầu con gấu của cháu cho tới khi nó lòi bông ra thì thôi.

Bà nội quá dã man, tôi sợ hãi chạy vội ra phòng khách và thấy mẹ đang ngồi ăn táo trong bất lực. Tôi biết rằng mẹ rất sợ bà nên quả táo kia chắc là do bà bắt mẹ ăn. Nhìn xem mẹ tôi đang ăn hạt táo kìa.

Cái cuộc nói chuyện của bà thật không gì nhàm chán bằng. Nào là bà có một người bạn giàu có, nào là hôm nay là sinh nhật của bạn của bà, nào là bạn bà mời bà đến dự sinh nhật, nào là bà đang phân vân không biết có nên đi hay không, nào là sẽ tổ chức một bữa tiệc nhỏ của người già, nào là bà muốn tôi đi cùng, nào là...khoan đã, bà muốn tôi đi cùng???

- Cháu sẽ không đi đâu - tôi quát ầm lên và cuộc chiến nổ ra.

Cuối cùng đại chiến kết thúc bằng một câu nói của bà, tôi thua cuộc.

- Cháu có biết có khi đây sẽ là bữa tiệc cuối cùng mà bà tham dự?

Tôi luôn luôn sợ bà dọa tôi bệnh tim tái phát hay dọa bà sắp phải chết thế nên tôi luôn cần rằng làm theo những gì bà nói. Tôi thật yếu đuối.

Hơn 7 giờ tối, tôi và bà đón taxi tới khách sạn Plaza. Một bữa tiệc nhỏ ư? Một bữa tiệc của người già ư? Vậy tại sao lại tổ chức tại khách sạn Plaza xa hoa tráng lệ? Lời giải thích duy nhất đó là bà đã nói dối. Hừm, ông tôi mà biết thì bà chết chắc. Mà đáng lẽ ra, tôi phải suy luận ra ngay từ khi bà kéo tôi đi làm tóc và mặc lên người cái váy trắng muốt này chứ. Phải nói rằng tôi quá ngây thơ so với bà.

Bà đưa tay lên sửa lại tóc rồi trịnh trọng bước đi. Bà nói giọng vừa đủ cho tôi nghe:

- Hãy tỏ ra thân thiện và hòa nhập, cố gắng để người khác thấy cháu là một con người hiện đại.

Tôi ngoảnh mặt đi không nghe. Những cơn gió lạnh đầu mùa thổi tới khiến tôi run rẩy trong chiếc váy mỏng. Dưới những chùm ánh sáng hoa lệ, tôi như hạt cát nhỏ bị cuốn vào vòng lốc xoáy. Tôi rùng mình, cảm giác như sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Tôi theo bà đi vào bên trong và không còn nghi ngờ gì nữa, tôi có thể tuyên bố với thế giới rằng bà đã nói dối. Bởi vì tôi không mù chữ, ở ngay giữa đại sảnh của khách sạn có treo 1 tấm biển rất to với những vòng hoa kết xung quanh: Lễ Đính Hôn. Chú rể là Hoàng Phong còn cô dâu tên Phạm Hoàng Ngọc My. Mà cũng không đúng, họ đã kết hôn đâu mà tôi gọi là cô dâu chú rể.

(Hai nhân vật trên tác giả lấy từ truyện Cô gái bán tình yêu. Tiệp thể, PR luân, wattcode là 20642156 J)

Tôi chẳng có hứng thú với cái lễ đính hôn ngớ ngẩn của người ta, lật đặt theo bà đi chào hỏi gia đình nhà cô dâu vì ông của cô dâu là bạn học của bà. Bà tôi rất tự hào mà kể với mình tôi rằng nhờ chép bài của bà mà người bạn kia được lên lớp, chính vì thế nên bây giờ ông ta mới giàu như vậy. Tôi chả tin.

Sau khi tay bắt mặt mừng với gia đình cô dâu, bà cháu tôi được phục vụ dẫn vào 1 chiếc bàn ở góc của căn phòng lớn. Chúng tôi như bị lạc hẳn ra khỏi bữa tiệc. Thế đấy nhờ bà cho ai đó chép bài nên giờ người ta xếp mình ngồi vào cái xó này đây. Nhưng mà thế cũng tốt, ngồi ở đây tôi có thể quan sát được mọi thứ và lại cũng không bị ai chú ý đến. Bà tôi khó chịu ra mặt. Kệ thôi, tôi vô can.

Vì đây là lần đầu tiên đi dự một bữa tiệc lớn thế này nên tôi không khỏi tò mò. Tôi ngó trái nghiêng phải nhìn mọi người đi lại mà không biết rằng có một người vừa ngồi xuống chiếc ghế trống cạnh tôi.

Mấy bàn xung quanh đã bắt đầu đầy người, phục vụ đi lại khắp nơi. Tôi còn ngứa tay bứt 1 nụ hoa hồng để nghịch, tôi vò nó trong tay cho tới khi nó nát bung ra. Tôi ngoe nguẩy đưa chân không biết rằng tóc của mình đã chạm vào khuỷu tay của người ngồi bên cạnh.

Phía trên bên phải, bà đang mím môi nhìn thẳng lên khán đài với ánh mắt lạnh lùng như thể sẽ có người đổi chỗ cho bà khi nhìn ánh mắt đó vậy. Tôi bắt đầu ngừng đưa chân, xoay lại ghế cho thẳng rồi khoanh tay ngồi nghiêm túc.

Nhưng tôi chợt phát hiện ra, ngay sát bên tay trái của tôi có ai đó mặc áo đen đang ngồi. Trời ơi, ai lại ngồi gần tôi đến thế này? Tôi có quen biết ai ở đây đâu. Tôi lấy hết can đảm liếc mắt nhìn người đó: một mái tóc đen được vuốt gel tỉ mỉ, sống mũi cao, đôi mắt hút hồn. Bông hoa hồng nát tuột khỏi bàn tay tôi. Tôi như vừa đánh rơi nhịp thở.

Người ấy cũng từ từ đưa mắt nhìn lại tôi. Tôi chỉ biết há mồm trong kinh ngạc bởi trước mặt tôi không ai khác chính là Trần Nam Thiên.

Tôi bị sốc gần 1 phút và trong khoảng thời gian đó tôi không làm một việc gì khác ngoài nhìn anh ấy. Điều kì lạ là anh ấy cũng nhìn tôi, ánh mắt anh phẳng lặng như mặt nước mùa thu. Sau một phút, não tôi mới bắt đầu hoạt động, tôi hơi cúi đầu xuống coi như lời chào và xin lỗi rồi nhanh chóng quay mặt đi. Tôi cố thu gọn bàn tay mình lại một cách nhẹ nhàng nhất để không chạm vào khuỷu tay anh ấy nữa.

Tim tôi bắt đầu đập thình thịch, hai tay run run, trán lấm tấm mồ hôi. Tôi tự nhiên thấy đầu óc quay cuồng, ruột gan cồn cào như muốn nôn ra tất cả thức ăn trong bụng. Tôi nuốt nước bọt khó chịu. Tôi muốn về nhà!!!

8 giờ tối, đại tiệc bắt đầu. Cô dâu, chú rể và gia đình hai bên cùng chia nhau ra để đi chúc rượu. Tôi nhìn bàn cơm rượu trước mắt mà không dám động đũa bởi hai người ngồi cùng bàn với tôi chỉ có uống mà không có ăn. Tôi chẳng rõ cảm xúc của mình là như thế nào nữa, nâng ly rượu lên và lắc lắc. Cũng có chút thú vị!

Đúng lúc ấy, cô dâu chú rể cùng bước tới bàn chúng tôi. Chú rể là một người có gương mặt lạnh lùng rất cuốn hút, nâng ly rượu lên cười với Trần Nam Thiên và bà tôi.

- Thay mặt gia đình, rất cảm ơn mọi người đã đến dự lễ đính hôn của chúng tôi.

Sau đó mọi người cùng cụng ly. Chú rể chỉ nhấp một chút rượu rồi vui vẻ trò chuyện với Trần Nam Thiên, một lần nữa bà tôi trở thành người vô hình.

- Sao lại ngồi đây? Tôi nhớ rằng cậu là khách VIP chứ? - Chú rể hỏi.

Tôi cảm thấy chẳng liên quan gì đến mình bèn im lặng và lén lút uống trộm rượu trong khi bà đang bắt chuyện với một bà lão ngồi bên cạnh.

Trần Nam Thiên ngồi bên cạnh đáp lời:

- Chúc mừng hạnh phúc hai anh chị.

Chú rể gật đầu còn cô dâu thì đứng cười ngốc nghếch. Đột nhiên chú rể hướng mắt về tôi. Tôi cảm thấy không được tự nhiên, vô thức đưa ly rượu lên uống mà cứ ngỡ rằng tôi đang uống nước. Chú rể nói:

- Bạn gái cậu đây sao?

Ngay lập tức tôi phun toàn bộ số rượu ngậm trong miệng ra ngoài và vội vã thay nó bằng nước lọc trên bàn tay áo của Trần Nam Thiên.

Bà tôi vội vàng quay đầu lại ngơ ngác nhìn chúng tôi. Tôi ôm ngực ho sặc sụa. Rồi bỗng nhiên, hai mắt của bà sáng rực lên như đèn pha ô tô, bà nhìn chăm chăm tôi rồi lại nhìn Trần Nam Thiên. Tôi vẫn ho không ngừng, cô dâu rất tốt bụng mà đưa cho tôi một tờ giấy. Hai mắt tôi cay xè hơi rượu, tôi ho tưởng chừng như có thể khạc ra máu (Tất nhiên đó chỉ là sự tưởng tượng của riêng tôi mà thôi).

Tất cả mọi người gần đấy đều chú ý vào tôi đặc biệt là Trần Nam Thiên, đôi mắt anh ấy trở nên sẫm hơn. Anh lạnh nhạt nói:

- Không phải.

Chú rể lơ đãng gật đầu rồi kéo cô dâu đang có ý định tiến tới hỏi thăm tôi đi sang bàn khác chúc rượu. Thật khổ thân cho cô dâu, lấy phải một con người thâm hiểm.

Cơn ho của tôi dần dần lắng xuống. Bà tôi bây giờ mới ngọt ngào lên tiếng:

- Xin lỗi cậu, cháu gái tôi còn nhỏ không hiểu chuyện, có gì cậu bỏ quá cho. Cậu cho tôi biết số tài khoản ngân hàng, tôi sẽ gửi tiền đền chiếc áo cho cậu.

Trần Nam Thiên nhẹ nhàng từ chối:

- Không. Cháu không sao, thưa bà. Bà không cần làm thế. - Rồi anh ấy lặng lẽ bỏ vào nhà vệ sinh.

Tôi sốc. Đáng lẽ ra tôi cảm thấy mất mặt mới phải thế nhưng tôi lại thấy sốc. Các bạn đang thắc mắc ư? Vì thái độ của Trần Nam Thiên chứ sao? Ở trường tôi, tôi nghe nói, anh ấy chẳng nói chuyện với ai đâu. Khi các giáo viên hỏi anh ấy chỉ trả lời qua loa hai câu là cùng, thế mà lại đi nói chuyện với bà tôi. Còn nữa, Trần Nam Thiên là phần tử phản động, tại sao lại lễ phép thế? Phải chăng tôi đang say rượu?

Tôi lơ mơ thấy bà mỉm cười rồi không lâu sau bà kéo tôi đứng dậy ra về. Tôi loạng choạng đi theo bà, cảm giác như phía sau đang có người nhìn mình nên tôi đi nhanh hơn. Bên ngoài, gió đêm thổi lạnh buốt, tôi nghiêng ngả gọi taxi và chân tay thì bắt đầu tê cứng.

Tôi khực khặc ho thêm một trận nữa thì mới có taxi tới, tôi nhường cho bà về trước (vì nhà bà ở hướng ngược và xa gấp 3 lần nhà tôi). Bà đã rất hào phóng để lại cho tôi chiếc khăn lông chôn nhưng tôi thẳng thừng từ chối. Thế có Chúa tôi không bao giờ chịu nổi mùi nước hoa của bà.

Nhìn theo chiếc taxi của bà đi xa, tôi lại run cầm cập trong gió. Tôi xoa hai tay vào nhau cho ấm nhưng chẳng ăn thua thậm chí tôi còn phải chịu thêm một trận ho nữa. Tôi thấy lồng ngực thật khó chịu, buồn phổi như muốn nổ ra vì cơn ho.

Bỗng, một chiếc áo được khoác lên người tôi, tôi kinh ngạc quay đầu lại nhìn thì phát hiện ra Trần Nam Thiên đang đứng phía sau. Cả người tôi không còn run rẩy nữa mà đã hóa đá tự khi nào.

Trần Nam Thiên khoác áo cho tôi ư? Tôi say rượu thật rồi.

Tôi đứng chôn chân nhìn anh ấy và thế là đầu óc tôi quay cuồng, mặt mũi tím tái. Tôi ngã xuống đất và ngất lịm đi.

Buổi sáng tháng 12, mùa đông đã tràn ngập trên con đường rụng lá. Mặt trời không biết đã chạy trốn đi đâu nhường lại bầu trời cho những đám mây lạnh lẽo. Một cơn gió khê thổi qua, chiếc lá bàng đỏ bay nghiêng nghiêng rồi đáp xuống đất.

Tôi cuộn mình trong chăn mơn màng nghe thấy tiếng mẹ gọi:

- Có định dậy đi học không hả Thư?

Tôi ư ư hai tiếng rồi vùi mặt xuống gối. Mẹ lại tiếp tục:

- Đi chơi thì về muộn lại còn ngủ lười. Dậy mẹ hỏi đây. Sao hôm qua lại uống rượu để rồi lăn ra ngủ ở ngoài đường hả? May mà bố cô đi làm về thấy thế nên đem nhặt vào trong nhà không thì giờ này cô chết cứng rồi. Dậy ngay!

Nghe thấy mẹ nói vậy, tôi mới bắt đầu nhớ đến chuyện tối hôm qua. Cho tới giờ tôi vẫn không thể tin nổi những gì mình thấy, tôi thò đầu ra khỏi chăn nghiêm túc hỏi mẹ:

- Hôm qua con ngủ ngoài đường ạ?

Mẹ trừng mắt nói:

- Chứ sao nữa?

Tôi im lặng vài giây. Tôi tưởng là tôi bị ngất trước khách sạn Plaza chứ? Nếu chuyện tối qua là thật thì chính xác giờ này tôi phải nằm trong bệnh viện nhưng hiện tại tôi đang ở nhà và biết đâu...tất cả chỉ là giấc mơ.

- Mẹ ơi ai đưa con về?

- Cái gì? Đùng có mà câu giờ, dậy ăn sáng để còn đi học.

Tôi phụng phịu chồm chăn rên rỉ:

- Ôi! Sao mà đau đầu quá.

Mặc cho tôi ỉ ôi, mẹ không chút lay chuyển bắt bằng được tôi dậy. Đùa, mẹ thật là, nghỉ học một ngày thì chết ai?

Tôi ngồi vào bàn ăn với bộ mặt uể oải, tay cầm miếng bánh mì kẹp thịt lên gặm. Bố đặt tờ báo xuống, nhấp ly cà phê rồi nhìn tôi tùm tùm cười.

- Thư đi dự tiệc cưới với bà vui không?

Tôi ngừng nhai, nghếch mặt ra nhìn bố rồi gật đầu đáp:

- Có ạ!

Tôi lại tiếp tục gặm bánh mì. Tôi rất muốn hỏi bố rằng hôm qua bố đã nhặt tôi về từ chỗ nào nhưng thôi.

Bố tôi lại cười hỏi:

- Thế có quen được bạn mới không?

Nghe bố hỏi vậy, mẹ cũng nghiêng đầu nhìn tôi. Tôi dứt khoát lắc đầu:

- Không ạ!

Ăn xong, tôi bị phạt phải rửa bát vì tội về muộn và uống rượu. Có phải lỗi tại tôi đâu, tại bà đấy chứ. Tôi hậm hậm đứng rửa bát chợt nghe thấy tiếng bố vào lấy thêm cà phê. Bố cười bí ẩn:

- Cậu thanh niên đó được đấy.

Leng keng! Chiếc thìa trong tay tôi rơi xuống, tôi kinh ngạc quay đầu nhìn bố.

- Ai ạ?

Bố tũm tũm uống cà phê, mắt hấp háy đầy thú vị:

- Cái cậu đẹp trai đưa con về ấy.

Tôi đứng chết lặng tại chỗ không nói nên lời. Như vậy...tức là...chuyện hôm qua là thật, tôi đã gặp Trần Nam Thiên và điên đảo hơn là Trần Nam Thiên đưa tôi về nhà.

Á!!! Chúa ơi!!! Thế giới bị đảo lộn rồi.

Chương 3: Tên tớ là Bé Sôcôla

Hiện tại tôi đang đứng trên hành lang trước cửa lớp học bởi vì lí do rất đơn giản là tôi đi học muộn. Chiếc váy đồng phục quá mỏng khiến tôi run rẩy vì lạnh. Những cơn gió thổi qua hành lang thấu vào tận xương. Tôi hít vào rồi thở ra để lấy tinh thần sau đó xông vào lớp. Không may tiết đầu tiên là Vật Lí.

- Em chào cô! - Tôi cố nhe răng ra để cười.

Cô Lí nheo mắt cười thâm hiểm, cô nói:

- Lại sổ ghi bài nhé, Ngọc Thư?

Tôi hít thật sâu. Quên đi, quên đi, mặc kệ cô ấy, đừng nói gì hết nếu không thì lại chuốc vạ vào thân.

- Chị Ngọc Thư khinh tôi à?

Mắt tôi nhìn xuống đất, tôi mấp máy môi:

- Em không dám.

Cô Lí khoanh tay, bắt đầu trở nên kiêu kì giáo huấn tôi:

- Chị là thư kí lớp mà lại đi học muộn. Học hành chểnh mảng thế hay là đã quyết định sang năm thì cưới?

- Em nghĩ đó là chuyện riêng của em thưa cô.

Cô Lí cười nhạt:

- Vâng, biết là chuyện của chị. Thế này, chị thư kí ạ, lớp hết phần rồi chị mang cho tôi mấy viên phấn lên đây.

Phấn? Tôi lấy quái đâu ra phấn mà mang? Tức thật, lại phải đi sang lớp khác xin rồi.

Tôi cắn răng, ném cặp sang một bên rồi chạy đi xin phấn. Sang lớp bên cạnh:

- Lớp tớ hết phấn rồi.

Lớp bên cạnh lớp bên cạnh:

- Hơ hơ, lớp tớ vừa xin lớp bạn xong.

Tôi chạy hết tầng một, kết quả thu về là con số 0. Tức giận, tôi hùng hổ leo lên tầng bốn. Số tôi đứng là số đen, sau cơn sốc bố tạo ra tôi thực mạng chạy tới trường và giờ thì bạt mặt đi xin phấn.

Tôi thở hổn hển bước vào lớp 12A.

- Con chào thầy!

Thầy hiệu trưởng đang say sưa giảng bài thì bị tiếng nói của tôi ngắt quãng. Thầy quay ra nhìn tôi gật đầu:

- Thầy chào con. Con là học sinh lớp nào?

- Con học lớp 11A ạ - tôi đáp.

- Thế con làm gì ở đây?

Tôi ngượng ngịu gãi đầu:

- Thầy cho con xin một viên phấn.

Thầy hiệu trưởng à lên một tiếng rồi vẫy tay gọi tôi vào. Mắt công mắt sức trèo lên tận tầng bốn chả lẽ tôi chỉ lấy một viên phấn? Không đâu, tôi quơ tay túm lấy cả hộp. Các anh chị lớp 12A đồng loạt trừng mắt nhìn tôi. Thầy hiệu trưởng thấy vậy tặc lưỡi:

- Cho nó.

Cả lớp 12A nhất quyết lắc đầu. Tôi vẫn ôm khư khư cái hộp phấn trong tay. Đột nhiên có tiếng đập bàn vang lên từ phía cuối lớp. Cả lớp quay xuống nhìn, tôi cũng dõi theo. Đập vào mắt tôi là một điều không thể tưởng tượng nổi, Trần Nam Thiên bằng xương bằng thịt ngồi đó.

Tôi đánh rơi cả hộp phấn, hai mắt tròn xoe như viên bi ve. Anh ấy học lớp này sao? Bao nhiêu lớp tôi không chọn lại chạy đúng vào lớp của Trần Nam Thiên. Tôi cứ chờ người ra thế cho tới khi chị gái bàn đầu cười hì hì với tôi:

- Em gái, cho em, đi đi.

Không chần chừ, tôi nhặt hộp phấn lên rồi chạy vụt đi, quên luôn việc chào thầy hiệu trưởng.

Đầu có tôi lại rơi vào trạng thái mơ màng và đột ngột nhớ ra: hình như hôm qua Trần Nam Thiên đưa áo cho tôi mặc thì phải.

ÔI! KHÔNG! LÀM! GÌ! CÓ! CHUYỆN! ĐÓ!

Tan học, Dương hí ha hí hửng rủ tôi đi ăn phở, tôi cứ nhìn nó không chớp mắt. Dương, người lấy tiết kiệm làm tôn chỉ sống, lại mời tôi đi ăn phở? Thấy nó cứ cười suốt, tôi sợ nó chap bèn hỏi:

- Dương ơi, Dương bị làm sao thế?

- Dương đang vui - Nó trả lời.

Tôi tiếp tục hỏi nó:

- Vui chuyện gì?

- Hê hê hôm nay Dương lại gặp anh Thiên và các bạn.

Nghe thấy tên anh Thiên, tôi suýt ngã ngựa. Thăng Dương nói “Anh Thiên và các bạn” cứ như tên một bộ phim hoạt hình ấy.

- Thì sao chứ?

- Hê hê, anh ấy chỉ đi qua thôi, không làm gì cả. Thế mà Dương cứ tưởng bị đánh cho nát đầu ra cơ đấy.

Tôi nhăn mặt khi Dương cường điệu hóa vấn đề. Nhưng mà cũng thật lạ, tại sao anh ấy lại tha cho cái đứa đâm vào mình trong khi cái tên chỉ vô tình đâm phải cặp sách của anh ấy thì bị gãy chân? Thôi quên đi, tôi còn chẳng hiểu sao anh ấy đưa tôi về nhà nữa kìa. Mà khoan, biết đâu cái “cậu thanh niên” mà bố nói là tài xế taxi thì sao? Ôi, thế cũng đỡ chứ cứ nghĩ đến Trần Nam Thiên tôi lại rờn rợn thế nào ấy.

Tôi lấy lại tinh thần, chẳng mấy khi Dương bị chap, phải lợi dụng cơ hội.

- Đi thôi, hai chị em mình đi ăn phở.

Chúng tôi tung tăng bước vào quán phở gần cổng trường. Vừa mới đến nơi, hương thơm ngào ngạt đã bay tới đánh thức vị giác trong tôi. Tôi như bay theo hương thơm đó, chợt, Dương kéo tôi lại:

- Đứng im.

Tôi chả hiểu gì, ngơ ngác nhìn Dương lôi trong cặp ra một chiếc kính màu đen rất sành điệu, giống kính thầy bói. Xong, nó nói:

- Nhìn anh mày biểu diễn đây này.

Nói rồi Dương đeo kính lên, ngạo nghễ bước vào trong đứng giữa quán và oang oang gọi bà chủ:

- Có mì nào ngon không bà chủ?

Vài vị khách đang ăn phải bật cười, tôi xấu hổ che mặt đi. Bà chủ đang bận rộn làm nước dùng nghe thấy vậy cũng ngẩng đầu lên nhìn. Lúc đầu bà còn hơi bất ngờ nhưng sau đó bà thu lại ánh mắt, cả người tỏa ra vẻ huyền bí, tay bà quơ cái que đuổi ruồi khua vào người thằng Dương.

- Cái thằng ngu, quán này bán phở

Tôi vứt hết xấu hổ, ôm bụng cười rũ rượi cùng mấy vị khách trong quán. Bộ mặt Dương rất là ức chế, nó quát âm lên với bà chủ:

- Bác không xem quảng cáo bao giờ à?

Thế rồi nó hờn dỗi đi về một cái bàn trống và ngồi xuống, tôi cũng đi theo. Trong lúc đợi phở mang lên, tôi vẫn cười đến rung cả bàn. Dương tức giận nhìn tôi nó đang định há mồm nói gì đó nhưng thôi. Hai mắt nó mở lớn nhìn chằm chằm phía sau tôi, cùng lúc ấy giọng nói dẻo quẹo của bà chủ quán vang lên:

- Vào đây, vào đây, bác vẫn giành 1 bàn trống cho mấy đứa đấy.

Đáp ứng trí tò mò và tâm hồn tọc mạch, tôi quay về phía sau nhìn và tôi đã phải hối hận vì hành động đó. Đập vào mắt tôi là năm thanh niên cao lớn đang bước đi và cái bàn trống duy nhất mà họ đang tới nằm đối diện với bàn của tôi. Nhưng cái điều khiến tôi run rẩy đó là sự hiện diện của người con trai đi ở giữa, người cao nhất, lạnh lùng nhất và là người tôi sợ nhất - Trần Nam Thiên.

Tôi quay đầu lên ngay lập tức và Dương vẫn hóa đá.

Năm người họ ngồi xuống bàn đối diện một cách chóng vánh. Một tên đàn em có khuôn mặt rất baby mà theo tôi biết thì thứ hai nào cũng ôm cột cờ và chủ nhật nào cũng vác chổi đi dọn vệ sinh. Hắn tiến tới bàn tôi và ngồi xuống cạnh Dương. Dương bàng hoàng tỉnh giấc nhìn hắn bằng ánh mắt sợ sệt. Hắn nhếch môi cười rồi vỗ bộp vào lưng Dương một cái. Chiếc đĩa trên tay tôi rơi “Cạch” xuống đất, trán lấm tấm mồ hôi.

Tên baby nói:

- Bạn, cũng tới đây ăn phở hả?

Dương lắp bắp “Vâng” một tiếng. Tên baby cười khoái trá rồi túm lấy chiếc cặp sách màu xanh có hình siêu nhân điện quang của Dương lên xem xét.

- Ái chà chà, cặp sách đẹp thế! Ai mua cho?

Dương nuốt nước bọt ừng ực, run rẩy đáp:

- Mẹ...mẹ...em mua cho...ạ

- Ồ! - tên đó gật gà gật gù, nói đoạn hắn liếc sang phía tôi, thấy thế tôi vội ôm balo kitty hồng giấu sau lưng.

Tên đó cười theo kiểu chó gặm rồi nói lớn:

- Hai đứa yêu nhau hả? Há há há, một thằng đàn đàn, một con ngu ngu cũng hợp ra phết nhỉ?

Chợt, có tiếng đá ghế sắc lạnh vang lên. Tôi lén lút liếc nhìn bàn đối diện, Trần Nam Thiên đã đứng lên, khuôn mặt lạnh lùng vô cảm. Anh ấy gằn lên tiếng “Về” rồi bỏ đi thẳng. Mấy tên đàn em cũng bỏ đĩa xuống cuống quýt đi theo. Tên baby nghech mặt ra một lúc rồi mới đứng dậy chạy theo mấy người kia. Tôi thở phào nhẹ nhõm cứ như thoát được tội tử hình. Tôi quay sang Dương thều thào:

- Mình cũng...đi về...đi.

Sau khi về nhà, tôi đã mất cả buổi chiều để ổn định tinh thần và phải đến khi làm đầy cái bụng tôi mới trở về trạng thái bình thường.

Tối. Bố mẹ tôi rảnh rỗi thung thỉnh dắt nhau đi xem phim. Tôi lười, trốn học, tay trái ôm con Minion tay phải khua loạn xạ trên bàn phím để đăng nhập Facebook. Cả cái lớp 11A của tôi đã tụ tập đông đủ để tám chuyện. Thực chất, chẳng phải mình tôi lười.

Iam a Facebooker : Mai có kiểm tra môn gì không cả nhà ơi???

Phan Minh Dương: Hối Linh Giang! Hối Linh Giang!

Iam a Facebooker: *Bắc loa* Lớp trưởng Linh Giang có đang online, nghe rõ trả lời

Đỗ Thanh Hòa: Lớp trưởng Linh Giang của chúng mình còn bận học, làm gì có time online

Tôi khề nhieu mầy, tôi có cảm tưởng như cô bạn Đào Hoa của tôi không thích Linh Giang thì phải, còn lí do tại sao thì tôi chưa nghĩ ra. Đúng lúc ấy, Linh Giang ném vào một bình luận.

Linh Giang: Sao các cậu lại hỏi thế? Để học tử à? Để photo tài liệu à? Nói cho các cậu biết, ngày mai môn gì cũng kiểm tra

Iam a Facebooker: Bạn bè đừng có thế chứ Linh Giang?

Phan Minh Dương: Linh Giang xinh đẹp nói đi chứ, chẳng lẽ cậu muốn cả lớp được điểm kém à?

Bạch Thiệu Gia: Bạn bè thì cần phải giúp đỡ nhau, Linh Giang ạ.

Lưu Ly: Đề nghị đồng chí Linh Giang nghiêm túc trả lời.

Linh Giang: Nếu các cậu chú ý trong giờ học thì chẳng bao giờ phải hỏi tớ câu này. Tớ là chuông nhắc nhở của các cậu à? Sao các cậu không tự giác trong học tập? Học vì ai? Vì bố mẹ? Vì thầy cô? Nếu ngày mai không có môn gì kiểm tra thì các cậu sẽ bỏ qua nó phải không? Như thế thì đi học làm gì? Tớ sẽ không nói gì cả. Các cậu thích làm gì thì tùy. Thời khóa biểu ngày mai là Thể dục, Vật lí, Toán, Anh.

Tôi lắc đầu. Lớp trưởng Linh Giang luôn cứ nhắc nhưng dù cô ấy có nói nhiều thế nào đi chăng nữa thì lớp tôi vẫn không thay đổi. Lười từ trong bản chất rồi. À tất nhiên là trừ tôi ra.

Ngay sau đó, Đào Hoa nhảy vào phản công kịch liệt.

Đỗ Thanh Hòa: Sao cậu không nói thẳng là không muốn nói cho ai biết. Rằng là cậu chỉ thích mình cậu đạt điểm cao thôi. Cậu là lớp trưởng mà chỉ biết chỉ trích người khác? Cậu nhận tiền lương của lớp mà lại vô trách nhiệm thế ư? Mọi người chỉ hỏi một câu ngày mai có kiểm tra môn gì không mà đối với cậu lại khó khăn đến mức không thể trả lời?

Linh Giang: Đừng có xúc phạm tôi. Nếu cậu cảm thấy tôi vô trách nhiệm thì cậu làm lớp trưởng đi.

Đỗ Thanh Hòa: Tôi không cần cái danh lớp trưởng.

Linh Giang: Các cậu lúc nào cũng dồn đẩy trách nhiệm lên đầu tôi chỉ vì lí do tôi là lớp trưởng và khi có gì sai sót thì tôi sẽ là người chịu trách nhiệm. Các cậu thử đứng ở vị trí của tôi xem các cậu làm được gì cho lớp?

Đỗ Thanh Hòa: Rất cảm ơn cậu đã cống hiến vì mọi người nhưng không cần kể công với tôi, cậu bảo thầy chủ nhiệm tăng lương cho nhé.

Linh Giang: Tôi không kể công. Tôi cũng không đòi tăng lương. Và nếu cậu không hài lòng về tôi vui lòng đề nghị thầy chủ nhiệm đổi lớp trưởng. Đừng có mà ngồi trước máy tính phát ngôn bừa bãi khi không biết gì.

Đỗ Thanh Hòa: Cậu có ý gì? Cậu nghĩ tôi không dám chắc? Cậu nghĩ mình là ai?

Lưu Ly: Thôi đừng cãi nhau nữa.

Iam a Facebooker: Chuyện bé xe ra to. Hâm. Thôi, ngừng tại đây.

Đỗ Thanh Hòa: Im đi Iam a Facebooker. Chính cậu là người khởi xướng đấy.

Bạch Thiệu Gia: Con gái lớp mình ghe gớm quá. Có mỗi Bé Sôcôla là ngoan nhất thôi.

Hừm! Cái tên Bạch thiếu gia kia đang đầu lại kéo tôi vào. Vâng, Bé Sôcôla là tên của tôi đấy.

Phan Minh Dương: ờ ờ. Thư đâu? Hối Thư là an toàn nhất

Bạch Thiệu Gia: Bé Sôcôla của tớ đang online sao không nói gì?

Lưu Ly: Tình yêu ở đâu rồi?

Iam a Facebooker: Thư yêu, ở đâu mau hiện hồn về đây.

Hừ! Giờ mới biết đến công dụng của tôi cơ đấy. Tôi lười nhác trả lời.

Bé Sôcôla: VL

Bạch Thiều Gia: *Sững sờ* Thư cũng biết nói bậy cơ á???

Lưu Ly: Cậu đồ đồn từ bao giờ thế?

Phan Minh Dương: Mày bị hack Facebook hả?

Iam a Facebooker: Hơ hơ, mẹ ơi cho con mượn cái kính

Phan Minh Dương: Tao không ngờ lại có một đứa em họ như mày. Thôi nhé, tình anh em chúng mình kết thúc từ đây.

Bạch Thiều Gia: Thôi, hình tượng Thư trong tôi mất rồi.

Iam a Facebooker: Thư ngày càng hư.

Tôi trừng mắt đọc từng dòng chữ, mấy đứa chap mạch này viết cái gì thế? Chúng nó hỏi tôi ngày mai kiểm tra môn gì và tôi trả lời là VL. VL là Vật lí. Thế nhưng chúng nó viết cái gì kia??? Chúng nó nghĩ VL là cái gì? Đúng là một lũ không đứng đắn.

Bé Sôcôla: Tao cắt xít chúng mày!!!

2. Chương 4+5+6

Chương 4: Tôi thích đôi mắt ấy

Một sáng mùa đông như bao sáng mùa đông khác, sắc trời ảm đạm bao trùm lấy không gian. Từng chiếc lá cuốn mình theo gió, bỏ mặc những cánh cây trơ trụi trong giá rét đi về tận phương nào.

Ngày hôm nay của tôi bình thường như bao ngày khác, vâng, ý tôi bình thường là tôi lại đi học muộn. May mắn rằng tiết đầu tiên là thể dục nên tính mạng tôi vẫn được bảo toàn. Giờ thể dục hôm nay chúng tôi được chơi bóng chuyền, cả lớp mãi chơi đến nỗi không nghe thấy chuông hết giờ. Và khi lớp trưởng Linh Giang xua mọi người về lớp thì đã vào tiết thứ 2. Cô Lí đứng trên bục giảng trừng trừng nhìn chúng tôi đầy tức giận. Cô quát:

- Nhanh lên lũ rùa bò! Im lặng và mở giấy làm bài kiểm tra một tiết.

Cả lớp ngơ ngác nhìn nhau rồi nhìn tôi. Tôi vênh váo nói:

- Nhắc rồi nhưng không đứa nào nghe.

Dương bỗng nhiên vỗ trán:

- Ôi! Hóa ra vl là Vật lí à?

Cả lớp hậm hực nhìn tôi. Gì chứ? Tại đầu óc các người lệch lạc giờ trách nỗi gì?

Giờ kiểm tra nhanh chóng trôi đi. Tôi làm bài rất tốt. Thừa thời gian tôi còn đọc đáp án cho Dương và Đào Hoa còn cô Lí thì không biết gì. Cuối giờ, cả lớp nước mắt ngấn nước mắt dài cùng nhau nộp bài. Tôi tất nhiên không đời nào ngồi đó để chúng nó xông vào hội đồng nên đã vội vã chuẩn xuống canteen.

Mang một tâm trạng khá vui vẻ, tôi tung tăng chạy dưới sân trường, đột nhiên bị một nhóm người chặn đường. Tên cầm đầu nhe răng cười với tôi:

- Lâu rồi không gặp Thư.

Cái tên đang nói chuyện với tôi là một tên vô cùng biến thái tên là Nguyễn Khắc Cường. Đầu năm lớp 10, khi chúng tôi mới vào trường, tên biến thái xăm xoe tỏ tình với tôi trước toàn trường. Tất nhiên là tôi không đồng ý. Tôi tức giận đá cho hắn một cái nào ngờ cái tên ẻo lả ấy ngã lăn quay xuống đất, đập mặt vào thêm đá và gãy một cái răng. Từ ấy, hắn lóc cóc theo đuôi tôi bắt tôi đền răng cho hắn nếu không đền thì phải cho hắn hôn một cái. Nhưng có điều kì lạ đó là mỗi lần hắn đến làm phiền tôi thì y như rằng hôm sau hắn không sút môi thì cũng trọ quai hàm. Chẳng lẽ tôi có năng lực thần kì có thể làm người khác bị thương từ xa? Thôi nói về chuyện cũ, giờ tôi phải giải quyết việc trước mắt đã. Tôi lạnh lùng lườm tên biến thái:

- Tránh ra

Tên biến thái bày ra bộ mặt nheo nheo:

- Bây giờ tớ hỏi Thư một câu, nếu Thư trả lời có thì tớ cho Thư đi còn nếu Thư trả lời không thì tớ sẽ tặng Thư quà.

Ồ! Nghe thì thấy người có lợi là tôi đấy nhưng tôi không tin.

- Nói đi.

Tên biến thái gật đầu:

- Thư có yêu tớ không?

Tôi dứt khoát nói: KHÔNG!

- Giải lắm. Muốn ăn đấm hả?

Tên biến thái quát to, mấy đứa bạn của hắn cũng trừng mắt lên. Đúng lúc ấy, cứu tinh của tôi đi tới.

- Mấy cậu đang làm gì thế hả? – Thầy giáo anh họ Phan Minh Sơn từ xa lù lù bước tới.

Tên biến thái nhe răng cười:

- Đâu làm gì đâu, thầy.

- Đừng nghĩ tôi không biết. Tên cậu dày đặc trong sổ đen của trường, các cậu kéo bè kéo cánh trêu ghẹo bạn học, có muốn cãi không?

- Đâu? Em có thể đâu?

- Tôi tha cho các cậu lần này. Nếu có lần sau thì đừng trách rằng tôi bênh em gái. Về lớp.

Tên biến thái và lũ bạn cun cút về lớp. Tôi hí ha hí hửng nhưng sau đó bị anh Sơn lườm một cái đành quay gót rút lui. Chân vừa đặt lên hành lang, tên biến thái lại tiếp tục chặn tôi lại. Quay đầu về phía sau, cứu tinh đã đi mất. Tôi bèn đối mặt với hắn:

- Gì?

Tên biến thái nhếch mép cười:

- Tặng quà cho Thư.

Tôi vô thức lùi lại vài bước. Tôi còn nhớ lần đầu tiên hắn tặng quà cho tôi là cả cái áo trắng của tôi dính đầy mực, lần thứ hai hắn tặng quà là đôi giày của tôi nhuộm máu lợn. Tôi thực sự ghê rợn những món quà của hắn và không khỏi lo lắng hắn sẽ tặng gì tiếp theo.

Hắn ta nhe răng cười tỏm lợm rồi lấy ra một chiếc hộp giấy to bằng quyển sách. Hắn mở hộp ra, tay thò vào bên trong. Tôi lùi đến chân tường và chỉ biết đứng im nhìn chăm chăm vào cái hộp đó. Tên biến thái cười nham hiểm rồi ném thứ bên trong hộp vào người tôi. Nhìn qua thứ đó có màu đen, dài và tròn như cái dây thừng. Nhưng khi cái thứ đó vất vèo trên vai tôi, tôi mới nhận ra và hét lên kinh hãi:

- RẮN!!!

Tên biến thái cùng lũ bạn của hắn phá ra cười. Tôi tím tái mặt nhìn con rắn ngóc đầu lên đối diện với mình. Tôi hét lên thật to nhưng dường như mọi âm thanh đều bị chặn lại trong thanh quản. Tôi gào hét khản

cổ, mọi sức lực đều bị rút cạn. Con rắn với bộ da nhầy nhụa đang quấn vào cổ tôi. Tôi cảm thấy mình sắp không thể thở được, cứ khuy dần xuống.

Đúng lúc ấy, một bàn tay đưa ra đỡ lấy tôi, gạt con rắn ghê tởm ấy ra xa. Bàn tay ấy để tôi ngồi xuống đất, dựa vào tường. Tôi hoàn toàn nghe theo, ngồi xuống và khóc tức tưởi.

Ngay sau ấy, tôi cảm nhận được sự hỗn loạn trước mặt mình. Tôi nghe thấy tiếng đấm đá, tiếng kêu rên. Tôi cố đưa tay gạt nước mắt nhưng tôi cứ nấc lên đến mức ngạt thở. Phía trước mặt có ai đó bị đập đầu vào tường. Tôi choáng váng nửa tỉnh nửa mê, cả người run lên bần bật. Tôi thấy có ai đó nắm tay mình...tôi nghe thấy tiếng ồn ào...tôi chìm vào vô thức.

Tiếng ồn rõ dần, rõ dần vang lên. Tôi nặng nhọc mở mắt thì thấy rất nhiều người xung quanh mình. Có vẻ như họ đang dở dang câu chuyện nên không biết tôi đã tỉnh dậy. Tôi đưa mắt quan sát thì phát hiện mình đang nằm trong phòng y tế.

- Không biết lí do là gì, hiện tại anh ấy đang bị Ban Giám Hiệu chất vấn. Tên Ngô Khắc Cường thì đã được đưa vào viện. Khi được hỏi thì hẳn nói bị ngã chứ không phải do anh Thiên đánh.

- Ôi mẹ ơi! Các cậu có nhìn thấy khuôn mặt của tên Cường không?

- Be bét máu.

- Thế sao hẳn còn nói là bị ngã? Ngã kiểu gì hay thế?

- Trần Nam Thiên là ai cơ chứ? Là người mà cả trường này đều phải sợ. Nguyễn Khắc Cường dù có thân xác tàn tạ cũng phải khai là tự ngã nếu không liệu hẳn có thể yên lành nằm trong bệnh viện chữa trị được không?

- Lí do gì mà anh Thiên lại đánh nó nhỉ?

- Tớ chịu. Mà anh Thiên đánh người cần lí do sao?

- Không lẽ tự dưng anh ấy xông vào đánh?

- Hừm! Nói tóm lại sự việc lần này tớ rất ủng hộ anh Thiên vì tớ rất ghét tên Cường. Năm lớp 10 hẳn đã cắt tóc tớ.

- Yeah! Đúng rồi. Ủng hộ anh Thiên, đả đảo Khắc Cường.

- Khoan đã. Còn vấn đề nữa, tại sao Thư lại có mặt ở đó nhỉ?

- Ủ! Đúng vậy. Thư nhà mình chả hiểu sao lại chui vào đó ngồi. Thấy người ta đánh nhau thì phải chạy chứ, ai đòi lại ngồi để xem rồi khóc tu tu.

- Chắc Thư nó sợ quá ấy mà. Ô Thư dậy rồi kìa.

Cả lớp xúm xít quanh tôi, Đào Hoa đỡ tôi dậy hỏi han:

- Cậu thấy thế nào?

Tôi không trả lời, mắt chăm chăm nhìn vào chiếc chăn mỏng màu trắng. Bàn tay tôi bắt đầu run lên. Tôi không thể dứt mình ra khỏi hình ảnh con rắn với lớp da trơn láng, trườn qua vai rồi quấn vào cổ tôi. Tôi rùng mình và bắt đầu khóc.

Mọi người lo lắng nhìn tôi, tôi với lấy hộp khăn giấy và như một người không thể kiểm soát nổi hành động của mình, tôi chà xát thật mạnh vào cổ. Cái lạnh của tờ giấy ướt càng làm tôi rối bời. Tôi run bần bật, khóc òa lên.

Con rắn ấy lại hiện lên trong đầu tôi. Trườn lên vai tôi, siết chặt vào cổ tôi. Tôi thấy khó thở, tiếng khóc bị đứt quãng. Thế rồi tôi ngất đi vì kiệt sức.

Tối muộn hôm ấy tôi mới từ bệnh viện trở về nhà. Sau khi truyền hết một chai dịch tôi được thả về với một đồng thuốc an thần, vitamin, thuốc bổ... Tôi đã cảm thấy khỏe hơn và không mất bình tĩnh như trước nữa. Về đến nhà, tôi lao vào tắm thật sạch, ngâm mình trong nước cho đến khi da tay nhẵn nhúm lại mới chịu chui ra. Mẹ mang cho tôi bao nhiêu là cơm nhưng tôi nhất quyết không ăn vì tôi cần phải ngủ để quên

hết chuyện hôm nay, để nhẩn chìm chúng vào thùng rác của trí nhớ. Thế rồi giấc ngủ kéo tôi đi từ lúc nào không hay.

Sáng hôm sau, tôi thức dậy trong tiếng hét của bà nội:

- Không một ai gọi điện thông báo. Hai anh chị không coi tôi ra gì phải không?
- Không phải thế mẹ ạ. Cháu Thư không có vấn đề gì nên vợ chồng con mới không gọi cho mẹ.
- Không vấn đề gì mà phải vào viện à? Tôi biết các anh chị chê tôi già nhưng chẳng lẽ đến lúc cháu tôi chết anh chị mới báo sao? Thư đâu? Sao vẫn còn chưa dậy hả? Cháu muốn ta lột xác mấy con gấu bông phải không?

Tôi uất ức rời khỏi giường. Mới sáng sớm đã phải thức dậy thì thật là đau khổ. Sao dạo này bà hay đến nhà tôi thế nhỉ? Sao bà không đến nhà Dương với anh Sơn ấy, họ cũng là cháu ruột của bà còn gì.

Sau một thôi một hồi mắng mỏ, bà ở lại ăn sáng cùng gia đình tôi. Mẹ vốn dĩ bắt tôi phải đi học nhưng nhờ ánh mắt của bà, mẹ đành chấp thuận cho tôi nghỉ học một hôm. Tôi sướng rơn lên, không ngờ bà lại đáng yêu như thế. Bố tôi ăn xong, không dám ho he một lời chuồn thẳng tới cơ quan còn mẹ thì lần đi chợ. Bà tôi gạt phắt ý định đi chợ của mẹ và thay vào đó người đi là tôi và bà.

Bà cháu tôi chẳng đi đâu xa mà tới ngay siêu thị gần nhà. Bà nói:

- Ta cần dưa chuột để đắp mắt. Cháu đi chọn dưa chuột đi trong khi ta làm những việc khác – Tôi thấy bà liếc mắt về phía gian hàng giày dép – và tối nay ta sẽ dùng bữa ở nhà cháu. Ta đã gọi điện cho Sơn và Dương rồi. Cháu hãy làm cho cẩn thận và đừng hòng qua mặt ta.

Nói rồi bà bỏ đi. Tôi ngơ ngác nhìn theo bóng dáng bà khuất dần. Tôi biết chọn dưa chuột sao? Tôi biết đi chợ sao? Không, tôi chỉ biết đẩy xe cho mẹ thôi.

Tôi tức giận đá chân vào cái xe đẩy, mắt ráo riết tìm xem dưa chuột ở đâu. Ồ! Kia rồi. Rất nhiều dưa chuột còn có cả táo, nho, cam,...nhìn cái gì cũng ngon. Tôi thích thú vươn tay chạm vào một quả táo đỏ mọng. Đúng lúc ấy cũng có một bàn tay khác vươn ra và đích đến là quả táo kia. Khoảnh khắc đó chỉ diễn ra trong vài giây, bàn tay ai đó đã đặt lên quả táo và bàn tay tôi thì đặt lên bàn tay ai đó. Một luồng điện truyền từ tay đi đến các dây thần kinh khiến tôi đơ một lúc. Tôi giật mình rút tay lại và quay sang xin lỗi người vừa bị tôi cầm tay. Nhưng rốt cuộc tôi còn đơ hơn lúc trước bởi người đứng trước tôi đây là Trần Nam Thiên.

Trần Nam Thiên – nhân vật truyền thuyết của hiện tại – là người mà ai ai cũng phải nể sợ và người ấy đang nhìn tôi. Tôi dám khẳng định đây không phải lần đầu tiên anh ấy nhìn tôi và có một điều nữa là ánh mắt anh ấy chưa bao giờ thay đổi. Đôi mắt đen tinh tế, ôn nhu lúc nào cũng phẳng lặng và dịu êm đến lạ kì. Tôi đột ngột nhớ ra chuyện hôm qua và thay vì xin lỗi tôi đã nói:

- Cảm...ơn...anh

Khóe môi Trần Nam Thiên khẽ cong lên, ánh mắt hiện ra tia cười nhẹ thay cho cái gật đầu. Tôi ngây ngốc nhìn vào đôi mắt ấy và cảm tưởng như mình bị thôi miên. Đôi mắt đen khẽ cười như những cơn gió nhẹ lướt qua mặt hồ phẳng lặng, gợn lên những con sóng lăn tăn. Trong chốc lát, tôi bị đôi mắt ấy cuốn đi. Và nếu không có một giọng nói the thé vang lên thì tôi dám hét lên rằng TÔI THÍCH ĐÔI MẮT ẤY.

- Thư, cháu đang làm cái gì thế?

Tôi giật mình quay đầu lại và nhìn thấy bà đi tới. Bà hỏi:

- Cháu làm xong việc ta giao chưa?
- Cháu chưa.
- Hừm! Biết ngay mà. Không có ta thì cháu chẳng làm nên trò trống gì. Đi về, ta có hẹn với mấy người bạn.
- Thế không mua gì ạ?
- Mẹ cháu sẽ lo việc đó.

Thế rồi bà kéo tôi đi. Đầu óc tôi vẫn mơ màng chưa hiểu chuyện gì xảy ra và tôi có cảm giác là hình như tôi đã bỏ quên thứ gì đó.

Chương 5: Giang – Sơn

Tôi chán nản ngồi trong bếp gặm dưa chuột để một mình mẹ bày biện thức ăn dưới sự chỉ đạo của bà. Đã gần 8h tối rồi mà vẫn chưa được ăn cơm bởi vì bà không cho phép. Bà đã nói: “ Chưa đủ người thì làm sao mà ăn? Hôm nay anh Sơn của cháu dẫn bạn gái về ra mắt, cháu liệu mà cư xử, nhớ chưa?”

Hừm, anh Sơn hết làm thầy giáo rồi lại phải lo cho cái trung tâm luyện thi đại học của mình, thời gian đâu mà có bạn gái cơ chứ. Bà cứ hoang tưởng rồi lại thất vọng cho mà xem. Từ nãy tới giờ tôi đã gặm hết ba quả dưa chuột của bà rồi đấy. Thôi kệ đi. Tôi với tay mở tủ lạnh đúng lúc ấy bố đi vào, có vẻ như bố đang tìm thứ gì đó, thấy vậy tôi nói nhỏ:

- Bố ơi

- Tìm cho bố cái kéo.

Tôi nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài thì thấy mẹ đang chăm chỉ rửa ớt, tôi tiếp tục:

- Bố ơi...

- Hả?

- Cái...cái...

Thấy tôi ấp úng mãi, bố bèn hỏi:

- Con hỏi cái gì?

Tôi gãi gãi đầu:

- Cái...cái hôm con đi cùng bà...cái người đưa con về...

- À! – Bố kêu lên một tiếng rõ to khiến mẹ phải nhìn vào. Sau khi chắc chắn mẹ đã quay đi, bố nói tiếp – Yên tâm. Bố sẽ giữ bí mật để mẹ không bao giờ biết.

- Con...thế người đấy trông như thế nào?

- Cũng gọi là đẹp trai nhưng chưa bằng bố. Không sao, chấp nhận được.

Trời ơi, bố tôi mắc bệnh cuồng bản thân rồi.

- Nhưng mà...lỡ đấy là tài xế taxi thì sao?

Bố gạt phắt:

- Không! Làm gì có thằng tài xế nào mặc vest lái Lamborghini. Ồm, tối hôm ấy, trời trở gió, bố đi chơi về, gặp một chiếc Lamborghini Aventador LP700-4 đỗ ngay trước cửa lớn vào đại sảnh của khu chung cư. Bố tò mò tiến lại gần để xem, tức là xem chiếc xe. Sau đó, cửa xe đột ngột mở ra, cậu thanh niên đó lễ phép chào hỏi bố và kể lại sự việc đã diễn ra tại bữa tiệc. Rồi sau đó, ừ, hết rồi, thế thôi. Cái xe đó đẹp thật. Đúng là siêu xe có khác.

Bố vẫn đang xuýt xoa cái xe đó còn tâm hồn tôi thì đang lơ lửng ở đâu đó. Tôi chẳng biết cảm xúc hiện tại của mình là sao nữa. Có vài điều tôi rất thắc mắc, tại sao Trần Nam Thiên phải đưa tôi về, tại sao lại đánh tên Nguyễn Khắc Cường, và đặc biệt hơn tại sao sáng nay tại siêu thị anh ấy lại cười.

Tiếng bà từ ngoài phòng khách vang lên:

- Hai bố con nhà kia ra đây.

Tôi lững thững đi ra, bà này, mẹ này, Dương và bố mẹ Dương này đang ngồi trong phòng khách và có hai người đang đứng cúi chào họ. Hai người đó một là anh họ Phan Minh Sơn của tôi, một là bạn gái của anh ấy...Cái gì đây? Tôi không tin nổi vào chính mắt mình nữa rồi...cái người đứng trước mặt tôi...chẳng lẽ là bạn gái anh ấy?

- A, Sơn mang bạn gái về ra mắt hả? – Bố tôi cười khà khà.

Anh Sơn cúi chào bố tôi:

- Vâng.

Bà tôi nhìn chằm chằm cô gái đứng bên cạnh Anh Sơn và hỏi:

- Cháu tên gì?

Tôi và Dương cùng lúc ấy đưa mắt nhìn nhau. Cô gái e dè, hơi có vẻ miễn cưỡng trả lời:

- Dạ...cháu tên là Hồ Linh Giang.

Bữa ăn tối bắt đầu ngay sau đó. Tôi và Dương im lặng ăn cơm bởi trước đó anh Sơn đã gửi gắm cho chúng tôi một ánh mắt rất đặc biệt.

Bà vừa uống canh vừa nhã nhặn hỏi:

- Cháu năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

Linh Giang còn chưa kịp mở miệng, Phan Minh Sơn đã thay lời:

- Cô ấy vừa tốt nghiệp được một năm hiện đang học thạc sĩ chuyên ngành quản trị kinh doanh tại đại học Kinh tế quốc dân.

Dương ho sặc sụa vì tống quá nhiều cơm vào miệng. Sau đó nó bị bà lườm một cái. Mẹ tôi cười nhẹ.

- Hai mấy tuổi mà trông như học sinh cấp ba ấy. Ăn đi con, đừng ngại.

- Vâng – Linh Giang lí nhí đáp lời rồi cô ấy khẽ liếc nhìn tôi.

Tôi cúi đầu ăn cơm, tốt nhất là không nên nhìn nhau nếu muốn giả vờ là không quen biết.

Bố tôi cười vui vẻ hỏi:

- Thế hai đứa định khi nào cưới?

Ngay lập tức Linh Giang bị sặc. Nổi gót Dương, bố bị bà lườm.

Không khí trong nhà ăn có phần kì dị. Tôi nghĩ là tôi cần lên tiếng bởi vì mọi người đang chú ý tới Linh Giang.

- Oa, món này ngon quá! – Tôi chỉ vào đĩa rau luộc gần mình.

Hừm, nghe có vẻ không thuyết phục cho lắm. Ai đời lại khen rau ngon.

Anh Sơn thấy vậy cũng rất biết cách phối hợp:

- Vậy em gái ăn nhiều vào nhé!

Sau đó anh ấy gạt ½ đĩa rau vào bát của tôi. Bà thấy vậy thì mắng tôi:

- Cháu đừng có mà phá quấy, ăn cơm đi.

Cái gì? Phá quấy? Ok, bà càng nói thế cháu càng phá.

- Bố mẹ cháu làm nghề gì? – Bà hỏi Linh Giang

Anh Sơn thấy vậy thì cau mày

- Bà...sao bà lại hỏi vấn đề đấy?

Tôi gật đầu:

- Đúng vậy! Sao bà lại hỏi thế?

Dương cũng phụ họa theo:

- Vâng đúng rồi.

Bà tức giận nhìn tôi và Dương, chúng tôi rất ngại thơ cú đầu ăn tiếp. Mẹ ném cho tôi một ánh mắt cảnh cáo rồi niềm nở với Linh Giang:

- Cháu không cần ngại, ăn cơm đi.

- Dạ – Linh Giang đáp

Bà tôi tiếp tục:

- Hai đứa quen nhau bao lâu rồi?

Linh Giang ấp úng, anh Sơn nhìn tôi, ngay lập tức tôi nói:

- Bà ơi sao ông không đến ăn tối?

Bà sa sầm nét mặt lại:

- Ông cháu sang Lào rồi. Đừng có nhắc đến ông ấy nữa.

Ồ, Lào à? Tôi thường nghe ông kể hồi xưa còn chiến tranh, ông hoạt động cách mạng ở biên giới Việt-Lào nên có quen vài người bạn, thế nên giờ ông sang đây chơi cũng chẳng có gì lạ. Mà bà câu cái gì? Bà càng thế ông càng sợ bà mà định cư luôn ở nước Lào ấy chứ.

Bữa ăn tối cứ thế mà trôi qua một cách miễn cưỡng. Không gian im lặng bao trùm cho tới tận lúc mọi người ra về.

Sau khi gọi taxi và tiễn bà về xong, tôi run rẩy trong chiếc áo khoác mỏng chạy về nhà. Nhưng bước chân tôi đột ngột khựng lại, tôi mơ hồ cảm nhận được một điều gì đó xung quanh mình. Đường như có ai đó đang theo dõi tôi. Tôi quay phắt ra phía sau, dưới ánh đèn lung linh, con đường tấp nập người qua lại hiện ra trước mắt. Có lẽ là do tôi tưởng tượng mà thôi. Nghĩ vậy, tôi nhún vai rồi rảo bước về nhà. Thế nhưng tôi không biết rằng ngay phía sau tôi thôi, lấp sau một căn nhà nhỏ, có một người áo đen đang đứng bên cạnh là chiếc Lamborghini hào nhoáng.

Chân vừa đặt tới bậc thềm đá bóng bẩy thì tôi nhìn thấy một cảnh tượng không nên thấy đó là cuộc nói chuyện của Linh Giang và Phan Minh Sơn. Tôi lúng túng lùi lại phía sau và quyết định nghe lén.

- Thầy hãy nhớ lấy bản hợp đồng của chúng ta – Linh Giang nói.

- Tôi biết. Tiền đã được chuyển vào tài khoản của em rồi.

- Cảm ơn. Hi vọng đây là lần cuối cùng.

- Tôi không nghĩ là lần cuối cùng đâu.

- Thầy nói gì? Lúc trước không phải thầy nói chỉ cần gặp gia đình thầy một lần duy nhất hay sao?

- Không có gì. Tôi đưa em về.

- Không. Cảm ơn thầy...

- Phải diễn cho hết vở kịch chứ?

Vậy là đã rõ. Linh Giang giả làm bạn gái anh Sơn vì tiền nhưng vấn đề là cô ấy cần tiền để làm gì nhỉ? Thật rắc rối, tôi chẳng muốn suy nghĩ nữa. Vội vã trở lên nhà tôi nhận được một tin nhắn từ Linh Giang: “Cậu có thể giữ bí mật chuyện tối nay được không?”

Tôi chần chừ vài giây rồi quyết định: “Được”

Sáng mùa đông, hơi lạnh hòa trong làn sương mù bao phủ lấy không gian. Cái lạnh thấm đẫm trên những con đường vắng. Từng hàng cây chỉ còn trơ lại vài chiếc lá. Đầu đây trong không gian, tiếng gió thổi vi vu tạt vào người ta cái cảm xúc lạnh tận trong tâm hồn.

Giờ ra chơi, hành lang rộn lên những tiếng bước chân, còn tôi bí xị ngồi một mình trong góc lớp, Đào Hoa hoa tốt bụng chạy đến ngồi cùng tôi.

- Sao mặt mũi như cái quạt mo thế kia?

Tôi thở dài. Làm sao mà cô ấy hiểu tâm trạng trống vắng của tôi lúc này cơ chứ. Các bạn rảnh không? Tôi kể chuyện cho các bạn nghe nhé. Ok! Câu chuyện bắt đầu từ khi tôi mới vào lớp 10, lúc nào cũng lơ nga lơ ngơ, trong đầu luôn hình dung về những câu chuyện tình công chúa - hoàng tử mà muôn đời muôn thuở cũng không đến với tôi. Thế rồi khai giảng qua đi, ngày đầu tiên vác sách tới trường mới, tôi nhận được được một điều ngọt ngào không gì ngọt ngào hơn. Các bạn đoán ra không? Vâng, tôi nhận được một thanh sôcôla Teuscher. Thực ra không phải tôi nhận mà là thế này: khi ấy tôi đang rút cặp sách vào trong ngăn bàn thì tay vô tình chạm phải thanh sôcôla. Lúc đầu tôi tưởng có người để quên nên đã giấu đi để về nhà ăn. Nhưng sau đó ngày nào cũng thế, khi tôi tới lớp thì sôcôla đã ở trong ngăn bàn rồi. Ròng rã hơn một năm trời, người ta cứ để quên sôcôla còn tôi cứ ăn sôcôla của người ta. Tôi không hề cảm thấy có lỗi gì hết, ngọn nguồn là từ cái người để quên kia. Ngược lại tôi còn rất tức giận khi người ta không để quên sôcôla ấy chứ. Chắc các bạn cũng đoán ra được tại sao tôi bí xì phải không? Vâng, hôm nay tôi không có sôcôla, người để quên sôcôla mọi hôm đã quên mất việc phải để quên sôcôla trong ngăn bàn rồi. Tôi lại thở dài nhìn Đào Hoa bạn thân một cách tâm trạng. Đúng lúc ấy, Dương chạy tới. Cái thằng Dương hay thích xen vào giữa câu chuyện nhỉ.

- Tin khẩn cấp – Dương làm bộ mặt nghiêm trọng.

- Gì thế? – Đào Hoa hỏi, cô ấy rất hay háo hức với những lời Dương nói.

- Anh Thiên bị đình chỉ học một tuần. Rõ ràng Nguyễn Khắc Cường không thừa nhận bị anh Thiên đánh thế nhưng thầy Hiệu trưởng vẫn quyết định hình phạt cho anh ấy. Hẳn nào hôm qua anh ấy không đi học.

Choáng váng! Tôi choáng váng! Vụ đánh nhau ấy từ tôi mà ra ấy thế mà tôi lại không hề được nhắc đến tên trong hội đồng kỉ luật. Còn Trần Nam Thiên thì ngược lại, anh ấy bị lôi kéo vào nhưng lại phải chịu hình phạt nặng nhất. Có thể Trần Nam Thiên ngứa mắt nên đánh Nguyễn Khắc Cường chứ anh ấy không hề có ý muốn cứu tôi và tôi hoàn toàn không có lỗi làm gì cả. Nhưng chẳng lẽ tôi lại vô tâm đến mức ấy? Không đâu, tôi đang cảm thấy mình bị làm sao ấy. Hình như tôi lo lắng cho Trần Nam Thiên.

TRỜI! ƠI! KHÔNG THỂ CÓ CHUYỆN ĐÓ ĐƯỢC!

Chương 6: Câu chuyện không tưởng ngọt ngào

Sau cái ngày Linh Giang đóng giả làm bạn gái của anh họ tôi, cô ấy vẫn bị anh Sơn đi lên đi xuống. Tôi rất hiểu nỗi khổ của cô ấy bởi vì tôi cũng phải vật lộn với môn vật lí đây. Thế nhưng tôi có một phát hiện rất hay đó là cô vật lí thiên vị con trai. Hôm ấy, cô Lí gọi Dương lên bảng kiểm tra bài cũ mà tiết trước cô ấy chém gió với tôi cả buổi có học hành gì đâu mà đòi kiểm tra. Tôi phần nộ kêu lên với Đào Hoa ngồi bên trên:

- Viết có ba dòng mà cô cũng kiểm tra bài cũ.

Đào Hoa quay xuống chớp chớp mắt nhìn quyển vở của tôi:

- Ba dòng rưỡi mà.

Không may cô Lí nghe được, cô dùng ánh mắt sắc nhọn nhìn tôi, Dương cười toe với điểm tám và chạy về chỗ. Tất nhiên, tôi thế chỗ Dương. Cô Lí chơi ác, hỏi tôi kiến thức của cả chương, mà các bạn biết đấy tôi có bao giờ học bài cũ đâu, thế nên...một con số 0 tròn trịa được in đậm trong sổ ghi bài.

Một tuần học không khác gì địa ngục. Các bài kiểm tra một tiết tràn lan. Mâu thuẫn giữa giáo viên và học sinh ngày càng gay gắt. Điểm thi đua tụt dốc thảm hại. Hai lớp của khối 12 trong lúc dọn vệ sinh vô tình đốt sổ ghi chép của giám thị. Trần Nam Thiên nghỉ học, các phe đối lập trong trường rơi vào tình trạng căng thẳng dẫn đến khủng hoảng. Bốn vụ đánh nhau xảy ra trong một tuần. Tất cả đều trở nên hỗn loạn.

Và tôi còn đau khổ hơn gấp vạn lần khi người để quên sôcôla đã không để quên sôcôla trong một tuần ấy.

Sáng thứ hai đầu tuần, từng cơn gió mùa tràn về. Gió quất vào không gian hằn lên từng cơn rồ rệt. Lạnh thấu xương. Tiếng gió rít lên qua từng khe cửa dưới bầu trời xám xịt một màu âm u. Mưa phùn lâm thâm qua từng góc phố cuốn lên những cành lá khăng khiu.

Tôi vẫn vơ nhặt một chiếc lá vàng lên xoay xoay trong tay. Cũng chẳng biết nhặt nó lên để làm gì nhưng nhìn nó dưới đất thì thật cô đơn. Thế nên, tôi vứt nó vào thùng rác vậy.

Tôi ngồi bơ vơ trên chiếc ghế đá, hai chân đung đưa ngắm nhìn bầu trời lạnh lẽo. Chẳng có ai hâm như tôi, một mình ngồi đây bầu bạn với những hạt mưa lất phất. Mà nói thế cũng không đúng, ngày hôm nay có nhiều người còn hâm hơn tôi nói chính xác thì họ bị chấp với lí do vô cùng đơn giản là Trần Nam Thiên đi học trở lại. Trần Nam Thiên là nhân vật nổi tiếng nhất trường, có nhiều người hâm mộ anh ấy là đúng nhưng họ không hâm mộ theo kiểu bình thường. Con gái trường tôi tôn thờ anh ấy bởi họ coi anh ấy là biểu tượng của quyền lực, niềm tin và lẽ sống. Nhưng sự tôn thờ ấy chưa bao giờ được biểu hiện ra ngoài, họ tôn thờ Trần Nam Thiên trong âm thầm và lặng lẽ. Ấy thế mà sáng nay khi đến trường tôi đã chết điếng người khi nhìn thấy một tấm băng rôn màu đỏ chói lóa: “Chúng em chào mừng anh Thiên quay trở lại”. Trần Nam Thiên từ khi sinh ra chưa bao giờ đánh con gái thế nhưng tôi dám lấy tính mạng của mình ra đảm bảo nếu biết cái kẻ khoa trương kia là ai thì có tổ tiên của con gái anh ấy cũng đánh.

Sân trường vắng lặng không một bóng người, tấm băng rôn đã bị gỡ xuống, chỉ còn lại tiếng gió hòa trong tiếng mưa lạnh lẽo. Tôi thở dài, mặc dù ngồi dưới gốc cây nhưng áo khoác của tôi vẫn ướt. Tôi xòe hai bàn tay ra trước mặt hứng mưa, cái lạnh làm tay tôi ửng đỏ. Hz, nói thật nhé, thực ra không phải tôi bị hâm nên mới ra ngoài ngồi đây, là do tôi chưa làm bài tập về nhà nên bị cô Hóa đuổi ra ngoài. Tôi không thích đứng ngoài cửa nên mới chạy xuống đây. Nhưng mà ngồi đây lạnh quá. Gió ơi đừng có thổi nữa.

Một hồi chuông báo hết giờ vang lên, các lớp học lại trở về trạng thái náo loạn. Dương nhìn thấy tôi ngoài ghế đá thì hớn hờ chạy ra, Đào Hoa cũng theo sau.

Dương chạy đến gần tôi, tay móc vào trong túi áo lôi ra một thứ gì đó rồi nói:

- Thưa ới, mầy để quên sôcôla trong ngăn bàn này.

Sôcôla? Không phải người để quên sôcôla đã nhớ ra rồi sao còn để quên nữa? ới trời ới, quan tâm làm gì, sôcôla của tôi.

- Đưa đây – Tôi bật dậy, chìa tay ra.

Dương cười ha ha rồi nhét sôcôla vào túi vừa chạy vừa hét:

- Còn lâu

Tôi nhanh chóng đuổi theo nó. Đào Hoa nghếch mặt ra rồi cũng chạy theo. Dương nhất quyết không chịu trả sô cô la khiến tôi tức điên lên được. Học sinh trong trường rất là thoải mái tụ tập ngoài hành lang vỗ tay xem ba đứa chúng tôi chạy lăng quăng dưới sân. Cuối cùng, tôi sức cùng lực kiệt không thể chạy được nữa đành dừng lại, tháo giày ra, nâng tay lên và thực hiện một cú ném ngoạn mục. Chiếc giày hướng vào Dương lao vun vút trong không khí. Dương hoảng hốt né mình để tránh chiếc giày. Khung cảnh như một thước phim quay chậm, Dương quay người ngã nhào xuống đất. Đúng lúc ấy có một đám người xuất hiện, chiếc giày của tôi cứ lao đi mà không biết đích đến rồi trong tích tắc nó đập vào vai của một người vô tội: TRẦN NAM THIÊN.

Cả một dãy hành lang dài người đứng đông như kiến đồng loạt trợn mắt mà “Á” lên. Ngay sau đó tất cả rơi vào im lặng. Dương nằm dưới đất đầu quay mòng mòng những ngôi sao nhưng vẫn ý thức được người đứng gần mình là ai bèn nhắm chặt mắt coi như mình đã lìa đời. Đào Hoa đang chạy ở phía sau thấy vậy thì quay đầu, nấp sau một gốc cây. Còn tôi đứng khựng một chỗ khuôn mặt trắng bệch.

Không gian im lặng như tờ. Từng cơn gió thoảng về tôi. Gió bỗng ngừng thổi.

Trần Nam Thiên lặng lẽ nhìn tôi không cảm xúc hay chính xác hơn là tôi không biết diễn tả ánh mắt của anh ấy như thế nào. Anh ấy nghiêng đầu nhìn vết bầm trên vai áo của mình rồi lại lạnh lùng nhìn chiếc giày đang nằm dưới đất.

Tôi bắt đầu run lên, linh cảm cho biết sắp có chuyện không hay xảy ra. Tất cả mọi người dường như cũng đang nín thở chờ đợi phán quyết cho tôi – người đang đứng ở giữa sân trường với một đôi chân trần lạnh ngắt.

Một tên nhóc loắt chắt có mái tóc hung đỏ bạo gan nói lớn:

- Anh Thiên, để em xử nó.

Giữa không gian yên ắng, tiếng nói ấy không khác gì một cái loa âm vang. Cả một dãy hành lang cùng vang lên tiếng nuốt nước bọt. Còn tôi run rẩy càng run rẩy hơn, tôi cảm tưởng như mình đang bị ai đó bòn rút đi sức lực.

Trần Nam Thiên đáng vẻ lạnh lùng chẳng vội vàng mà cũng không hề sốt sắng, anh đưa tay lên cằm tên nhóc đó lại.

Tôi nghe thấy tiếng mọi người xuýt xoa như thăm thương cảm cho nỗi khổ của tôi. Chắc hẳn anh ấy rất tức giận nên mới quyết định tự mình ra tay. Nhưng ngược lại với suy nghĩ của tất cả mọi người, của tôi, anh ấy không làm những việc như kiểu rút đại bác ra bắn hay gì gì đó. Anh chỉ đơn giản cúi xuống, nhặt chiếc giày ở dưới đất lên.

Tôi sững sờ, dãy hành lang cũng sững sờ. Không lẽ anh ấy muốn lấy giày làm hung khí?

Nhiệt độ đột ngột giảm, trời ngày càng u ám hơn. Trần Nam Thiên tiến từng bước, từng bước thật chậm rãi về phía tôi. Tôi cảm tưởng như đằng sau mình có một bức tường mà mỗi bước đi của anh ấy khiến cho bức tường dần dần sụp đổ. Bước tường đổ thì tôi cũng đổ. Tôi thấy tất cả dần dần mờ đi. Hình như tôi đang khóc. Trong lúc này tôi bỗng thấy sợ hãi. Tôi không điều khiển được đôi chân mình lúc này nữa. Tôi muốn chạy trốn nhưng cơ thể tôi không ngừng run lên. Những cơn gió bắt đầu thổi, tạt vào mặt tôi những luồng không khí lạnh đến ngạt thở.

Trần Nam Thiên đang đến gần và tôi sắp ngã.

Cuối cùng, anh ấy dừng lại, ngay trước mặt tôi. Đôi mắt anh tĩnh lặng như biển đêm mang theo hơi lạnh của sóng của gió. Tôi mấp máy câu nói bị nghẹn trong cổ họng:

- Em xin lỗi

Tia lạnh lẽo vụt đi trong đôi ánh mắt anh. Lần đầu tiên trong đôi mắt ấy hình như có chứa mặt trời. Anh lắc đầu.

Và rồi, Trần Nam Thiên lặng lẽ ngồi xuống với một chân quỳ trên nền đất. Anh ấy nâng bàn chân tím tái vì lạnh của tôi lên và cẩn thận xỏ giày vào.

Những tiếng thét dữ dội của con gái vang lên ầm ĩ khắp hành lang. từng đợt vỗ tay như những đợt sóng mạnh mẽ dâng trào.

Toàn thân tôi hóa đá, tôi nhìn chằm chằm Trần Nam Thiên không nói nên lời.

Trước con mắt kinh ngạc đến tột độ của tôi, anh ấy đứng dậy cởi chiếc áo khoác của mình ra và khoác lên người tôi. Một luồng hơi ấm bao phủ khiến tôi càng trở nên choáng váng hơn bao giờ hết.

Trần Nam Thiên khẽ cười. Giữa ngày đông buốt giá nụ cười ấy như một tia nắng mong manh nhưng ấm áp đến vô tận.

Anh chậm rãi tháo chiếc khăn len của mình rồi quàng lên cổ cho tôi. Một mùi hương bạc hà xâm chiếm, cuốn theo tôi vào một vòng quay chóng mặt.

Dãy hành lang ồn ào vang lên từng tiếng người ngã xuống đất trong thất thần vì quá kinh ngạc.

Tôi quay cuồng và ngã vào người anh ấy.

Kiểm nghiệm lâm sàng cho thấy tôi đã chết nếu không tính rằng tôi vẫn đang thở.

Ngày hôm đó, bảng tin của trường rộn rã thuật lại câu chuyện một cách bí ẩn nhất thế này:

Một ngày mùa đông ảm đạm, những cơn gió mang theo hơi lạnh đi đến khắp mọi ngõ đường thành phố. Dòng người qua lại trên đường cứ ngày một thưa dần đi bởi bất cứ ai đi qua trường THPT A cũng đều phải ngừng bước chân để chứng kiến cảnh tượng có 102 trên đời: NT quỳ xuống đi giày và mặc áo cho NT.

Toàn thể học sinh trường sau khi chứng kiến cảnh tượng đó sốc.

Nạn nhân là Phan NT cũng sốc mà bất tỉnh nhân sự.

Riêng bạn Phan Minh Dương – một trong những nhân vật chính của câu chuyện – đã tử nạn từ giây phút đầu tiên.

Không những thế, dư âm của câu chuyện còn khiến cho thầy Hiệu trưởng sặc nước, vội vã thuê ngay taxi để rước bạn Phan NT vào bệnh viện.

Thế nhưng với tài năng siêu phàm và tấm lòng bác ái, anh NT đã biến hóa ra một chiếc siêu xe Lamborghini ngay dưới lòng đường. Và sau một làn khói bụi, anh ấy cùng nạn nhân đang bất tỉnh biến mất không chút dấu vết.

Trường THPT A rơi vào trạng thái không biết diễn tả ra sao và như thế nào. Chấm hết.

3. Chương 7+8

Chương 7: Món quà của Hoàng tử

Cả đêm hôm ấy tôi bị mất ngủ. Tôi không muốn nói đến hệ quả của việc mất ngủ tôi chỉ quan tâm đến lí do mình bị mất ngủ mà thôi. Tin nổi không? Tôi mất ngủ vì Trần Nam Thiên đấy.

Chúa ơi, con bị làm sao thế này?

- Thư, dậy đi học, ngủ tới bao...ơ đâu rồi?

Mới sáng sớm mẹ đã hét ầm ĩ cả lên và cuối cùng phải vác bộ mặt sững sốt suốt cả ngày khi thấy tôi quần áo chỉnh tề, lưng thưng từ phòng tắm bước ra.

Tôi vào bếp tự động để sữa và bánh mì vào trong lò nướng trước con mắt kinh ngạc của bố mẹ. Sao chứ? Chẳng lẽ tôi không được phép nướng bánh? Mặc dù mọi hôm tôi không bao giờ động vào mấy việc đấy nhưng hôm nay thay đổi một chút có sao. Trần Nam Thiên có thể biến thành người dịu dàng thì tại sao tôi không thể thành người chăm chỉ? Ôi, lại Trần Nam Thiên rồi.

Ấn sáng xong, tôi vác balo đi học. Khi vừa từ thang máy bước ra, anh họ Phan Minh Sơn nhìn tôi sững sốt. Sao họ cứ phải nhìn tôi bằng ánh mắt ấy nhỉ, tôi đi học sớm hay muộn là việc của tôi chứ. Khó chịu.

Tuy khó chịu nhưng tôi phải khẳng định hôm nay là một ngày mùa đông ấm áp, đẹp vô cùng. Nhưng cái kiểu thời tiết thất thường như vậy thường hay khiến dây thần kinh của vài người bị chập. Trường học của tôi là một ví dụ điển hình. Tại sao? Tại vì khi tôi bước chân vào trường, từ hiệu trưởng cho đến giáo viên, từ giáo viên cho tới giám thị, từ giám thị cho tới lao công, từ lao công cho tới bảo vệ, từ bảo vệ rồi lại tới học sinh...tất cả đều nhìn tôi giống như nhìn một người chết sống lại vậy.

Tôi tức giận, hai mắt long sòng sọc. Thấy vậy họ tảng đờ nhìn trời xanh. Lợi dụng cơ hội ấy, tôi lao thẳng vào lớp học. Hôm nay sẽ là một ngày đặc biệt đây.

Tôi nói quả không sai. Cả cái lớp 11A này thấy tôi thì sáng mắt lên, kéo bè kéo cánh bu xung quanh tôi hỏi đủ thứ chuyện trên trời dưới biển về...Trần Nam Thiên. Tôi trừng mắt nhìn họ, lửa giận phùng phùng trong người. Mọi người thấy thế liền tản ra nhưng thỉnh thoảng họ vẫn liếc về phía tôi rồi lại chụm đầu vào nhau nói gì đó.

Tôi bực mình với tay trong ngăn bàn lôi ra một thanh sôcôla, bẻ nhỏ thành từng miếng rồi biến nó thành nỗi căm hận mà nhai ngấu nghiến.

Đang ăn, Dương rón rén lại gần, nói:

- Ô, Thư đang ăn sôcôla à?

Tôi lạnh lùng:

- Chẳng lẽ sôcôla ăn tao?

Dương gật gù:

- À, Thư này, sôcôla ở đâu mà ngày nào Thư cũng có để ăn thế?

Tôi trừng mắt:

- Ở trong ngăn bàn. Sao? Có ý kiến gì?

- Không có ý kiến gì?

- Không thì đứng đây làm gì?

Dương đành đứng lên, liếc tôi một cái rồi chạy ra đám hóng chuyện kia thì thà thì thầm. Sau đó, có một đứa hét lên:

- Á! Anh Thiên tặng sôcôla cho Thư á?

Tôi ho sặc sụa. Các người bịa chuyện nó vừa thôi chứ? Con mắt nào của các người thấy anh ấy tặng sôcôla cho tôi?

Tôi ầm ỨC CẮT HẾT SÔCÔLA ĐI KHÔNG ĂN NỮA RỒI GỤC MẶT XUỐNG BÀN, NGỦ.

Lớp bỗng im lặng, có ai đó chọc vào tôi và tiếng Đào Hoa nhẹ nhàng vang lên:

- Thư ơi

Tôi tức giận ngồi thẳng dậy:

- Gì? Để tớ yên.

Đào Hoa thấy thái độ của tôi thì hơi nhụt chí nhưng ngay sau đó cô ấy hít một hơi thật sâu. Tiến tới lay tôi thật mạnh.

- Chúng ta là bạn bè hàng trăm năm nay, cậu không nên giấu tớ như thế. Nói cho tớ biết hôm qua khi anh Thiên đưa cậu về hai người đã làm những việc gì, việc gì? Hả?

Đám con gái thấy vậy cũng xúm xít lại, mỗi người một tay ấn vào người tôi.

Rầm!!! Tôi đập bàn đứng lên hét:

- Cái gì tôi cũng làm hết. Nghe rõ chưa? Giờ thì để tôi yên.

Đám con gái há hốc ra nhìn nhau rồi kéo vào một góc mà thì thầm. Tốt! Cứ thì thầm việc của các người đi. Tôi lại gục xuống bàn và ngủ.

Lớp học lại im ắng, một tiếng thì thầm cũng không có. Nhưng mà hình như có điều gì đó là lạ xảy ra. Ngay cả một tiếng thở cũng không có, im lặng đến lạ kì, và tôi còn cảm nhận được có sự di chuyển.

Có người lại chạm vào tóc tôi. Vốn nghĩ đó là Đào Hoa, tôi gắt gỏng:

- Đi ra! Đêm qua tớ không ngủ một giây nào đâu đấy.

Tưởng rằng sau đó sẽ vang lên những tiếng ỉ ôi “Thư ơi Thư à” của Đào Hoa nhưng sự thật lại là một giọng nói khác. Nhẹ nhàng vô cùng nhưng lại khiến tôi thót tim.

- Sao không ngủ?

Không gian phẳng phất hương bạc hà quện với mùi cà phê. Tôi run run ngóc đầu dậy...

- Anh là Trần Nam Thiên. Nhớ đấy.

Tôi tròn xoe mắt. Tạm thời mọi cơ quan trong tôi không hoạt động. Trần Nam Thiên nhìn thẳng vào mắt tôi, khẽ cười. Tôi mê man trong nụ cười ấy mà không biết rằng anh ấy vừa đặt lên bàn của tôi một chiếc hộp nhỏ.

- Tặng em.

Tôi nhìn anh ấy không chớp mắt. Đáp lại tôi, anh cười, xoa đầu tôi rồi bước đi. Và cái khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, tim tôi đập thật mạnh.

Sau khi Trần Nam Thiên bỏ đi, cả căn phòng chấn động bởi những tiếng hét xuyên lục địa. Tôi thất thần ngồi một chỗ chẳng quan tâm cái hộp quà kia đang bị lũ con gái giằng xé.

Tôi vẫn choáng váng trong hương bạc hà phảng phất. Và cũng từ đó, cái tên Trần Nam Thiên đã khắc vào đầu tôi mãi mãi.

Trong suốt các tiết học sau đó, tôi vác bộ mặt ngẩn ngơ tới mức thần thờ và đặc biệt trong tay tôi luôn nắm một thứ...nào, để tôi hồi tưởng lại đã. Khi Trần Nam Thiên rời khỏi lớp tôi, cả căn phòng như một cái chợ vỡ, bọn con gái rũ lên man rợ và cùng nhau xâu xé cái hộp mà Trần Nam Thiên đã đặt lên bàn tôi. Còn tôi vẫn giữ nguyên trạng thái ban đầu: hóa đá. Chiếc hộp ấy được truyền tay hết người này đến người khác và tôi là người cuối cùng chạm vào nó. Tôi lặng lẽ mở chiếc hộp ra, bên trong là một chiếc kẹp tóc đính đá pha lê. Dưới ánh nắng xiên qua từ ô cửa sổ, những viên đá lấp lánh một màu trong trong suốt. Tôi khẽ miết ngón tay lên đó, cái cảm giác mát lạnh làm tôi thích thú. Mát lạnh kèm theo hương bạc hà...và thế là tôi lại bắt đầu ngẩn ngẩn ngơ ngơ.

Tan học, tôi cứ nắm chặt chiếc kẹp tóc ở trong tay rồi đi về, còn cái hộp...tôi cũng muốn mang về nhưng bị lũ con gái cướp rồi.

Nắng vàng rực rỡ hơn ban sáng. Những chiếc lá đỏ ủa tàn bị gió thổi bay. Tóc tôi cũng bị thổi tung lên rồi đột nhiên tôi đâm sầm vào một cái gì đó. Tôi chao đảo suýt ngã ngã ra phía sau nhưng may mắn có ai đó kéo lại. Hương bạc hà nhẹ dịu sộc lên mũi.

Tôi đang đứng giữa sân trường giữa cổ ngược nhìn Trần Nam Thiên. Nắng nhuộm vàng mái tóc tôi, in bóng xuống mặt đất. Gió khẽ thổi tạt qua khiến tôi chớp chớp mắt. Giờ đang là buổi trưa, mặt trời chói lóa tỏa từng tia nắng ấm áp xuống sân trường. Thế nhưng cái bóng dáng cao lớn của Trần Nam Thiên đã che khuất đi những ánh nắng chiếu vào tôi. Đứng ở góc độ đó, mặt trời rực rỡ, Trần Nam Thiên còn rực rỡ hơn.

Anh khẽ nói:

- Không thích à?

Tôi biết rằng tôi nghe rất rõ những gì anh ấy nói nhưng thực sự là tôi không hiểu anh ấy nói gì. Tôi chỉ biết “Dạ” một tiếng ngớ ngẩn.

Anh ấy nghiêng đầu nhìn tôi:

- Quà anh tặng?

Tôi ngây ngốc nhìn anh trong chốc lát. Anh nghiêng đầu khiến cho vài tia nắng nghịch ngợm đập lên mặt tôi. Tôi khẽ nheo mắt rồi chìa tay ra, chiếc kẹp tóc pha lê vẫn nằm im đó.

Anh im lặng nhìn tôi thật lâu rồi cầm chiếc kẹp tóc lên và cài vào tóc tôi.

Phải nói rằng tôi chết điếng người. Tôi không dám thở và cũng ép tim mình ngừng đập luôn. Mặt tôi đỏ ửng, tôi không dám nhìn bất cứ thứ gì ngoài đôi giày của mình. Hương vị ngọt ngào của nắng hòa cùng hương thơm dịu nhẹ của bạc hà làm tôi choáng váng. Cứ như tôi đang lạc trong một bức tranh cổ tích và đứng dưới góc nhìn của nhân vật chính vậy. Tất cả đều là ảo tưởng nhưng cảm giác lại thật đến mức chính tôi cũng không biết diễn tả ra sao.

Tôi đứng thất thần trong nắng, cảm nhận được bàn tay anh đang dịu dàng vuốt những sợi tóc bị gió thổi tung bay của mình. Bóng dáng anh cao lớn trùm lên tôi một cách thật an toàn.

Gió thổi rất mạnh, gió cuốn theo một chiếc lá nhỏ bay nghiêng nghiêng rồi đáp thật nhẹ xuống, vương trên vai anh. Tôi nhìn chiếc lá đỏ như bị thôi miên. Rồi tôi vô thức đưa tay lên gỡ chiếc lá trên vai anh. Tôi thả chiếc lá xuống đất để nó rơi tự do. Sau đó tôi quay người và chạy với tất cả những gì có thể.

Về tới nhà, tim tôi đập thành thịch. Cảm giác hiện tại của tôi thật khó hiểu. Tôi giống như không phải là tôi nữa. Và cả buổi chiều hôm ấy, tôi đã ngồi một chỗ nhìn ra ngoài cửa sổ như một đứa trẻ tự kỷ.

Chương 8: Nụ hôn – Nước mắt – Lực hút

- Ngọc Thư, tớ có chuyện muốn nói với cậu – Một lời chúc buổi sáng không gì tuyệt vời hơn của Linh Giang. Cảm ơn cậu rất nhiều.

Tôi lững thững theo Linh Giang tới ngồi xuống một chiếc ghế đá, và khi cô ấy đưa cho tôi một phong thư màu hồng sắc súa mùi nước hoa thì tôi đã phần nào đoán ra được câu chuyện. Bức thư đó là của bà, bên trong là một tấm thiệp nhỏ nhưng rất khoa trương với câu chữ lòng vòng và vẽ vời chi chít hoa. Nhận được thư của bà thì đúng là kinh dị. Cuối cùng tôi gấp thư lại và nói với Linh Giang:

- Bà tớ mời cậu tham gia lễ hội văn hóa Việt-Nhật thì cậu cứ đi đi.
- Tớ không muốn đi.

Tôi nhún vai:

- Đừng lo, anh trai tớ sẽ tháp tùng cậu.

Linh Giang cau gắt:

- Chính vì thế mới là lí do đấy.
- Hai người đang hẹn hò cơ mà – Tôi chớp mắt ngây ngô.
- Phan Ngọc Thư, cậu biết rõ mọi chuyện hơn ai hết cơ mà. Làm ơn giúp tớ đi. Tớ không muốn đi hội chợ gì đó với bà và anh trai cậu đâu.

Tôi thở dài:

- Xin lỗi, tớ không thể giúp được. Tớ sợ bà lắm.
- Ngọc Thư, làm ơn đi. Tớ thật sự không muốn dính dáng tới anh trai cậu nữa. Mọi chuyện đã kết thúc từ buổi tối hôm ấy rồi.
- Nhưng cậu đã nhận tiền rồi phải không? Cậu cứ diễn cho tới cuối vở kịch đi.

Linh Giang nhìn tôi rồi uất ức bỏ đi. Tôi lắc đầu thở dài. Nếu số phận tôi mà khá khẩm hơn thì thế nào tôi cũng sẽ giúp cô ấy nhưng mà...

...Ngày hôm trước, khi tôi vừa mới đặt chân vào nhà, bà đã trang trọng ngồi uống trà cùng mẹ rồi. Như thể được tập dượt sẵn, cả hai đều quay ra nhìn tôi. Và thế là câu chuyện của bà bắt đầu như sau:

- Ta có một người bạn, người bạn ấy mắc bệnh nặng, không biết sẽ ra sao nên bà ấy muốn tổ chức một bữa tiệc, rất có thể là bữa tiệc chia li cuối cùng. Ta không thể không tham dự và ta không thể đi một mình. Ta muốn mời cháu cùng đi, cháu có đồng ý không? Cháu biết đấy, có khi đây cũng là bữa tiệc cuối cùng mà ta được tham dự.

Tôi gào lên vì không thể làm gì được bà. Lại một lần nữa tôi bị bà khuất phục trong khi bà không cần một vũ khí nào, còn tôi rõ ràng có mẹ bên cạnh nhưng cũng bằng thừa. Ông trời thật bất công.

Câu chuyện là thế đấy, thân tôi còn không lo xong làm sao mà giúp Linh Giang chống lại bà được cơ chứ?

Tối hôm ấy, anh Sơn lái xe đưa chúng tôi tới nhà hàng Planet. Cái bữa tiệc chia li và lễ hội Nhật Bản tất cả đều do bà tạo dựng ra mà thôi. Tôi cố nuốt nổi tức giận vào trong người và xuống xe. Khi tôi và bà đặt chân xuống đất thì cùng lúc anh Sơn phóng xe đi. Tôi ngơ ngác:

- Hai người họ không xuống xe hả bà? Bãi đỗ xe ở kia cơ mà, anh Sơn lái xe đi đâu thế?

Bà vừa soi gương vừa đáp:

- Hai đứa sẽ không đi cùng chúng ta.
- Thế bà gửi giấy mời cho Linh Giang làm gì?
- Để anh trai cháu có thể rút ngắn khoảng cách với con bé đó.

Tôi suy nghĩ hồi lâu rồi thật thà nói:

- Rút ngắn theo nghĩa đen hay nghĩa bóng ạ?

Bà đóng sập hộp phần lại rồi lườm tôi.

- Thôi ạ, cháu không cần câu trả lời nữa.

Bà nhanh chóng kéo tay tôi vào bên trong, đi qua đại sảnh sáng rực rỡ, mấy cô lễ tân cúi đầu chào ngọt ngào và yêu cầu đưa họ xem vé mời. Bà đồng đánh rút vé mời ra, mấy cô gái đó kiểm tra xong thì lại cười rồi dẫn chúng tôi vào bên trong. Ôi đúng là khoa trương.

Bên trong này là một bữa tiệc thực sự, tiệc buffet. Nơi đây được trang hoàng rất lộng lẫy, tôi cảm tưởng như mình đang lạc vào một cung điện châu Âu với những chùm đèn pha lê tỏa ánh sáng lung linh trên những bức tường trắng được trang trí họa tiết cổ điển thanh nhã mà cầu kì.

Đi theo bà đến gần một chiếc bàn lớn, nơi có rất nhiều bà già ăn mặc diêm dúa đang nói chuyện vui vẻ. Bà tôi lên tiếng chào hỏi họ và nhập cuộc luôn, sau đó bà giới thiệu tôi với họ, tôi cũng vui vẻ mà chào một câu.

Một quý bà mặc váy đen nói với tôi:

- Cháu học lớp mấy rồi? Đáng yêu quá! Nhìn cháu giống hệt con chó bông xù nhà ta.

- Cháu học lớp 11 ạ – Tôi đáp.

Bà ấy hơi ngẩn ra rồi mấy người họ cười nghiêng ngả.

- Nhìn cháu như mới 11 tuổi ấy.

Tôi nhếch mép cười góp vui. Không sao, mấy bà ấy đang sử dụng biện pháp nói quá ấy mà. Các bạn đừng nghe vậy mà hình dung tôi là đứa trẻ 11 tuổi nhé, thực ra tôi như học sinh lớp 10 thôi.

Ngồi nghe mấy câu chuyện nhạt nhẽo của họ mà tôi thấy đau đầu. Được một lát, tôi thì thầm với bà là cần phải đi uống nước, bà gật đầu xua tôi đi rồi tiếp tục câu chuyện thời thanh xuân của bà với ông xã hội đen Phạm Hoàng Quyền gì đó.

Thật sung sướng khi thoát khỏi họ. Tôi ngó nghiêng để tìm đồ uống và kia rồi, trên chiếc bàn không xa, đồ uống đủ loại đủ màu sắc như đang mời gọi tôi. Tôi bật cười rồi chạy tới đó...nhưng...ôi không! Tôi vừa nhìn thấy một người.

Ánh mắt Trần Nam Thiên quét qua người tôi, có vẻ như anh ấy cũng khá bất ngờ khi tôi ở đây. Còn phải nói, tôi cũng bất ngờ không kém. Trần Nam Thiên đứng hẳn dậy, đặt ly rượu xuống bàn rồi...hình như là anh ấy đang đi về phía tôi. Chết, tôi phải làm gì bây giờ?

- Chào em! – đột nhiên có một tiếng nói ở phía sau khiến tôi giật thót tim. Tôi quay đầu lại và đứng ngay phải khuôn mặt của một hotboy.

Tạm thời quên mất Trần Nam Thiên, tôi ngẩn ngơ nhìn anh ta và anh ta rất lịch thiệp mà đưa cho tôi một ly rượu vang. Tôi lắc đầu từ chối:

- Cảm ơn, anh thật tử tế nhưng rượu không phải ai cũng uống được đâu.

Anh ta có vẻ không nghe thấy tôi nói gì, ấn ly rượu vào tay tôi và cười:

- Em tên gì?

Tôi dứt khoát đẩy ly rượu về phía anh ta không may ly rượu sóng sánh rớt lên chiếc áo sơ mi trắng đắt tiền. Tôi vội nói xin lỗi nhưng anh ta hề hững cười bí ẩn. Tôi đành rút mấy tờ khăn giấy định đưa cho anh ta nhưng có lẽ anh ta cố tình hiểu lầm rằng tôi định lau chiếc áo sơ mi nên túm tay tôi lại.

- Không! Sao anh có thể để một cô gái xinh đẹp như em làm chuyện đó chứ. Anh sẽ...

Câu nói tiếp theo chưa được thoát ra thì bàn tay tôi đã bị ai đó túm lấy. Tôi bị đẩy ra phía sau Trần Nam Thiên, bóng lưng cao lớn của anh che khuất tôi. Anh ấy đang đứng phía trước bàn tay hẳn lên những gân xanh tím chặt bàn tay của người bị tôi làm bẩn áo như thể muốn bóp nát nó. Đôi mắt gằn lên tia đáng sợ, Trần Nam Thiên nói:

- Sai lầm lớn nhất đời mày là động vào người con gái của tao.

Tên kia đen mặt lại, có vẻ như hắn cũng rất tức giận. Hắn nói:

- Còn mày, Trần Nam Thiên, sai lầm lớn nhất đời mày là đối đầu với tao.

Nói xong hắn rút mạnh tay ra, chỉnh lại cổ áo nhếch môi cười khinh bỉ rồi quay đầu bỏ đi.

Tôi vốn tưởng mọi chuyện đã kết thúc nhưng không, khi tên kia bước đi trong tích tắc hắn quay phắt lại, vung một nắm đấm nhắm vào Trần Nam Thiên.

Trần Nam Thiên nhanh chóng nghiêng người tránh cú đòn bất ngờ. Tên kia túm lấy một chai rượu vang ở gần đó rồi nhắm vào đầu Trần Nam Thiên mà nện xuống. Trần Nam Thiên nhanh chóng đưa tay lên chắn trước đầu mình để đỡ chai rượu đó. Ngay sau đó, những tiếng hét của mọi người xung quanh vang lên, mảnh vỡ của chai rượu nằm ngổn ngang ở trên sàn.

Không gian bắt đầu trở nên náo loạn. Trần Nam Thiên tung một cú đá thẳng vào cổ của đối thủ khiến hắn ngã xuống đất. Anh lao đến túm tóc hắn và nện thật mạnh xuống sàn nhà. Có một thứ chất lỏng màu đỏ thấm chảy ra. Tên kia gào lên như một con chó dại, vùng dậy, xông vào Trần Nam Thiên.

Tôi run rẩy chân tay khi chứng kiến cảnh tượng đó, muốn hét lên nhưng không thể hét được. Trước mắt tôi, hình ảnh hai con người đang điên cuồng đánh nhau vẫn không dứt. Bảo vệ bỗng từ đâu lao tới, mọi người xung quanh thấy vậy thì chen chúc nhau, bao thành một vòng tròn. Tôi dần dần bị đẩy ra ngoài, những hình bóng cao lớn che khuất đi tầm mắt của tôi. Tôi run run lấy tay gạt nước mắt, tôi muốn tìm một người, một người có bóng dáng cao lớn đã đem lại cho tôi cảm giác an toàn...

Rồi đột nhiên tôi bị một bàn tay kéo đi, khi ra khỏi cái bữa tiệc ngu xuẩn đó tôi mới nhận ra người kéo mình là bà. Bà quát lên:

- Cháu làm sao thế hả? Thấy đánh nhau thì phải chạy đi chứ sao lại đứng xem rồi khóc hả? Đến lúc bị người ta đánh cho vỡ đầu thì sao? May mà có ta ở đó. Đứng yên ở đây, ta gọi điện cho taxi rồi. Cháu về nhà trước, ta phải vào giải quyết vài chuyện. Bọn thanh niên hư hỏng, biến chất. Thật không chịu đựng nổi. Về tới nhà thì gọi điện cho ta. Bọn thanh niên hư hỏng, bại hoại. Nghe rõ chưa?

Tôi gục gặc cái đầu rồi đứng lặng nhìn theo bóng bà đi khuất. Hiện giờ tôi đang đứng ở cổng sau của nhà hàng nên xung quanh có rất ít người qua lại. Trời đêm mịt mịt một màu đen huyền bí. Tôi rùng mình khi có một cơn gió lạnh thổi tạt qua. Và tôi phải thừa nhận rằng tôi đang lo lắng cho Trần Nam Thiên. Tôi muốn phủ nhận điều đó nhưng thật tệ, tôi không làm được. Ruột gan tôi bỗng trở nên cồn cào, tôi muốn rời khỏi đây nhưng bước chân nặng trĩu không thể nhấc nổi lên.

Đêm tĩnh mịch, gió thổi rì rầm, có tiếng bước chân vang lên phía sau tôi. Tôi lặng người để lắng nghe và cảm tưởng như tiếng bước chân ấy đang tiến gần về phía mình.

Tôi nín thở, bất động. Âm thanh của bước chân ngày một rõ hòa với tiếng gió mang lại một cảm giác hoang vu và lạnh lẽo.

Dường như tiếng bước chân đã ngừng lại, trái tim tôi đập thình thịch trong lồng ngực, tôi cảm tưởng như có một làn hơi lạnh lẽo đang bao phủ quanh mình. Và khi cái thứ ở phía sau tưởng chừng như sắp chạm vào người tôi thì một luồng sáng chói vụt lên từ đèn pha của chiếc taxi đang đi tới. Không chần chừ một giây nào hết tôi lao người về phía ánh sáng.

Chiếc taxi phanh gấp, suýt nữa thì đâm vào tôi. Tôi vội vã lần mò để mở cửa nhưng đột nhiên có một cánh tay rắn chắc từ phía sau kéo giật tôi lại. Tôi đánh rơi nhịp thở, cắn chặt răng để nuốt tiếng thét vào trong thanh quản. Hóa ra phía sau tôi là Trần Nam Thiên.

Chiếc taxi bỏ đi để lại cho không gian lạnh lẽo một làn khói bụi. Tôi thở khó nhọc, dường như cảm giác đã bị tê liệt nhưng vẫn có thể cảm nhận được cánh tay Trần Nam Thiên như đang muốn bóp nát tay tôi. Hình như tôi bắt đầu run lên, cánh tay đau nhói nhưng tôi không dám thốt ra bất cứ tiếng kêu nào.

Trần Nam Thiên lạnh lùng nhìn tôi, ánh mắt anh chứa đầy tia tức giận:

- Tại sao chạy?

Tôi hướng đôi mắt sợ hãi nhìn anh, rồi rất tự nhiên tôi òa khóc, khóc như một đứa trẻ con.

Tôi không thể lí giải cảm xúc của mình lúc đó nhưng tôi cảm thấy khóc là cách tốt nhất để giải tỏa cảm xúc lúc đó. Tôi khóc để xua tan đi tất cả những nỗi sợ hãi, như để chứng minh rằng tôi đã an toàn rồi. Và còn một điều nữa, có lẽ tôi khóc một phần là vì Trần Nam Thiên ở đây.

Ánh mắt Trần Nam Thiên dần dần trở nên tĩnh lặng, nổi tức giận có lẽ đã bị trùng xuống nhưng không hẳn là đã mất đi.

- Nín đi.

Tôi lấy tay lau nước mắt. Chẳng hiểu sao giờ phút này tôi không sợ anh ấy nữa dù anh ấy có quát lên. Ừ, nếu anh ấy mà quát lên tôi sẽ lại khóc.

Trần Nam Thiên để mặc tôi ngừng khóc và tự lau khô nước mắt. Có lẽ như thế là vô cảm nhưng đối với Trần Nam Thiên như thế là mình tĩnh lặng rồi.

Ngay khi tôi ngừng khóc và trở về trạng thái bình thường, Trần Nam Thiên quay người tôi đối diện với anh và nói:

- Đừng để tôi thấy cảnh tượng đó một lần nữa. Tôi không muốn bất cứ thằng con trai nào chạm vào em. Rõ chưa?

Nếu không nhầm thì chính xác đó là một lời đe dọa và tôi dám chống lại thì chắc chắn không thể nào sống yên ổn với Trần Nam Thiên. Và tôi phát hiện ra, khi tôi trở về trạng thái bình thường, tôi lại sợ Trần Nam Thiên. Vì vậy, với cái đầu đang quay cuồng bởi sợ hãi, tôi nói một cách rất ngoan ngoãn:

- Vâng

Anh ấy khá hài lòng về câu trả lời ấy. Như đã thỏa mãn nhu cầu, anh thu lại ánh mắt lạnh đến chết người, thay vào đó đôi mắt đen phẳng lặng như mặt biển đêm huyền ảo thế chỗ.

Mỗi khi nhìn vào đôi mắt ấy tôi như bị thôi miên, mọi cảm giác sợ hãi tan biến và một niềm cảm xúc trào dâng bay bổng. Đôi mắt ấy đẹp lạ kì, như thể ẩn chứa những điều bí mật cuốn hút tôi như xoay theo vòng quay của một cơn lốc vô tận. Tôi cứ ngẩn ngơ nhìn vào đôi mắt ấy mà không biết rằng đôi mắt đang thu gọn khoảng cách với tôi. Và rồi, đôi mắt ấy khẽ khép lại, cùng khoảng khắc ấy, có thứ gì đó thật lạnh lẽo chạm vào môi tôi thể nhưng lại khiến tôi mê mẩn. Tôi như đang bị cơn lốc nhấn chìm đến cực điểm thì đôi mắt kia mở ra và lại nhìn tôi, thứ lạnh lẽo cũng rời đi.

Tôi tròn mắt nhìn Trần Nam Thiên một cách thất kinh, nhìn cho tới khi mắt nhòe đi, cổ họng nghẹn lại. Tôi bắt đầu khóc. Lần này tôi gào thét còn kinh khủng hơn cả một đứa trẻ con và tôi biết chính xác tôi không khóc vì sợ hãi, tôi khóc vì bị...CUỖNG HỒN.

Trần Nam Thiên để mặc cho tôi khóc chán chê, khóc cho tới khi tôi sắp ngất thì anh giữ lấy hai tay tôi, bình tĩnh nói:

- Được rồi, đừng khóc nữa.

Tôi vùng vẫy thoát ra. Trần Nam Thiên càng giữ tay tôi chặt hơn, tiếng khóc của tôi càng lớn hơn.

- Nín đi – Trần Nam Thiên quát.

Tôi không thể chế ngự được cảm xúc của mình, tôi cứ khóc nức lên và không hề biết rằng thay vì giữ chặt Trần Nam Thiên đã chuyển sang ôm tôi. Tôi dần cảm nhận được hơi ấm lan dần trên cơ thể, hương bạc hà thức tỉnh thần trí.

Tôi nghẹn ngào ngược đôi mắt đoe hoe nhìn Trần Nam Thiên, anh cũng nhìn lại tôi với đôi mắt chứa nét tức giận.

- Lần sau còn khóc tôi sẽ không nhẹ nhàng với em đâu.

Tôi muốn tiếp tục khóc nhưng một phần vì sợ và một phần vì kiệt sức nên đành ngoan ngoãn nghe theo. Trần Nam Thiên thấy tôi không khóc thì cởi áo của mình khoác lên người tôi rồi lấy xe đưa tôi về nhà.

Ngồi trên xe, tôi không nói một câu gì hết kể cả khi Trần Nam Thiên hỏi tôi có lạnh không. Tôi bắt đầu suy nghĩ về những hành động của mình và bỗng cảm thấy nó ngớ ngẩn hết sức. Rồi cả nụ hôn lạnh lẽo nữa, tôi bắt giác rung mình, đầu óc choáng váng. Hình như tôi bị say xe rồi.

Tới nơi, tôi nhanh chóng trả áo khoác cho Trần Nam Thiên và chạy vụt lên nhà. Quả thực, tôi không còn mặt mũi để đối diện với anh ấy nữa rồi.

Đêm hôm ấy, tôi mất ngủ. Tôi chần chọc trên giường và suy nghĩ về Trần Nam Thiên, về những hành động của anh ấy. Hóa ra Trần Nam Thiên hành động còn ngớ ngẩn hơn cả tôi. Đầu tiên là những lần chạm mặt ở trường với ánh mắt kì lạ của anh ấy. Sau đó một chuỗi các sự việc liên tiếp xảy ra: Trần Nam Thiên khoác áo cho tôi, đi giày, tặng quà...và hôm nay thì là Free Kiss.

Ước gì những sự việc trên không xảy ra, ước gì những thứ đó chỉ là giấc mơ mà thôi. Bởi tôi không có sức để đối diện với nó. Tôi là một đứa nhát gan, tôi sợ mọi thứ trên đời này và thừa nhận rằng tôi sợ bị Trần Nam Thiên cảm dỗ.

Nếu nói Trần Nam Thiên là một thanh nam châm thì đích thị tôi là một cục sắt. Mà các bạn biết đấy sắt có tính nhiễm từ nên bị nam châm hút. Lực hút cực lớn. Thật vậy, tôi sợ cái lực hút ấy, sợ bị nam châm hút vào cục sắt sẽ biến dạng mất.

Tôi nhìn đắm đắm vào bóng tối, trong đầu bỗng chợt xuất hiện một suy nghĩ: không lẽ Trần Nam Thiên thích tôi? Sau đó tôi gạt ngay ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Một người như tôi sao Trần Nam Thiên lại thích cơ chứ. Thật vớ vẩn.

Tôi co người kéo chăn phủ kín đầu. Tôi mệt mỏi vô cùng, đầu óc như muốn nổ tung ra nhưng vẫn không thể dứt khỏi những suy nghĩ về Trần Nam Thiên đang quay cuồng trong đầu. Chẳng mấy chốc, hai mắt tôi khép lại, tôi chìm vào giấc ngủ tự khi nào không biết.

4. Chương 9 : Những Bức Ảnh

Chương 9 : Những bức ảnh

Sáng hôm sau quả là một ngày tồi tệ, trời mưa. Tôi ngán ngẩm kéo chiếc mũ lên trùm kín đầu rồi lao tới trường học. Bầu trời mang một màu xám xịt tĩnh lặng, mưa từng hạt tạt vào mặt khiến tôi đôi lúc phải rung mình.

Hôm nay có khá nhiều người đi muộn như tôi, khi tiếng chuông réo rất vang lên, lũ học sinh mới nháo nhào từ ngoài cổng chạy vào. Tôi nhanh chóng rũ áo rồi chạy vào lớp. Tiết học đầu tiên sẽ không trôi qua một cách nhàm chán nếu không có cuộc đàm đạo giữa thầy giáo chủ nhiệm Phan Minh Sơn và lớp trưởng gương mẫu Hồ Linh Giang. Quả thật, tôi chỉ có thể nhìn họ mà cười thôi. Đến giờ ra chơi, khi nhìn thấy gương mặt toe toét của tôi, Linh Giang cau có quát:

- Bàn cậu trực nhật kia.

Bàn tôi? Trực nhật? Trời ơi, thằng Dương hư hỏng đâu sao nó không trực nhật chứ? Tôi đành buồn bã đi lau bảng.

Ngoài hành lang có tiếng người tụ tập, chắc là lại có thêm một vụ đánh nhau gì đó đây mà. Tôi cũng xăm xoe thò đầu ra hóng chuyện nhưng ngay sau đó phải rút đầu lại. Trống ngực tôi bỗng đập liên hồi, tôi hít vào một hơi thật sâu để lấy bình tĩnh. Các bạn có cần nghe tôi nói người gây nên sự náo loạn ngoài kia không? Rõ ràng là người ấy rồi.

Ngoài hành lang, Trần Nam Thiên bước đi với vẻ mặt bất cần, ngạo mạn, chẳng quan tâm đến bất cứ ai và những điều mà họ đang nói về mình. Còn tất cả lại nhìn anh về ngưỡng mộ xem lần sợ hãi, cùng nhau đặt sang hai bên đường cho anh đi qua.

Tôi vội vã chạy nhanh về chỗ của mình, lúng túng ngó nghiêng rồi ngồi thụp xuống gầm bàn. Thật sự tôi không hiểu sao mình phải trốn nhưng nhất quyết tôi không đối diện với Trần Nam Thiên được đâu.

Tiếng ồn ào bên ngoài đã tắt ngấm. Tôi nín thở nghe tiếng giày gõ lộp cộp trên nền gạch. Mỗi tiếng gõ là một bước đi, mỗi bước đi là khoảng cách giữa chúng tôi được rút ngắn, mà khoảng cách càng ngắn tôi chết càng nhanh hơn. Tiếng giày bỗng ngưng lại, tôi như đánh rơi mất nhịp thở. Qua các khe hở dưới chân ghế, tôi có thể nhìn thấy đôi giày thể thao đen đứng chơi vơi. Cúi đầu và thầm hi vọng nó sẽ quay đi nhưng nào ngờ...nó bước tiếp. Bước dứt khoát tới chỗ tôi.

Bàn tay tôi ướt đầm mồ hôi, hai mắt run run ngược nhìn cơ thể cao lớn của Trần Nam Thiên. Hình như... anh ấy... rất tức giận. Ánh mắt anh ấy không còn lạnh như băng nữa mà giờ thành nóng như lửa. Anh ấy nhìn tôi như thể muốn thiêu đốt cả cái trường học này. Anh đá mạnh chiếc bàn ra một bên, ghế ra một bên rồi cúi xuống túm lấy cổ áo tôi kéo lên. Tuy tôi không cao bằng anh nhưng ánh mắt tôi đã chạm tới ánh mắt anh và không dám mở mồm ra nói một câu nào hết. Rõ là nhất gan, rõ là ngốc nghếch. Thế nhưng tin tôi đi, nếu ở chỗ của tôi bây giờ chắc chắn các bạn cũng cư xử thế thôi bởi ánh mắt của Trần Nam Thiên đáng sợ quá.

- Em vừa làm gì? – Trần Nam Thiên gần mạnh từng chữ một.

Tôi nín lặng, cúi đầu xuống đất. Trần Nam Thiên nâng cằm tôi lên, nói như tra hỏi:

- Muốn trốn tôi à?

Tôi không dám nhìn vào đôi mắt anh, Trần Nam Thiên dường như có thể đọc được suy nghĩ của người khác. Nếu anh ấy biết tôi đang nghĩ gì rất có thể sẽ bóp chết tôi ngay lập tức.

- Sao không trả lời?

Nếu có thể tôi muốn một là tôi biến khỏi đây, hai là Trần Nam Thiên phải biến khỏi đây. Mỗi khi Trần Nam Thiên chạm vào người tôi, tôi cảm tưởng như sức lực của mình ngày bị bòn rút, cộng thêm những đòn tấn công bằng những câu hỏi cũng đủ khiến tôi trở nên khốn khổ. Sắp không chịu đựng được, tôi dùng chiêu bất bại của mình.

- Em xin lỗi.

Vô cùng tuyệt vời. Trần Nam Thiên nhìn tôi thật lâu rồi nhẹ nhàng buông tôi ra và sau đó tôi tiếp tục bị một đợt tấn công còn mạnh hơn trước. Anh ấy cúi xuống, phủ môi mình lên môi tôi. Toàn thân tôi tê dại như có một luồng điện đang chạy qua, luồng điện đó chạy đến đâu tôi hóa đá tới đó.

Quá bất ngờ, tôi chỉ biết tròn mắt nhìn Trần Nam Thiên với vẻ kinh ngạc và anh ấy nghiêm nghị nói:

- Đó là sự trừng phạt dành cho em. Tan học tôi đợi em ngoài cổng trường.

Sau đó anh ấy bỏ đi. Không gian bắt đầu bùng nổ sự sống, có nhiều cô gái ngã khụy xuống đất vì bị kích động. Tôi thấy có người đến lay mình, tôi mặc kệ cho họ đẩy tôi ngồi xuống một cái ghế vứt ra hàng tỉ câu hỏi nhưng tôi vẫn cứng mặt, hình ảnh ban nãy lại hiện về.

Tan học, tôi rệu rạo đi về. Mưa phùn vẫn thế, mù mịt khắp trời, chẳng ngớt đi chút nào so với lúc sáng. Tôi kéo khóa áo khoác lên cho ấm nhưng không thể kéo được. Tức giận, tôi ném balo sang một bên và chiến đấu với cái khóa. Trời ạ, nó bị mắc rồi, làm sao đây? Không biết, tôi chả phải thợ sửa khóa. Tức quá! Cái áo khoác này mới mua hôm nọ cùng Đào Hoa mà đã hỏng rồi. Rõ ràng cái cửa hàng đó ghi “ bán quần áo hàng thùng xịn” thế mà, đây, xịn của người ta đấy. Chúa ơi, lần sau con sẽ không mua đồ giảm giá nữa đâu ạ.

Tôi mặc xác cái khóa, xách balo lên rồi đi về.

- Sẽ lạnh đấy.

- Hừ, lạnh thì kệ lạnh.

Tôi bước đi và đột ngột dừng lại. Cứ như là lên cơn đau tim ấy, Trần Nam Thiên đang đứng trước mặt tôi. Nếu tôi không nhầm thì câu nói vừa rồi là của anh ấy và tôi đã rất tự nhiên mà đáp lại. Tất nhiên là tôi

chỉ đáp theo phản xạ thôi. Tức là lúc ấy tôi cứ nghĩ rằng đó là tiếng nói của não bộ và tôi đáp lại như một hình thức độc thoại. Và...câu chuyện nó là như thế đấy.

Trần Nam Thiên bật cười nhẹ, anh tiến lại gần tôi, hơi nghiêng người xuống, chỉ cần một động tác nhẹ anh đã kéo được cái khóa áo lên. Wow.

Tôi ngây ngốc nhìn chiếc áo đã được kéo khóa cẩn thận rồi nhìn anh với ánh mắt biết ơn. Nhưng sau một giây tôi lại tự hỏi mình đang làm gì vậy, nhìn con trai một cách chủ động như thế họ sẽ nghĩ là ta thích họ đấy. Về phần Trần Nam Thiên anh chỉ cười nhẹ và nói:

- Anh đưa em về nhà.

Chúng tôi đi bộ bởi quãng đường từ trường về nhà tôi rất ngắn. Thế nhưng khi đi cùng anh tôi thấy như cả thế kỉ vừa trôi qua. Tôi vẫn giữ im lặng và may thay, anh ấy cũng không nói gì. Đến trước tòa nhà, chúng tôi dừng lại. Tôi đang phân vân không biết nên chào tạm biệt thế nào cho nó hay thì anh đã lên tiếng:

- Chủ nhật em rảnh không?...Đi cùng anh tới một nơi, được chứ?

Tôi ngớ người? Đi chơi? Cùng anh? Hẹn hò á????????

Có lẽ thấy thái độ quá là chậm chạp của tôi nên anh khẽ kết thúc câu chuyện:

- Em lên nhà đi.

Tôi im lặng quay đầu bước đi và không biết rằng anh vẫn cứ đứng đó cho mãi tới khi tôi khuất bóng.

Ấn mã số, mở cửa bước vào nhà, tôi nghe thấy tiếng ồn ào của mọi người.

- A!!! Ông về.

Thật không gì vui hơn khi thấy ông về. Ông tôi là người vĩ đại nhất trong nhà. Hoàn toàn ngược với bà, ông hài hước, nhiệt tình, tận tụy, cần cù và ông yêu gia đình mình hơn ai hết.

Tôi cười thật tươi rồi chạy về phía ông đòi quà. Ông cười khà khà rồi chỉ vào cái túi to trên sàn. Tôi và Dương lao đến còn anh Sơn đứng nhìn chúng tôi như hai vật thể lạ.

Cả nhà tôi vừa ăn cơm vừa nói chuyện ríu rít riêng bà vẫn câu gắt như thường. Nếu bà mà không câu thì mới lo ấy chứ. Tôi và Dương tranh thủ uống trộm bia không may bị anh Sơn nhìn thấy. Để bịt miệng anh, Dương bô lô ba la kể với ông về Linh Giang. Ông nghe thấy thế thì cười vang rồi bắt bằng được tôi nay phải dẫn về cho ông xem mặt. Mẹ tôi và mẹ Dương đã đi xem đầy đủ thông tin để sẵn sàng chuẩn bị lễ cưới cho anh ấy rồi từ việc thuê hội trường lẫn việc khách mời. Đoán chắc mấy việc này toàn do bà xui khiến. Thật tôi nghiệp anh Sơn, nhờ Linh Giang không đồng ý đóng giả làm cô dâu thì sao?

Ăn trưa xong, tôi biến thành con heo tròn quay nằm ì trên ghế. Thấy vậy ông hỏi:

- Thư đi chơi với ông không?

Tôi bật dậy gật đầu lia lịa. Thế rồi hai ông cháu tôi bắt taxi đi. Lúc đầu tôi còn tưởng được vào công viên nào ngờ ông dẫn tôi lên núi. Thực chất không phải là lên núi. Ở thành phố của tôi những người giàu có nhưng già yếu thường thích ở ẩn. Họ xây những dinh thự nằm biệt lập trên các ngọn đồi, nếu ai không biết còn tưởng đó là khu nghỉ dưỡng hay du lịch sinh thái bởi những dinh thự ấy rất to, rất đẹp. Xung quanh là những hàng cây xanh rì bao phủ như một thành lũy che chắn tầm mắt của mọi người. Chiếc xe taxi dừng lại ở đầu con đường bởi đã đến khu vực của người giàu mà những người giàu không cho phép taxi được đi vào. Vậy nên, tôi và ông đành cuộc bộ. Con đường dốc thoải, mặc dù tôi trẻ khỏe hơn ông nhưng đi vẫn chậm như sên. Vừa đi tôi vừa phán đoán thói độc tài của những người giàu có. Ông chỉ cười:

- Sau này giàu như họ cháu sẽ biết.

Tôi không bao giờ giàu như họ, tôi sẽ giàu hơn họ. Đi bộ khoảng năm phút, ông cháu tôi dừng lại trước một cánh cổng bằng gỗ có chạm khắc hình rồng. Ông không gõ cửa mà cứ thế bước vào. Đứng bên trong, tôi như lạc vào một thế giới cổ tích với những cây sồi già và những phiến đá to ghồ ghề.

Bỗng một giọng nói khàn khàn vang lên:

- Khách quý! Khách quý!

Sau đó là tiếng ông tôi cười. trước mặt tôi bây giờ là một ông lão râu tóc bạc phơ đang bước tới, cả người ông ta mặc quần áo rất bình thường nhưng lại tỏa ra phong thái khác thường khiến người ta phải cúi đầu kính nể.

Ông lão đó và ông tôi bắt tay nồng nhiệt, sau đó thì ông ấy nhìn tôi. Tôi nói:

- Cháu chào ông.

Ông ấy gật đầu quay ra thì thầm với ông tôi:

- Sao ông bảo là sẽ dẫn đứa bé hồi xưa hay tới chơi cùng cháu tôi cơ mà?

Ông tôi cũng thì thầm lại:

- Tôi chỉ có duy nhất một đứa cháu gái này thôi.

Ông lão kia cười cười với tôi:

- Sau bao nhiêu năm mà cháu chỉ lớn được thế này thôi à?

Tôi cười méo mó. Ông này hay thật, mà đừng tưởng thì thầm là tôi không biết nhé. Nhưng hồi còn nhỏ tôi hay tới chơi với cháu ông ấy á? Tôi chẳng nhớ gì hết. Hồi nhỏ tôi chơi với mỗi Dương thôi.

Sau đó, ông lão tóc bạc vỗ vai tôi bảo tôi vào bên trong lấy bộ đồ pha trà. Tôi ngoan ngoãn làm theo. Bên trong căn nhà bê tông không ra bê tông, kính không ra kính, thế nhưng lại rất đẹp và thoáng đãng. Tôi thích thú hà hít hương thơm là lạ của nó, mùi vị như gói trộn hương cây cỏ, đất đá, gió và...bạc hà.

- Sao em lại ở đây?

Tôi giật mình suýt thì ngã khi nghe thấy giọng nói cách đó không xa. Đoán xem, ai đang ở đây?

TRẦN NAM THIÊN.

Tôi lại gặp anh ấy rồi. tôi lặng người nhìn anh, anh cũng ngỡ ngàng nhìn tôi. Sau đó anh tiến lại gần tôi, tôi chỉ tay ra ngoài, nơi có hai ông già đang ngồi chơi cờ, anh cũng nghiêng đầu nhìn theo. Đột nhiên anh ấy bật cười rồi nhìn tôi, đỡ lấy khay trà trên tay tôi và nói:

- Để anh – Rồi bước ra ngoài.

Tôi mang một cái vẻ mặt ngây ngô theo anh ra ngoài. Ông tôi thì thầm gì đó với ông của Trần Nam Thiên rồi cả hai cùng cười khúc khích với nhau. Trần Nam Thiên đặt khay trà lên bàn và chào hỏi ông tôi vài câu. Nói gì đó mà “Lâu rồi cháu mới thấy ông”, “Từ khi ông cháu chuyển nhà tới giờ”,...

Tôi cố suy nghĩ xem họ đang nói về vấn đề gì nhưng quả thật là khó khăn quá. Ông của Trần Nam Thiên vừa đuổi chúng tôi đi chỗ khác chơi. Trần Nam Thiên quay sang nói với tôi:

- Anh đưa em đi tham quan nhà.

Tôi gật đầu rồi đi theo anh không biết rằng phía sau có hai ông lão đang nháy mắt với nhau.

Anh dẫn tôi đi tham quan tất cả các phòng, tôi im lặng đi theo và trong đầu không có chút gì về những thứ đó hết. Gió đưa hương thơm của gỗ quỳên với mùi bạc hà lan tỏa, tôi bị thứ hương thơm đó quyến rũ, mụ mị hết cả đầu óc. Tôi nói rồi mà, tôi không thể kiểm soát nổi bản thân khi ở gần anh, khi mà cánh tay anh thì thoáng lại chạm vào tay tôi.

- Em sao thế?

Mãi mới biết anh ấy đang hỏi mình, tôi ấp a ấp úng:

- Không...Không ạ.

Ánh mắt anh thấp thoáng nét cười:

- Giờ vào phòng anh nhé?

Vào phòng anh nhé? Vào phòng anh để làm gì??? Nghe cứ như một lời mời ấy, ừ, thì nó đúng là một lời mời mà.

Anh mở cửa đợi tôi vào, tôi hít một hơi thật sâu rồi bình tĩnh bước vào bên trong. Ngược với suy nghĩ của tôi, căn phòng rất ngăn nắp và sáng sủa. Phía sau anh đóng cánh cửa lại và lên tiếng phá tan bầu không khí tĩnh lặng.

- Bố mẹ anh luôn luôn bận rộn công việc nên anh sống cùng ông từ nhỏ.

Tôi khẽ thốt nói:

- Ở đây xa trường học.

Anh mỉm cười, khoanh tay dựa vào tường. Tôi bỗng cảm thấy anh như một bức tượng điêu khắc sống hoàn hảo ở mọi tỉ lệ.

- Anh có nhà trong thành phố nhưng anh hay về đây.

Tôi ngượng ngập không biết nói gì thêm, tay khẽ miết lên mép bàn. Đây chắc là bàn học của anh, rất ngăn nắp và sạch sẽ. Trên bàn có vài chồng sách, một chiếc laptop và một khung ảnh.

Tôi dừng mắt lại ở cái khung ảnh và quan sát nó. Sợ mình không nhìn rõ tôi cúi hẳn đầu xuống, hai mắt nheo lại. Tôi ngỡ ngàng cảm khung ảnh lên, trong đó là hình của một cô gái đang cười rất tươi. Cô ấy đang đứng trong một đám đông nhưng tất cả đều bị làm mờ đi, chỉ còn lại mình cô ấy với nụ cười rạng rỡ. Cô gái ấy chính là tôi.

Tôi quay ra nhìn anh, cũng chẳng hiểu tại sao trong lúc này tôi lại có khả năng nhìn anh với ánh mắt chất vấn như vậy.

Anh khẽ ho vài tiếng rồi gật đầu xác nhận.

Cái gì vậy? Anh để ảnh của tôi lên bàn rồi gật đầu tức là sao? Tôi bắt đầu cảm thấy choáng váng rồi. Trần Nam Thiên anh đừng khiến người khác phải hoảng hốt chứ.

Tôi vẫn nhìn anh như ánh mắt của người vợ nhìn người chồng đi chơi đêm để đòi hỏi một lời giải thích.

Anh gật đầu thú nhận:

- Thực ra đó không phải là cái duy nhất.

Không phải là cái duy nhất? Tức là ở đây có nhiều hơn một cái ảnh ảnh của tôi? Tôi làm rơi khung ảnh, anh vội vã đỡ lấy nó và nhìn tôi không vui.

- Nếu làm vỡ em sẽ chịu trách nhiệm chụp lại cái mới cho anh chứ?

- Đó là ảnh của em – Tôi cãi lại. Và khi về đến nhà thì tôi ghi nhận đây là cột mốc đầu tiên của việc tôi cãi lại anh.

Trần Nam Thiên lơ đãng ngó ra cửa sổ.

- Ở đâu? Cái khác ở đâu?

Nhìn ánh mắt của tôi, anh miễn cưỡng mở tủ lấy ra một cuốn album. Tôi nhanh chóng giật lấy nó và mở ra xem. Bên trong toàn ảnh của tôi, những bức ảnh ở mọi góc nhìn, mọi tư thế, mọi địa điểm. Tôi không dám tin vào mắt mình. Ngay lập tức tôi đóng ập cuốn album lại. Cơn giận của tôi bắt đầu bùng nổ. Anh ấy đã theo dõi tôi, chụp ảnh tôi từ khi tôi bước vào trường cấp ba nhưng chưa hề có sự đồng ý của tôi thậm chí tôi còn không hề hay biết.

- Còn nữa không?

Trần Nam Thiên lơ đãng chỉnh lại cổ áo. Quên đi, tôi sẽ tự đi tìm. Tôi lao vào bên trong – nơi anh ấy ngủ – và giờ thì tôi bị chấn động hoàn toàn. Trên bức tường đối diện giường ngủ, một khung ảnh to ngang giữa chiếc giường được treo ngất ngưỡng. Trong ảnh, tôi ngồi trên bãi cỏ xanh đậm sương, nheo mắt nhìn mặt trời rực rỡ.

Giọng nói anh nhẹ nhàng vang lên phía sau:

- Em đang tức giận hay ngạc nhiên?

Có lẽ là cả hai, mà hình như còn có cả xấu hổ nữa. Tôi khẽ quay đầu lại nhìn anh, chạm vào đôi mắt êm dịu như mặt hồ nữa khiến tôi không biết phải nói gì. Khó khăn lắm tôi mới có thể bật ra câu hỏi:

- Tại sao...?

Anh ấy điềm tĩnh ngồi xuống giường, đáp:

- Em đoán xem.

Nói rồi không để tôi suy nghĩ câu trả lời, anh kéo tôi ngồi xuống cùng. Cảm xúc trong tôi vỡ òa, ngồi gần Trần Nam Thiên như thế này tôi lại không điều khiển được bản thân nữa rồi. Mùi hương bạc hà mát lạnh tỏa ra, thần thái tôi có chút bay bổng.

- Em có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?

Nếu không ngồi trên giường tôi đã trượt chân ngã ngửa rồi mất. Trần Nam Thiên mà lại hỏi những câu sướt mướt thế này á? Thấy anh ấy cứ nhìn tôi đành trả lời:

- Khi em bắt đầu học lớp 10.

- Vậy à? – Anh ấy trầm ngâm – Không phải.

Không à? Thế chắc gặp nhau khi tôi học lớp 11 rồi nhưng mà tôi nhớ rõ là tôi đã gặp Trần Nam Thiên hồi mới vào trường mà.

Hai chúng tôi cùng rơi vào im lặng. Đột ngột, Trần Nam Thiên đưa tay lên vuốt tóc tôi, tim tôi đập thình thịch. Nói ra thì thật ngớ ngẩn nhưng tôi muốn ngã lằm rồi đấy.

Bên tai tôi vang vọng giọng nói nhẹ hẫng của anh:

- Chủ nhật em có muốn đi cùng anh không?

Lúc đầu tôi nghe đó như một lời ru ngủ, im lặng mà tận hưởng. Thế rồi sau khi phát hiện ra nó có ý nghĩa như thế nào thì tôi bắt đầu diễn kịch cảm.

Đây là lần thứ hai Trần Nam Thiên hỏi như vậy và cũng là lần thứ hai tôi không biết phải trả lời như thế nào.

Từ khi chuỗi sự việc mang tên Trần Nam Thiên xuất hiện tôi luôn mặc định đó chỉ là giấc mơ mà thôi. Không phải tôi muốn biến những chuyện đó trở thành giấc mơ thật mà chỉ là tôi không tin nó lại xảy ra với tôi.

Đã rất nhiều lần tôi tự hỏi ở tôi có gì đặc biệt khiến một người nổi bật như Trần Nam Thiên chú ý nhưng cho tới tận bây giờ đáp án duy nhất mà tôi có thể đưa ra là: tất cả chỉ là một giấc mơ.

Hai mắt tôi lim dim. Bàn tay anh vẫn nhẹ nhàng vuốt lấy mái tóc tôi. Hương vị gió hòa quyện với gỗ cuốn vào người tôi. Tôi mơ màng cảm nhận được một thứ gì đó nhẹ nhàng trên mái tóc. Và rồi tôi nghiêng đầu vào vai anh, ngủ.

...

Tôi nghe thấy tiếng cười nhẹ nhàng:

- Em có muốn về không?

- Không – Tôi đáp lời. Tại sao phải về chứ? Về đâu?

Trần Nam Thiên khẽ bật cười. Tôi lơ đãng mở mắt ra thì thấy cảnh tượng thế này: tôi đang nằm trong vòng tay Trần Nam Thiên, đầu dựa lên vai Trần Nam Thiên, tay nắm chặt tay Trần Nam Thiên. Có gì đó không đúng thì phải??? Trời ơi!!

Tôi vùng người dậy, hoảng hốt nhìn anh đang nín cười:

- Nếu không muốn về thì em có thể ngủ lại đây. Anh luôn luôn sẵn sàng chia sẻ giường với em.

Tôi choáng váng. Trần Nam Thiên tử tế thật nhưng tôi không cần ai chia sẻ giường hết. Thật không tin nổi là tôi đã ngủ cho tới tận tối như thế này. Phan Ngọc Thư đúng là đồ ham ngủ.

Khi tôi chạy xuống nhà cũng là lúc ông tôi và ông của anh đang thu dọn dụng cụ câu cá. Xong xuôi hai ông cháu tôi cáo từ ra về. Tôi cố gắng bước đi bình thường thế nhưng đã trượt chân ngã ngay sau khi nghe được thông báo Trần Nam Thiên sẽ đưa chúng tôi về.

Ngồi trên chiếc xe gì gì đó mà tôi không biết tên, tôi cố gắng bình tĩnh điều hòa lại nhịp tim của mình. Thi thoảng, Trần Nam Thiên lại nhìn về phía tôi qua gương chiếu hậu, tất nhiên là ông không biết chuyện đó bởi ông còn đang bận nói chuyện điện thoại với bà nào đó. Tôi tránh những ánh nhìn ấy bằng cách ngồi sát cửa, tựa đầu vào kính và ngắm nhìn thành phố rực sáng những ngọn đèn.

Xe dừng lại trước tòa chung cư của chúng tôi. Ông vừa xuống xe vừa ôm điện thoại đi chỗ khác nói chuyện và khua tay ý bảo tôi đi trước.

Trần Nam Thiên đưa tôi tới thang máy thì dừng lại. Tôi lên tiếng chào anh rồi bước đi. Đường như cảm nhận được ánh mắt anh vẫn còn ở phía sau, tôi quay đầu nhìn lại. Anh khẽ cười, một nụ cười ấm áp biết nhường nào. Tôi thấy trong tim dâng trào lên một thứ cảm xúc.

- Chủ nhật, em đợi anh.

5. Chương 10: Chủ Nhật

Chương 10: Chủ Nhật

Tôi và ông vào nhà vừa kịp lúc bữa tối đang được dọn ra. Phòng ăn sáng rực bởi ánh đèn cùng với ngọn lửa lập lòe, mọi người ríu rít ngồi chật kín cả phòng. Mẹ tôi, mẹ Dương và Linh Giang đang bận rộn chuẩn bị những món cuối cùng dưới sự chỉ đạo của bà và anh Sơn. Thực tình bà chỉ làm rồi việc thêm thôi chứ chả có ý nghĩa gì, còn anh Sơn – tôi tặc hơn – đứng đó khiến người ta rối mắt. Tôi không biết anh Sơn đứng đó để coi chừng hay ngăn Linh Giang nhưng thỉnh thoảng hai người họ lại trao nhau ánh mắt thù hằn nảy lửa. Chính xác thì Linh Giang trao còn anh Sơn nhận. Tôi tự hỏi không biết cô ấy nhận được bao nhiêu tiền sau khi ra về?

Mọi người nhanh chóng vào bàn ngồi khi món cuối cùng được đưa lên. Bữa ăn tối diễn ra chỉ trong tiếng cười. Tôi cảm thấy không khí tết đang về, niềm vui tràn ngập trong tim. Tôi ước cái khoảnh khắc này sẽ không bao giờ vụt tắt bởi chẳng có thứ gì tuyệt vời hơn là sự đoàn viên cùng gia đình.

Bất giác, mắt tôi chạm vào những con số rối rít trên tờ lịch. Sau đó, tôi đánh rơi chiếc thìa. Mọi người đồng loạt nhìn tôi.

Tôi thẩn thờ:

- Ngày mai là Chủ nhật.

Bà quắc mắt:

- Gớm! Nhìn cái gương mặt sung sướng tới mức đau khổ của cháu kìa.

Cả nhà cười ầm lên. Tôi không còn gì để nói, thưa bà bộ phận nào trên mặt cháu cho bà biết là cháu đang sung sướng???

Thật sự là tôi đang lo, ruột gan thì cồn cào cả lên và thời gian thì cứ trôi đi rõ mồn một.

Sáng, bình minh rạng rỡ sau những đám mây mù. Từng tia nắng ấm áp đáp xuống mặt đất một cách bình yên. Trời hôm nay thật đẹp thế nhưng tôi lại không vui.

Bởi vì hôm nay là Chủ nhật, mà chàng vạng tối hôm qua tôi đã hùng hồn tuyên bố với một người rằng tôi sẽ đi chơi cùng anh ấy. Ruột gan tôi giờ lại bắt đầu sôi sùng sục. Tôi chần chừ ngồi trên giường cho tới tận 7h vẫn không biết phải làm thế nào. Cuối cùng tôi đứng dậy đi thay quần áo, tôi đã hứa thì sẽ giữ lời.

Mở tủ, tôi loay hoay không biết nên chọn thứ gì. Bàn tay tôi mân mê trên chiếc váy màu kem và tự hỏi có nên mặc hay không? Nếu mặc nó chắc chắn bố mẹ sẽ nghi ngờ vậy nên tôi rời tay sang những bộ quần áo bình thường. Tôi mặc chiếc áo len tôi thích nhất, chiếc quần jean tôi thích nhất và chiếc áo khoác tôi thích nhất. Sau đó tôi lấy chai dầu dưỡng tóc xịt lên đầu. Cái hương dầu gội dịu nhẹ quyến với mùi dầu dưỡng tóc tạo nên mùi rất hắc, hơi giống với nước hoa nam. Tôi ôm mặt thở dài, tự dưng sao lại hăm thế cơ chứ.

Chuẩn bị xong xuôi tôi đi báo cáo với bố mẹ hành trình ngày hôm nay của mình, hiển nhiên là không có cái tên nào là Trần Nam Thiên được nhắc tới. Ấy thế mà tôi chẳng thấy tội lỗi gì hết. Ra khỏi nhà, tôi khước từ thang máy, bước chầm rãi tới cầu thang bộ. Mỗi bước đi thì nỗi hồi hộp trong lòng tôi lại tăng vọt, tim tôi đập cực mạnh, hai chân có dấu hiệu liêu xiêu.

Bước chân qua những bậc thềm đá đỏ nặng vàng rực rỡ bao quanh tôi và kia, cách đó không xa, trong khoảng không gian đầy nắng, anh đứng dựa người vào ô tô đợi tôi. Nắng khẽ đáp lên người anh, lấp lánh. Anh mỉm cười nhẹ nhàng. Giây phút ấy đối với tôi như một khoảnh khắc tuyệt diệu, nụ cười của anh khiến cho nắng cũng phải lu mờ. Tôi ngây ngất.

Anh tiến lại gần và hỏi tôi:

- Chúng ta đi chứ?

Tôi gật gật đầu, ngoài việc đó ra thì tôi biết làm gì nữa chứ.

Anh mở cửa xe cho tôi và giờ tôi mới để ý đây không phải Lamborghini gì đó mà bố tôi hay khen. Đây là một chiếc xe khác mà theo tôi thấy thì rất xấu. Xin lỗi, tôi chẳng có tí am hiểu gì về ô tô hết, đến Lamborghini – thứ khiến bố tôi mê mẩn – mà tôi còn thấy không đẹp nữa là.

Tôi buột miệng nói:

- Cái xe này xấu quá.

Anh bồng bật cười:

- Đây là Jeep Wrangler. Em biết nó có giá bao nhiêu không?

Tôi lắc đầu. Anh lại cười:

- Em thấy con số 2.7 như thế nào?

Tôi lăm lăm một hồi rồi kinh ngạc thốt lên:

- 2.7??? HAI PHẢY BẢY TỶ SAO???

Tôi suýt ngã ngựa xuống đất. Căn hộ nhà tôi được bố mua với giá 1 tỷ rưỡi, vậy cái xe tôi sắp trèo lên đây gần như là gấp đôi cái nhà của tôi rồi.

Mà cái ô tô này có đẹp đâu, màu đen tuyền, trên thân xe có hình con rồng. Ừ, thôi thì con rồng này đẹp.

Tôi nhanh chóng trèo lên xe và được...Trần Nam Thiên tiện tay thắt dây an toàn hộ.

Sau khi ổn định mọi thứ, xe bắt đầu chuyển động. Anh ấy khẽ liếc nhìn tôi và vút lại một câu nói gây chấn thương mức độ cao:

- Tóc em thơm lắm.

Tôi đảm bảo nếu tôi không ngồi trên ghế thì tôi sẽ ngã ngay lập tức. Không hiểu ai đã sinh ra Trần Nam Thiên mà lại tạo ra một con người có những phát ngôn bình thường mà lại mang ý nghĩa phi thường thế này.

Tôi im lặng quay đầu về phía cửa kính. Có lẽ anh ấy đang đùa để tạo sự hài hước mà thôi. Hi vọng vậy.

Chiếc xe lao vun vút trên con đường cao tốc. Lúc bấy giờ tôi mới nhớ ra rằng Trần Nam Thiên chưa đủ tuổi lái xe. Xong rồi, nếu gặp cảnh sát giao thông thì chết chắc. Thế nhưng biểu hiện của Trần Nam Thiên chẳng có vẻ gì là chưa đủ tuổi hết. Ánh mắt anh luôn tập trung cao độ về phía trước và luôn giữ vững vận tốc. Tôi hơi an tâm phần nào, ngả đầu ra phía sau một cách thoải mái mà không biết rằng chiếc xe vừa vượt ra khỏi khu vực thành phố.

Phía trước chỉ có một con đường duy nhất, dài ngoằng. Hai bên là những hàng cây cao ngắt ngưỡng. Bấy giờ, tôi mới bắt đầu có chút ý niệm về việc mình sẽ đi đâu. Tôi liếc nhìn đồng hồ, đã một tiếng trôi qua rồi. Chợt, giọng nói ấm áp của anh vang lên:

- Đừng lo, anh không bắt cóc em đâu.

Thực tình tôi cũng định nghĩ thế đấy. Anh lại nói:

- Sắp tới đoạn đường khó đi, nếu em cảm thấy khó chịu thì nói, anh sẽ giảm tốc độ.

Tôi vâng một tiếng ngoan ngoãn rồi ngồi im. Chiếc xe đột ngột rẽ trái vòng vào một con đường đất nhỏ hơn. Tuy hôm nay có nắng nhưng đất vẫn nhào nhoét và lại cây cối đã che rợp đi ánh nắng mặt trời. Hình như chúng tôi đang vào rừng.

Chiếc xe lướt đi để lại những dấu lằn sâu trên đất. Càng đi vào sâu bên trong đường càng dốc và khúc khuỷu. Giờ đã hiểu tại sao không ai lái Lamborghini vào rừng.

Con đường hẹp hơn, gồ ghề hơn. Chiếc xe nảy lên nảy xuống khiến tôi choáng váng. Sau nửa tiếng vật lộn với con đường toàn đất đá, gốc cây và ổ voi, tôi được trả về với con đường đất bình yên. Xe đi thêm một đoạn nữa thì dừng lại. Đầu óc tôi chao đảo, mặt tái mét.

Trần Nam Thiên lo lắng nhìn tôi:

- Em không sao chứ?

Tôi lắc đầu, cố gắng xua tan cái cảm giác đau khổ lúc nãy. Trần Nam Thiên tháo dây an toàn cho tôi rồi nói:

- Đợi anh.

Sau đó anh mở cửa xuống xe và vòng ra mở cửa cho tôi, đỡ tôi xuống.

Ngay khi bàn chân chạm vào mặt đất tôi lại cảm thấy như được hồi sinh, một cảm giác nhẹ nhõm dâng trào.

Trước mắt tôi là một bãi đất nhuộm đầy nắng vàng. Một làn gió nhẹ thổi qua khiến những ngọn cỏ non rung rinh. Phía xa xa, một dòng suối nhỏ vắt vẻo chảy qua, mặt nước lăn tăn cuốn theo từng tinh thể nắng lấp lánh.

Tôi nheo mắt ngược nhìn mặt trời rực rỡ trên cao, từng vạt nắng lấp lánh đập lên người khiến tôi thấy ấm áp. Thấp thoáng trên cao có những cánh chim chao liệng như đang kéo đi những khối mây tích tụ mưa nhiều ngày dần tan ra. Nắng trải xuống nền đất một tấm thảm óng ánh dát vàng. Thoảng trong hương gió, mùi gỗ thông lan tỏa. Nơi này thật tuyệt vời!

Tôi quay đầu nhìn anh và anh đang cười. Nụ cười ấy như chất chứa những tia nắng của ngày đông khiến tôi không thể rời mắt, và tôi cũng cười với anh.

- Em thích chứ? – Anh hỏi.

Tôi nhìn xung quanh để chắc chắn những cảnh vật lúc nãy không biến mất và nó vẫn ở đó, êm ả bên dòng suối ánh vàng.

- Sao anh biết nơi này?

Anh cười dịu dàng:

- Em có muốn đi dạo không?

Tôi gật đầu ngay lập tức. Bàn tay anh khẽ đặt hồ lên khuỷu tay tôi một cách nhẹ nhàng. Tim tôi lại rối loạn.

Chúng tôi cùng tiến về phía con suối nhỏ.

- Trước kia anh hay đến đây cùng bố mẹ. Lớn lên thì đi một mình. Và giờ thì...- anh hơi ngập ngừng nhìn tôi.

Tôi không giỏi lắm trong việc nhìn mắt đoán lời. Tôi hỏi:

- Thế còn ông của anh?

- Ủ, ông chính là người tìm ra nơi này nhưng ông ấy thích sự mạo hiểm nên không đặt chân tới đây lần hai.

Tôi khẽ đá mấy viên sỏi dưới chân. Chẳng mấy chốc không gian lại rơi vào yên lặng. Tôi có chút ngượng ngập cúi đầu nhìn những bước chân. Trần Nam Thiên tiếp tục nói để duy trì sự vui vẻ ban nãy:

- Bố mẹ em biết em đi đâu chứ?

- Không ạ.

Anh nhìn tôi ngạc nhiên. Tôi phân trần:

- Em chỉ nói rằng em đi chơi thôi. Anh có nói địa điểm cho em biết đâu.

- Ủ.

Bước chân anh chậm lại.

- Vậy họ có biết em đi cùng anh không?

Tôi đưa tay vuốt vuốt tóc rồi đáp:

- Em nói em đi cùng bạn.

- Ủ – Anh cũng đáp lại bằng một từ đơn giản, ánh mắt anh bỗng trở nên xa xăm.

Cuộc nói chuyện lại rơi vào khủng hoảng. Anh lặng im bước theo tôi về phía dòng suối. Nắng đã rực rỡ khắp bầu trời rồi.

Bỗng nhiên, Trần Nam Thiên từ từ nắm lấy tay tôi. Tôi giật mình như vừa bị dòng điện chạy qua. Trái tim không yên phận bắt đầu đập thật nhanh. Tôi để cho anh tùy ý nắm tay mình và bản thân không hề có một hành động đáp trả nào hết, thậm chí tôi còn định rút ra. Tôi dần rơi vào trạng thái mơ hồ khi mà hương bạc hà ngập trong đầu.

Khi ấy, giọng nói của anh vang lên, một giọng nói buồn:

- Em không thích?

Bàn tay anh trở nên cứng ngắc, nhịp thở nặng nhọc hơn.

- Quà anh tặng em đâu?

Tôi lặng người, cũng không biết chiếc kẹp tóc đó ở đâu nữa. Hình như tôi làm mất rồi. Tôi khẽ liếc nhìn anh rất nhanh rồi nói dối:

- Em...để ở nhà.

Anh thở hắt ra rồi dần dần buông tay khỏi tôi. Một khoảng trống bao trùm tôi bỗng nhiên thấy lạnh.

Hai chúng tôi cùng đứng lặng như vậy. Nắng mặt trời phủ lên người tôi một cách nóng nẩy. Mỗi chúng tôi cùng theo đuổi một suy nghĩ mà không ai biết là thứ gì cứ như vậy cho đến khi gió bắt đầu mạnh hơn.

Anh quay đầu bước đi về phía chiếc xe. Đi được vài bước thì dừng lại nói với tôi:

- Về thôi – Rồi đi tiếp

Tôi quay lại nhìn theo bóng anh đổ dài trên nền đất, có thứ gì đó thật đơn độc hiện hữu lên mỗi bước đi của anh. Và khi tay anh chạm vào cánh cửa, tôi lên tiếng trước khi quá muộn:

- Không phải.

Anh khựng người lại, quay đầu nhìn tôi.

Tôi cúi gằm mặt, nói như thì thầm trong tiếng gió:

- Không phải không thích...mà chỉ là chưa quen.

Tôi tự nhiên cảm thấy rối bời. Trần Nam Thiên muốn đi và thứ gì đó bắt buộc tôi phải kéo anh lại. Tôi không biết nữa. Tôi đã nói thứ gì đó khiến anh không vui và anh bỏ về. Tôi thấy hụt hẫng, hành động của anh khiến tôi tủi thân vô cùng.

- Em nói sao? – giọng nói anh đã cận kề từ khi nào.

Tôi buồn bã quay mặt đi:

- Anh chẳng hiểu gì hết.

Con trai cách anh toàn phán đoán theo cảm xúc của mình có bao giờ quan tâm người khác nghĩ gì đâu. Tại sao anh ấy không nghĩ đến cảm xúc của tôi lúc anh quay đầu bỏ đi? Tôi đã làm gì sai nào? Anh ấy rủ tôi đến đây, nắm tay tôi khiến tôi thất thần rồi bỏ đi chỉ vì tôi làm mất chiếc kẹp tóc chẳng?

Chẳng hiểu sao mắt tôi lại nhòe đi, trước mắt tôi chỉ có thể thấy những vạt nắng lóe sáng trên mặt nước mà thôi.

Tôi quay phắt người nghẹn ngào nói:

- Đi về.

Trần Nam Thiên vội giữ chặt tôi lại, hai tay anh đặt lên vai tôi. Tôi mặc kệ cúi đầu thật thấp xuống đất để cho anh không biết rằng tôi đang khóc, nhưng thật tệ tay tôi đang run lên. Tôi bị làm sao thế này?

- Em sao thế? – Anh hỏi.

Tôi khoát tay anh ấy ra nhưng điều đó là vô ích ngược lại còn khiến anh kéo tôi lại gần hơn.

- Em khóc à?

Và giờ thì tôi khóc thật sự. Tôi vùng vẫy thoát khỏi anh nhưng anh không cho phép. Giọng nói anh trở nên lo lắng:

- Anh làm gì sai phải không? Anh xin lỗi. Đừng khóc.

Tôi òa khóc to hơn. Trần Nam Thiên thật đáng ghét, anh ta chỉ biết xin lỗi mà thôi.

- Anh xin lỗi...Em có chuyện gì thì nói ra đi. Đừng khóc nữa, được không?

Tôi tức giận dấm thật mạnh vào người anh và hét lên:

- Mặc kệ em. Anh đi về đi. Đồ vô tâm. Anh đi đi, đi về đi. Chính anh là người muốn đến đây đây.

Anh đứng im cho tôi đánh, chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt buồn rười rượi.

Tôi vẫn tiếp tục gào lên không kiểm soát:

- Tự dưng anh đưa em tới đây nói những lời vô nghĩa rồi bỏ về để làm gì? Thái độ của anh là sao?

Nước mắt nhạt nhòa trên gương mặt tôi, hình ảnh của anh mờ mờ ảo ảo trong nắng.

Rồi đột nhiên, anh ôm lấy khuôn mặt tôi rồi cúi xuống hôn ngấu nghiến. Tôi đẩy anh ra vì thấy đau nhưng anh không ngừng lại. Anh cứ tiếp tục cho tới khi tôi ngạt thở mới buông ra và nói trong tức giận:

- Chính thái độ dửng dưng của em khiến anh như vậy. Ở cạnh em, mỗi khi anh làm bất cứ điều gì im lặng nhìn anh sợ hãi. Em có biết anh cảm thấy thế nào không?

Anh tiếp tục:

- Em có biết khi thấy em trốn tránh anh, anh đã buồn thế nào không? Em có biết em luôn nhìn anh bằng ánh mắt sợ hãi không? Em có biết anh phải chịu đựng những điều ấy như thế nào không?

Tôi thất thần, nước mắt hòa với vị máu mặn chát trên môi.

- Mỗi lần em như vậy anh như chết thêm một lần nữa. Có biết không, đôi khi chỉ một câu nói của em cũng khiến anh bị dày vò. Anh vẫn cứ đợi chờ và cho tới hôm nay em vẫn vậy, em hoảng sợ khi anh chạm vào tay em. Anh trong mắt em đáng sợ thế sao?

Giọng anh nhỏ dần, nhỏ dần, đầy xót xa:

- Em có biết anh yêu em nhiều đến nhường nào không? Em có biết anh yêu em từ khi nào không? Em có biết anh luôn nghĩ về em không?

Nước mắt đã thấm đẫm khuôn mặt, tôi nói không nên lời:

- Em rất sợ anh. Sợ anh từ những ngày đầu tiên anh xuất hiện. Anh luôn làm em choáng váng. Em luôn mặc định anh chỉ là một giấc mơ, em phải cẩn thận, không được lún sâu vào giấc mơ. Bởi vì, nếu em tỉnh dậy giấc mơ biến mất thì sao? Em chẳng là gì, một người tầm thường, thế thì lí do gì mà Trần Nam Thiên lại chú ý đến em hơn người khác cơ chứ. Câu trả lời duy nhất là em đang mơ, đó không phải sự thật.

Anh ôm ghì lấy tôi, mắng:

- Đồ ngốc! Anh không phải giấc mơ, em cũng không phải một người tầm thường.

Anh vuốt tóc tôi, thì thầm:

- Còn lí do tại sao, em phải hiểu rõ, bởi vì anh yêu em.

Thời gian như thoáng ngưng đọng lại sau câu nói ấy. Những cảm xúc trong tôi ngày một rõ rệt. Ở khoảng cách gần thế này tôi sợ rằng anh sẽ nghe thấy nhịp tim của mình nhưng lại không dám đẩy anh ra bởi nếu phải đối mặt với anh thì tôi còn bấn loạn hơn thế nữa. Dường như tôi vẫn chưa tin hẳn vào câu nói của anh nhưng không thể không bối rối vì vòng tay anh ngày một siết chặt.

- Em đã hiểu chưa? – Tiếng nói trầm buồn của anh vang lên. Trái tim tôi khẽ run lên một nhịp. Tôi im lặng khiến anh thở dài, buông tôi ra. Tay anh đặt lên vai tôi, anh cúi xuống nhìn sâu vào mắt tôi. Đôi mắt anh lạnh lẽo mà đẹp mê hồn.

- Bây giờ, hay nói thật với anh.

Tôi mãi mê chìm vào trong ánh mắt của anh, khẽ gật đầu.

- Em có ghét anh không?

Tôi lắc đầu. Tôi bắt đầu rơi vào trạng thái ngưng ngáp. Trong đầu tự dưng hiện ra câu hỏi tiếp theo là có thích anh không, nếu thế thật thì tôi phải trả lời thế nào?

- Anh muốn em nói ra chứ không phải là lắc đầu.

- Không – tôi thì thầm.

Anh tiếp tục:

- Vậy khi em nói rằng anh chẳng biết gì hết là sao?

Tôi hít thở một cách khó khăn, thà tôi khóc òa lên còn vui hơn cái trò trả lời câu hỏi này.

- Em...

- Em phải nói thật.

- Em nghĩ là anh giận em...và anh chẳng biết gì về cảm xúc của em hết.

- Cảm xúc của em là gì? – Anh gặng hỏi.

Tôi cúi đầu mân mê mép áo khoác.

- Giống...như một con chó bị bỏ rơi.

Người anh bỗng trở nên cứng ngắc, anh cười nhưng không cười nổi.

- Một con chó bị bỏ rơi? Vì thấy mình giống một con chó bị bỏ rơi mà em khóc à?

Tôi xấu hổ cúi gầm mặt xuống đất:

- Anh đúng là không hiểu không hiểu gì hết còn gì.

- Ủ. Thừa nhận rằng anh chẳng hiểu gì về cảm xúc của em nhưng em khóc vì lí do gì?

Tôi mím môi nói:

- Vì anh bỏ về.

- Chỉ đơn giản thế?

Tôi lúng túng rồi bỗng trở nên cáu gắt:

- Đã nói là anh không hiểu mà.

Anh bắt lực buông xuôi chuyện đó và tiếp tục đưa ra những câu chuyện tiếp theo.

- Bây giờ em cảm thấy thế nào?

- Không gì cả – Thực sự tôi đang lảo đảo trong tay anh đây.

Anh im lặng nhìn tôi một thời gian khá lâu có vẻ như đang đánh giá góc độ trung thực trong câu nói ấy.

- Em nói là “Không phải không thích mà chỉ là chưa quen” có ý gì?

Thôi xong rồi, trả lời thế nào đây? Tôi bối rối liếc nhìn anh rồi hối hận quay đi khi thấy anh đang nhìn tôi chăm chăm.

- Thì...ý là...thế đấy – Tôi lắp bắp.

Cứ như vớ được thứ gì đó, anh bắt đầu diễn xuôi lời nói của tôi:

- Ý em là không phải em không thích anh ở gần em mà chỉ là em chưa quen với việc đó? Em cần thời gian phải không?

Tôi nhắm chặt mắt, hình như đây chính là suy nghĩ của tôi đấy. Tôi nghe thấy anh khẽ cười, anh nâng cằm tôi lên và nói:

- Mở mắt ra.

Tôi không nghe lời. Mở mắt ra thì làm sao dám nhìn anh.

- Hoặc là anh sẽ làm theo cách của mình – Thế rồi anh cúi xuống, hôn tôi.

Tôi choàng mở mắt, ngay lập tức chạm vào ánh mắt tinh quái của anh.

- Anh sẽ cho em thời gian thích nghi và và trong thời gian đó anh sẽ trực tiếp giúp em.

Trực tiếp? Tôi không hiểu nó có ý nghĩa gì nhưng anh nói “Thích nghi” cứ như tôi là động vật không bằng.

- Em đã hiểu chưa?

Tôi suy nghĩ rồi lắc đầu. Anh cười khở:

- Sao mà ngốc thế?

Anh vòng tay ôm tôi và thở dài:

- Có lẽ em không thể hiểu được. Em đói không? 11h trưa rồi đấy.

Tôi lơ đãng suy nghĩ rồi chợt cảm thấy hụt hẫng khi anh nói thế. Vậy là tôi phải về rồi à? Tôi thực sự rất thích cái khung cảnh ấm áp thế này và hơn nữa là...

Tôi mang theo chút băng khuâng rời khỏi anh, có vẻ như anh cũng không hiểu tôi đang có hành động gì nên chỉ im lặng đi theo tôi đến chiếc xe. Tôi nhanh chóng trèo lên xe và chặt vật với dây an toàn.

Anh đứng bên ngoài nghiêng đầu nhìn tôi.

- Em làm gì thế?

- Đi về – Tôi nói một cách hiển nhiên.

- Em không muốn chơi nữa à?

Thật là, giờ đến lượt tôi khó hiểu.

- Anh hỏi em có đói không còn gì?

Anh lắc đầu cười khổ sở rồi kéo tôi xuống xe. Anh nói:

- Nói em gốc có sai đâu. Anh mang đồ ăn theo mà.

Tôi sững sờ một lúc nhìn anh mở cửa phía sau và lôi ra một chiếc hộp rất to. Không ngờ Trần Nam Thiên lại cẩn thận đến thế.Ồ, tự dưng thấy vui quá.

Tôi chạy theo anh đến một gốc cây cổ thụ rất to. Anh dải một chiếc khăn lên mặt đất và chúng tôi cùng ngồi xuống. Chiếc khăn khá nhỏ nên tôi phải ngồi sát vào anh. Chẳng cần anh mời, tôi tự động mở thức ăn ra và sượng ngất lên khi thấy cơm hộp Hàn Quốc.

Tôi cười khúc khích cầm một hộp cơm và đưa cho anh hộp còn lại. Tâm trạng của tôi vui khiến tất cả phải vui theo tôi.

Ăn xong, chúng tôi ngồi im lặng ngắm cảnh. Mặt trời rực rỡ vươn mình lên cao tỏa ánh nắng ấm áp. Thỉnh thoảng, vài cơn gió se se lạnh thổi ngang qua khiến tôi co người.

Anh ngả người vào thân cây, tay phải đặt hờ trên vai tôi còn tay trái dịu dàng vuốt từng sợi tóc bị gió thổi bay của tôi.

Anh bỗng hỏi tôi, giọng nói như đang hỏi tưởng về quá khứ:

- Em có nhớ chúng ta gặp nhau lần đầu tiên khi nào không?

Tôi cau mày suy nghĩ:

- Từ khi em học lớp 10.

Anh thở dài:

- Không phải, anh nói điều đó rồi mà.

- Vậy là khi em học lớp 11.

Anh gõ vào trán tôi:

- Đã gốc gác lại còn đang trí.

Tôi nhăn nhó ngồi im lặng. Anh cũng chẳng nói gì thêm, nhẹ nhàng vuốt tóc tôi. Bàn tay anh êm dịu như những lời ru ngọt ngào kéo tôi vào giấc ngủ. Mắt tôi trở nên nặng trĩu, tôi khép chúng lại một cách mơ hồ. Bên tai vang vọng tiếng gió rì rào, tôi gục vào người anh và để cho giấc ngủ kéo đi.

Chiều. Tôi đột ngột thức giấc, hai mắt nhắm lại nhìn mắt trời, nắng đã yếu hơn rất nhiều. Tôi mệt mỏi lúc lắc cái đầu cho tỉnh táo.

Bên cạnh, anh thì thào vào tai tôi:

- Em muốn ngủ nữa không?

Tôi lắc đầu, hai mắt vẫn lơ dờ:

- Bây giờ là mấy giờ?

Anh đưa tay lên xe đồng hồ và đáp:

- Hơn 3 giờ.

Tôi vội vã kêu lên rồi đẩy anh đứng dậy:

- Chết rồi, em phải về nhà trước 5 giờ.
- Đừng lo, không muộn đâu – Anh trấn tĩnh

Mặc kệ, tôi vẫn nháo nhào thúc giục anh, vội vội vàng vàng thu dọn mọi thứ rồi trèo lên xe.

Cuối cùng xe cũng lăn bánh, tôi lại phải khổ sở chịu đựng con đường của địa ngục. Nhiều lúc xe nghiêng, tôi suýt đập đầu vào cửa kính, có lẽ đó là cái giá phải trả cho việc đi xe của hot boy.

Tôi về nhà đúng lúc 5 giờ chiều. Trong khi tháo dây an toàn cho tôi (tôi hoàn toàn có thể tự làm được việc này) anh khẽ hỏi:

- Ngày mai anh đưa em đi học được không?
- Ngày mai? – Tôi thần thờ lặp lại.

Anh chậm rãi giải thích:

- Anh đã hứa là sẽ trực tiếp giúp em thích nghi mà.

(Đôi lời tác giả: Thứ nhất, mong các bạn thứ lỗi cho sự chậm trễ này, tác giả post truyện muộn vì vài lí do riêng. Thứ hai, lời giải thích duy nhất cho những hành động không kiểm soát của Phan Ngọc Thư sẽ nằm trong chương 17, mong mọi người đón đọc. Thứ ba, Phan Ngọc Thư chính thức bị Anh Trần Nam Thiên tóm từ đây. Cảm ơn các bạn vì đã đồng hành cùng Bé Sôcôla cho tới tận thời gian này. Chân thành cảm ơn!)

6. Chương 11: Chuyển Nhà

Chương 11: Chuyển nhà

Tôi thức dậy từ rất sớm. Trong lòng trỗi dậy niềm cảm xúc hồi hộp. Vội vã đi làm vệ sinh cá nhân rồi mặc quần áo gọn gàng, tôi vào bếp lấy đồ ăn cho mình. Lần thứ hai trong đời, tôi làm bố mẹ sững sốt khi dậy sớm. Có lẽ họ nghĩ tôi đói quá nên đã đưa cho tôi một tô ngũ cốc đầy ắp. Tôi không có tâm trạng để ăn, được một lúc, tôi bỏ đồ rồi chạy đi học. Và dưới kia đã có một người đứng đợi.

Bóng dáng anh mờ ảo dưới màn sương mù. Trời lạnh quá, vậy mà anh đứng đấy. Tôi bước nhanh về phía anh trong khi trái tim đập rộn ràng. Anh khẽ cười:

- Morning, Baby!

Tôi đột ngột khựng người lại và suýt nữa thì trượt chân ngã. Trần Nam Thiên dù nói tiếng việt hay tiếng anh thì đều khiến người khác đứng tim.

Tôi ngượng nghịu vuốt tóc:

- Anh đợi lâu chưa?
- Từ hôm qua – Anh đáp.
- Hả? – Tôi giật mình.

Anh bật cười, tiến đến gần tôi.

- Đi học nhé!

Tôi gật đầu, cố gắng điều hòa nhịp thở đồng thời suy nghĩ xem anh đã đợi tôi từ lúc nào. Tôi chợt cảm nhận được chiếc áo của anh đã ẩm sương, bất giác cảm thấy lo. Và một cách hết sức nhẹ nhàng, tôi khẽ nắm tay anh. Cả người anh đột nhiên cứng lại trong giây lát sau đó anh siết chặt tay tôi.

Đến trường, anh đưa tôi lên tận lớp học, trước khi rời đi còn dặn dò:

- Tiết Thể Dục của anh trùng với tiết Thể Dục của em. Gặp em sau.

Tôi ngây ngốc nghe theo lời anh và bước vào lớp. Khi tôi ngồi vào bàn của mình, Đào Hoa đã phục kích sẵn. Cô ấy giật dỗi nói:

- Cậu không thể như thế được.

- Tớ làm sao? – Tôi hỏi.

Đào Hoa khoanh tay, mím môi một cách nghiêm trọng:

- Bây giờ tớ sẽ đưa ra một câu hỏi và cậu phải trả lời một cách thật thà. Rõ chưa?

Tôi thở dài, Đào Hoa tiếp tục giọng điệu tra tấn:

- Cậu và anh Thiên đang hẹn hò?

Theo cái cách mà cô nàng nói thì nó không phải là một câu nghi vấn, nó chính xác là một câu khẳng định.

- Ủ – Tôi trả lời, không hiểu sao tôi có thể thừa nhận dễ dàng vậy.

Đào Hoa trợn mắt lên:

- Tớ biết ngay mà. Nói đi, nói hết những chuyện cậu đã giấu tớ đi.

Tôi khẽ nhăn mày để cô ấy nói nhỏ một chút:

- Được rồi, tớ sẽ kể hết nhưng không phải bây giờ và ở đây. Cậu phải hứa là không được nói với ai?

- Tớ đảm bảo. Tớ xin thề.

Về mặt này, tôi luôn luôn tin tưởng Đào Hoa. Cô ấy có một thói quen ích kỉ về mặt chia sẻ. Nói nôm na thì thế này, khi biết được chuyện bí mật của ai đó, Đào Hoa sẽ vui vẻ mà gặm nhấm nó một mình. Cô ấy thích được nhìn khuôn mặt tò mò của người khác trong khi cô ấy biết tất cả. Thế nên tôi rất yêu quý Đào Hoa về mặt sẽ giữ bí mật mọi thứ. Cô ấy hợp với nghề gián điệp.

Trong giờ học Vật Lí, tôi và Dương chơi cờ caro, chơi mãi mà tôi vẫn thua nên tức quá bẻ gãy cả cái bút chì của Dương. Hệ quả của chuyện đó là cả lớp nhìn tôi và cô Lí vui vẻ tặng tôi nụ cười P/S Việt Nam khi tôi lững thững đi đứng xó

Trước giờ Thể dục, tôi đang ôm đồng quần áo vào phòng thay đồ thì Linh Giang chạy tới dúi vào tay tôi một thứ. Trông cô ấy có vẻ rất mệt mỏi, hai mắt lộ rõ quầng thâm đen, gương mặt hốc hác, xanh xao. Cô ấy đã đưa cho tôi một túi giấy nhỏ, bên trong toàn là thuốc bổ.

- Trả lại cho anh họ cậu giúp tớ. Nói rằng tớ cảm ơn rất nhiều nhưng xin lỗi ý tốt của anh cậu, Linh Giang này không cần ai thương hại theo kiểu đó.

- Chuyện gì thế? – Tôi hỏi.

- Không, đừng quan tâm.

Nói rồi, Linh Giang bỏ đi. Hừm, anh trai tôi có ý tốt mà sao cô ấy lại từ chối nhỉ? Không xong rồi, cặp đôi Giang – Sơn bắt đầu gặp trục trặc rồi đây. Hờ hờ, có vấn đề rồi, hôm qua bà còn rủ mẹ tôi và mẹ Dương đi chọn hoa để trang trí đám cưới nữa.

- Có nghe thấy tiếng chuông không? Sao em vẫn còn đứng đây?

Tôi giật mình khi nghe thấy giọng nói quen thuộc của Trần Nam Thiên. Tôi quay đầu lại nhìn anh lấp bắp không nên lời.

- Sao anh lại đứng trong phòng thay đồ...nữ?

Anh chỉ cười khổ sở:

- Sai rồi, chúng ta đang đứng trên hành lang.

Tôi lúng túng nhìn xung quanh, quả thật là vậy. Thế mà tôi dám đổ oan cho anh ấy, đang định xin lỗi thì lại bị cái dáng vẻ của anh thu hút.

Trần Nam Thiên hiện tại đang mặc bộ đồ thể thao của trường. Cái áo cộc tay màu đen ôm sát lấy cơ bắp cuộn cuộn và bộ ngực vạm vỡ. Từng đường nét trên người anh quyến rũ y như vẻ quyến rũ chết người của ma cà rồng.

Tại sao? Tại sao tôi không có chút rung động gì khi hơn 500 học sinh nam của trường mặc bộ quần áo này nhưng đối với Trần Nam Thiên thì lại khác???

- Anh không lạnh à? – Tôi hỏi một cách ngớ ngẩn, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào người anh.

- Thế còn em? Không định vào học à? Chuông reo được năm phút rồi đấy.

Tôi choàng tỉnh, dứt mắt khỏi người anh và hoảng hốt khi thấy mình chưa thay quần áo.

- Anh đợi em

- Không, không – Tôi lắc đầu, đẩy anh đi – Anh vào lớp đi, không cần đợi em

- Anh sẽ đợi

- Anh phải vào trong đi. Một mình em muộn thì không sao nhưng nếu anh muộn cùng thì sẽ có vấn đề đấy.

- Anh không quan tâm.

Tôi không cho anh cơ hội nói tiếp, bắt bằng được anh vào trước.

- Đây là mệnh lệnh.

Cuối cùng anh cũng phải đồng ý. Tôi nhanh chóng thay quần áo và buộc lại tóc. Co ro trong bộ quần áo thể dục, tôi chạy vào phòng thể chất, ở trong này nhiệt độ ấm hơn nhiều. Và đúng như tôi nói, một mình tôi vào muộn thì chẳng có vấn đề gì.

Phía bên kia sân, lớp anh đang bắt đầu khởi động, anh nhìn tôi khẽ cười.

Lớp chúng tôi cũng khởi động ngay đó. Sau rồi cô giáo chia lớp làm hai nhóm, nhóm nam thì chơi bóng rổ, nhóm nữ thì tập bóng chuyền.

Nhóm nữ tiếp tục tách đôi thành hai đội, đội một do Đào Hoa chỉ huy, còn đội hai theo Linh Giang. Tất nhiên tôi phải ở trong đội của Đào Hoa rồi.

Trận bóng bắt đầu diễn ra. Không khí có vẻ trầm xuống. Tôi là người phát bóng đầu tiên, đường bóng đối với các giáo viên thì tạm ổn nhưng đối với tôi thì là quá đẹp rồi. Quả bóng cam cứ bay lên bay xuống và một chuyện không hay xảy ra: Linh Giang nhảy lên đập bóng, Đào Hoa phía bên kia lưới lao ra cứu bóng nhưng hơi mất chuyên nghiệp khiến quả bóng tự đập vào mặt mình. Đội Linh Giang cười ồ lên còn đội của tôi thì tức tối vì bị mất một điểm. Khí thế hùng hục nổi lên, mắt Đào Hoa như tóe ra lửa, cô ấy trực tiếp phát bóng. Đường bay của quả bóng quá tuyệt vời, đập thẳng vào lưới rồi rơi xuống. Đội của tôi tiếp tục bị mất điểm.

Rồi bỗng nhiên, các anh chị lớp 12A bỏ dở việc chơi bóng, chạy sang sân của lớp tôi để...cổ vũ. Tất nhiên, Trần Nam Thiên là kẻ cầm đầu.

Tôi tự nhiên cảm thấy hồi hộp và ngượng ngịu, hình như mấy cô bạn lớp tôi cũng thế thì phải. Trận bóng của chúng tôi lại tiếp tục. Đội Linh Giang phát bóng, tôi đỡ lấy và chuyền cho Ngọc Bích đứng sát lưới. Ngọc Bích khá nhuần nhuyễn đưa hai tay hất bóng lên cao tạo thế thuận lợi cho Đào Hoa nhảy lên và đập bóng sang phần sân trống của đội bên kia.

Tiếng còi vang lên:

- 1-2 điểm cho đội Đỗ Thanh Hòa

Lớp 12A bỗng nhiên vỗ tay rào rào khiến đội của tôi nóng hết cả mặt. Bọn con trai lớp tôi thấy đông vui cũng chạy đến vây xung quanh.

Trận bóng cứ diễn ra trông không khí không bình thường, có vẻ như giáo viên cũng thấy rất hồi hộp khi thấy nhiều người đứng xem thế này.

Lượt tiếp theo Linh Giang phát bóng, tôi tiếp tục nhận bóng rồi chuyển cho Ngọc Bích, không hiểu sao cô ấy lúng túng thế nào lại vứt lại bóng cho tôi. Tôi vốn dĩ đã xong nhiệm vụ nào ngờ bóng lại bay ngược về phía mình. Quá bất ngờ, vươn tay đập quả bóng đi chỗ khác mà không nghĩ ngợi gì. Quả bóng bay thẳng đến chỗ Trần Nam Thiên và đập vào vai anh.

Tất cả mọi người đều giật mình sau đó bỗng có một người cười ồ lên khiến tất cả cũng cười theo.

Chết rồi. Tôi thật hậu đậu, làm gì bây giờ? Anh ấy đang nhìn kìa. Tôi chậm chạp đi về phía anh nhận lấy quả bóng và thành thực xin lỗi.

- Em xin lỗi

Khóe môi anh thấp thoáng nét cười tinh quái. Anh thì thầm:

- Anh sẽ xử lí em sau.

Thế là xong, tôi làm gì còn tâm trạng chơi bóng nữa. Tôi lật đặt ném trả bóng cho đội bên kia và quyết tâm đổi chỗ. Giờ tôi đang đứng ở vị trí của Ngọc Bích, Ngọc Bích thế chỗ Đào Hoa, Đào Hoa nhảy xuống đứng cùng Lưu Ly.

Đội Linh Giang phát bóng, ngay lập tức tôi lấy lại tinh thần của mình, nhảy lên đưa gần như toàn bộ cánh tay sang phần sân bên kia và chắn bóng của đối phương.

Tiếng còi lại vang lên:

- Chắn bóng thành công, 4-7 điểm cho đội Đỗ Thanh Hòa.

Khán giả xung quanh lại vỗ tay nồng nhiệt. Chiến thắng nho nhỏ khiến cho tâm trạng cả đội vui hơn. Sau vài cú tấn công hiểm trở của Ngọc Bích cùng những pha cứu bóng ngoạn mục của Lưu Ly, số điểm bị lật ngược. Và khi tiếng còi cuối cùng vang lên “ 15-12 điểm cho đội Đỗ Thanh Hòa” thì trận bóng kết thúc. Cả đội tôi dậm sầm vào nhau reo hò.

Và bây giờ tôi phải tới chỗ Trần Nam Thiên cho anh xử lí.

Mọi người đã tản ra đi chơi hết, còn lại tôi và anh ngồi trên ghế. Tôi đứng đưa hai chân vì sung sướng khi Trần Nam Thiên chẳng có vẻ gì là muốn xử lí tôi hết. Nhưng anh bỗng cầm hai tay tôi lên và ngửa chúng ra. Anh nói:

- Nhìn xem, tay em bẩn chưa kìa.

Tôi rút tay lại nhưng anh đã giữ chặt lấy.

- Đi rửa tay.

Tôi ngoan ngoãn đi theo anh. Bồn rửa tay trong nhà thể chất thì là của chung nên chúng tôi có thể tự do đi vào. Anh vặn nước và đặt tay tôi dưới đó, anh nhẹ nhàng dùng tay mình chà sát đi tất cả vết bẩn trên tay tôi.

Cái cảm giác được tay anh chạm vào hòa cùng dòng nước lạnh khiến tôi ngạt thở. Dù có cố gắng đến mấy, tôi cũng vẫn không thể giữ được nhịp tim ổn định khi ở gần anh. Bất giác tôi ngước đầu lên nhìn anh, anh cũng cúi xuống nhìn tôi, hơi thở ấm nóng của anh phả vào cổ tôi khiến tôi cảm thấy người mình mềm nhũn. Anh cúi xuống thấp hơn, ánh mắt anh trở nên nóng rực. Tôi nhắm chặt mắt vào, anh kéo sát tôi vào gần anh, tôi nắm chặt tay chờ đợi. Và rồi anh bật cười, tôi bừng tỉnh. Nhìn anh như vậy tôi bỗng lấy lại được lí trí. Thật không gì xấu hổ hơn, đã thế anh ấy còn nói:

- Đôi lúc, em khiến người khác không nhịn được cười.

Xấu hổ xen lẫn bực tức, tôi tự mình lau khô tay. Mặc kệ anh vẫn đứng cười, tôi không quan tâm đến anh ấy nữa. Tôi lau tay một cách xuất thần đến mức không biết rằng anh đã ngừng cười và đang chăm chú nhìn tôi. Đột nhiên cả người tôi bị đẩy vào tường, cơ thể anh dán chặt vào người tôi. Anh cúi xuống, áp môi mình lên môi tôi. Quá bất ngờ, tôi không biết phải làm sao chỉ đứng im như con búp bê. Anh rất nhẹ nhàng chiếm cứ lấy môi tôi rồi mơn trớn. Tôi hoàn toàn dựa vào người anh một cách yếu ớt. Cho tới tận khi tôi sắp ngạt thở anh mới buông ra. Rồi anh lại cười:

- Vất vả cho em rồi.

Tôi không còn sức gì để đối đáp lại với anh nên chỉ có thể đứng im một chỗ. Cuối cùng khi anh nhận ra cái vẻ mặt của tôi thì chỉ cười rồi kéo tay tôi đi về.

Khi về tới nhà, tôi, ừm, có chút nuối tiếc rời tay anh. Rồi đột nhiên có ý nghĩ choáng ngợp tâm trí tôi.

- Anh đi gì tới đây?

- Không gì cả? – Anh đáp

- Vậy bây giờ anh về bằng gì?

- Cũng không gì cả.

Tôi nhìn anh một cách bất lực. Tôi hỏi:

- Anh biết đi xe bus chứ?

Anh nheo mắt nhìn tôi, hình như anh không thích tôi hỏi thế. Ừm, như thế hơi giống trẻ con.

- Thế anh về như thế nào?

- Anh bán nhà rồi.

- Hả? – tôi không còn từ gì để nói. Anh ấy bán nhà thì ở đâu. Chẳng lẽ ngày ngày lặn lội đi về nhà ông ở trên núi. Tôi không nghĩ thế, mệt lắm.

- Vậy giờ anh sống cùng ông?

- Không, anh mua nhà mới rồi.

Giờ thì tôi phát điên lên được, tôi cáu.

- Anh có thể nói hai về liến một lúc được không?

Anh cười:

- Em ngốc mà! Đi, anh đưa em lên nhà.

Tôi ngáp ngừng, lúng túng từ chối anh. Nhưng anh không cho phép tôi từ chối bởi anh đã đưa ra một lí do cực kì xác đáng, đó là:

- Bởi vì căn hộ anh mua nằm trong khu chung cư này và vô tình một cách đặc biệt, anh đã mua căn hộ đối diện căn hộ mà em đang sống. Tiện đây chào em, hàng xóm mới.

7. Chương 12: The Promise And The Curse

Chương 12: The Promise and The Curse

5:00 am. Chiếc đồng hồ báo thức khê vang lên hai tiếng tí tí. Tôi co người trong chăn một cách mệt mỏi. Thế đấy, cả một đêm tôi không thể nào ngủ được mà cũng chẳng biết lí do tại sao. Tôi xoay người, cố tìm một tư thế thoải mái nhất nhưng thất bại. Rốt cuộc, tôi tung chăn vùng dậy và bước vào phòng tắm. Tôi đánh răng rửa mặt một cách lóng ngóng rồi chạy vào bếp tìm đồ ăn. Mẹ đang rán xúc xích thấy tôi bước vào thì đưa tạm cho tôi một ly sữa. Tôi vừa uống vừa nghe mẹ kể chuyện.

- Đối diện nhà mình vừa có người mới chuyển tới.

Tôi sặc sữa. Mẹ tiếp tục:

- Hôm qua mẹ có gặp rồi, thằng bé đấy được cái đẹp trai, lễ phép. Khổ mới 18 tuổi mà đã phải sống tự lập.

Mẹ tôi gặp Trần Nam Thiên rồi??? Trời ơi nhớ có ai biết về chuyện của tôi và Trần Nam Thiên thì sao nhỉ? Từ trước đến nay tôi vẫn giấu mọi người về chuyện này không biết đó có được coi là tội nói dối không nhỉ?

Tôi xoay xoay ly sữa trong tay.

- Mười tám tuổi chưa sống tự lập được ă?

Mẹ vừa gạt xúc xích vào đĩa của tôi vừa nói:

- Hầu hết thanh niên bây giờ 18 tuổi chưa tự lập được.

- Nhớ người đó ở riêng vì có bạn gái chẳng hạn.

- Vớ vẩn. Con trai càng yêu sớm, càng lập gia đình sớm càng khổ – Mẹ nói – Nếu con định lấy chồng sớm thì bỏ ngay ý nghĩ đấy đi. Lên Đại học mới được phép có người yêu, rõ chưa?

Tôi nuốt khan:

- Con...làm gì có ý định nào.

Sau câu đó tôi im bật, cố nuốt cho hết mấy cái xúc xích rồi đứng dậy đi học. Tay tôi vừa chạm vào cánh cửa thì tim đã đập thình thịch vì nghĩ hử nào anh cũng đang đứng ở bên ngoài. Tôi hít một hơi thật sâu, cái lạnh lạnh của cánh cửa khiến tôi thêm phần chần chừ. Tôi mở cửa và bước ra, bên ngoài không một bóng người. Vậy là suy nghĩ của tôi hoàn toàn sai nhưng sao tôi lại nghĩ thế nhỉ. Tôi khẽ liếc nhìn cách cửa lạnh lẽo của căn hộ 610 rồi giật bắn mình khi nó hé mở, Trần Nam Thiên bước ra ngoài và cười với tôi. Sau đó anh thu lại nụ cười, đôi mắt anh hơi nheo lại.

- Mắt em làm sao thế kia?

Tôi ngậy ra một lúc rồi ngó nghiêng trái phải để chắc chắn không có ai nhìn thấy mình rồi sau đó đẩy anh vào thang máy. Bước vào thang máy, tôi rút ngay tay về và kinh ngạc vì sao mình lại có gan kéo Trần Nam Thiên đi. Trần Nam Thiên ấn nút xuống tầng một và quay sang áp tay lên má tôi.

Tôi lại không điều khiển được mình nữa rồi. Đầu óc tôi giờ đây quay cuồng với những hình ảnh của Trần Nam Thiên. Tôi luôn bị anh ấy quyến rũ

- Em không ngủ à?

- Không – Tôi lúc lắc cái đầu, chính xá thì tôi cũng không biết mình đang nói gì.

- Vậy, em làm gì suốt đêm qua? – Anh hỏi, hương bạc hà quện với mùi gel vuốt tóc phẳng phất trong không khí.

Tôi ngậy ngốc đáp lời:

- Ngủ ă.

Anh nhìn tôi thật lâu rồi lắc đầu cười.

Bấy giờ tôi mới trở về như cũ. Ngay lập tức tôi hiểu ra mình vừa nói một cái gì sai hoặc không bình thường. Tôi liền đảo lộn lại các suy nghĩ nhưng rồi chợt nhận ra tôi không biết rằng tôi vừa nói điều gì cả.

Thang máy “tinh” lên một tiếng, cửa mở ra. Anh nắm tay tôi ra ngoài.

Sáng sớm, sương mù giăng kín trời như những làn bụi trắng xóa lơ lửng trên mặt đất. Hơi gió lạnh buốt thoảng trong không khí khiến hơi thở trở nên đông cứng lại. Tôi rùng mình vì lạnh, hình như tôi quên thứ gì đó thì phải. Chợt, một chiếc khăn len được quàng lên cổ tôi, hơi ấm của anh vẫn trọn vẹn vương trên chiếc khăn.

Dáng người cao lớn của anh che phủ cả người tôi. Anh đứng gần ngay đây mà tôi lại cảm giác đang đứng trong một thế giới ảo. Bóng dáng anh xa mờ dưới làn sương mù băng giá, tôi muốn vươn tay ra mà cứ chần chừ không dám chạm tới. Cũng giống như giờ đây, anh có thể đem lại ấm áp cho tôi còn tôi bất lực nhìn anh chịu lạnh. Một lần nữa tôi lại chìm trong sự nhút nhát và mặc cảm. Chẳng lẽ trên đời này tôi lại may mắn đến thế sao? Trên thế giới có hơn bảy tỷ người, trong đó một nửa là nữ giới, thế mà con người tầm thường như tôi lại được anh cho không thứ tình cảm to lớn ấy. Bất giác tôi hơi nghiêng người ra phía sau.

- Em nghĩ gì thế?

Tôi giật mình dứt khỏi những dòng suy nghĩ miên man trong đầu bởi một giọng nói gây nghiện như heroin.

- Không – Tôi nói dối.

Chẳng biết anh có phát hiện ra hay không nhưng chỉ biết anh nhìn tôi thật lâu rồi thở dài. Anh kéo tôi lại gần, chỉnh lại chiếc khăn, nhẹ nhàng nói:

- Nếu em lạnh, anh sẽ càng lạnh hơn – Rồi anh nắm lấy bàn tay tôi đặt lên ngực trái của anh – Lạnh nơi này đây.

Cảm xúc trong tôi vỡ òa, tôi muốn khóc mà không khóc nổi. Anh làm cho tôi cảm thấy hỗn loạn. Tại sao anh cứ phải cho tôi nhiều như vậy trong khi tôi chưa hề đáp trả lại anh? Tất cả những gì anh cho tôi còn không thể nào nhận hết thì sao có thể đáp lại? Trần Nam Thiên, rốt cuộc ở tôi có cái gì mà lại khiến anh phải như thế?

- Anh đừng... - Tôi lúng túng nói.

Anh nhìn tôi bằng ánh mắt đượm buồn.

- Hôm nay chúng ta nghỉ học được không? Anh có chuyện muốn nói với em.

Tôi không trả lời và anh coi đó là sự đồng ý. Trần Nam Thiên kéo tôi tới một công viên ở gần đó. Lòng tôi bất chợt có một làn sương mỏng manh bao phủ.

Giọng nói anh lặng lẽ vang lên:

- Phải đến bao giờ em mới chịu hiểu?

Câu hỏi ấy dường như không dành cho tôi mà nó dành cho chính anh. Nghe sao có vẻ chua chát quá.

Chúng tôi lặng bước bên nhau mà không nói câu nào. Cuối cùng anh dừng lại bên một chiếc ghế đá và kéo tôi ngồi xuống. Anh nhẹ nhàng nắm tay tôi, ánh mắt dần trở nên xa xăm. Tôi cũng dần lạc lõng khỏi cái không gian này.

Anh nói bằng giọng buồn bã:

- Anh có thể đợi kể cả tới khi chết. Anh sẽ không bao giờ hối hận vì phải đợi em. Nhưng... - Anh ngừng lại, nhìn thẳng vào mắt tôi – Phan Ngọc Thư.

Đó là lần đầu tiên anh gọi thẳng tên tôi và tôi còn nhớ như in cái giọng nói ấy, cái ánh mắt ấy của anh, rất buồn.

- Em đừng thờ ơ như vậy nữa được không?

Tim tôi run lên, tôi lạc giọng và khóc. Anh bật dậy nửa quỳ nửa ngồi đối diện với tôi.

- Nhìn anh này, em phải nghe cho rõ đây, anh yêu em yêu rất nhiều. Chỉ một điều đơn giản thôi là em hãy chấp nhận nó và đáp trả lại cho anh. Tại sao em cứ thờ ơ như vậy? Anh làm em sợ hãi sao?

Tôi cup mắt xuống, cổ họng nghẹn lại.

Anh nói:

- Đừng giày vò anh thêm nữa.

Tôi òa lên:

- Em...không...

Anh vòng tay ôm tôi vào lòng đỡ dành:

- Được rồi

Tôi vẫn chỉ có thể lặp lại câu nói:

- Em...không...

Cho mãi tới một lúc sau, khi tinh thần tôi đã ổn định hơn, tôi ghen ngào nói:

- Có rất nhiều người...hơn em...rất nhiều...

Tôi thấy vòng tay anh siết chặt, anh giận giữ nói:

- Đừng nói nữa.

Tôi im bặt. Thái độ của anh khiến tôi sợ hãi. Tôi bất động trong vòng tay anh.

Hơi thở anh dần dịu xuống.

- Anh xin lỗi.

Tôi cố gắng đè nén mọi cảm xúc ở trong lòng. Thật sự tôi chẳng biết phải làm gì bây giờ. Rõ ràng là anh ấy đã nói cho tôi thời gian mà. Tôi chỉ là một con người bình thường còn anh thì khác, khi đối diện với anh làm sao tôi có thể bình tĩnh được. Anh nói tôi thờ ơ? Anh có bao giờ biết tôi nghĩ gì đâu. Anh cứ tưởng rằng tôi chẳng bao giờ quan tâm tới anh nhưng anh ấy nhầm rồi, tôi nghĩ về anh còn hơn cả anh nghĩ về tôi ấy chứ.

Tôi đẩy anh ra, ngồi thẳng dậy rồi tự lấy tay gạt nước mắt. Tôi thật trẻ con, có chuyện gì mà tôi phải khóc cơ chứ. Rõ là ngốc.

- Trần Nam Thiên – tôi gọi thẳng tên anh một cách dứt khoát.

Có vẻ anh hơi bất ngờ trước thái độ của tôi. Cũng đúng thôi, khi đặt chân về nhà tôi còn cảm thấy bất ngờ nữa là.

- Anh nói cho em thời gian thời gian mà? Thời gian đâu?

Anh lạnh lùng:

- Với thái độ của em thì thời gian bao nhiêu cũng bằng thừa.

Tôi gắt lên:

- Thái độ gì của em? Em nói là chưa quen còn gì?

- Em cần quen cái gì? Ôm, hôn, nắm tay, thậm chí ngủ cùng thử cả rồi. Em còn muốn quen thêm thứ gì?

Tôi không nói nên lời. Lần đầu tiên tôi muốn đánh Trần Nam Thiên. Tôi mím chặt môi quay đi chỗ khác. Cuối cùng anh lên tiếng trước kéo tôi sát vào người anh.

- Em giận?

- Sao anh cứ tức giận với em?

- Anh không có.

- Có. Chủ nhật tuần trước cũng thế và hôm nay cũng không ngoại lệ – tôi âm ỉ nói.

Anh thở dài:

- Được rồi, anh xin lỗi. Nhưng chỉ như vậy em mới chịu nói hết ra những suy nghĩ trong lòng. Chưa bao giờ em kể với anh một điều gì cả, luôn luôn là anh hỏi và em trả lời. Em thật khó hiểu. Người ta nói con gái thường hay kể ra mọi thứ còn riêng em có vẻ như giấu được bao nhiêu thì em mới yên tâm mà sống bấy nhiêu. Anh không thích như vậy, anh muốn biết tất cả về em, chỉ riêng em thôi. Em nói rằng có rất nhiều người hơn em. Đúng, có nhiều người hơn em, vượt trội hơn em về mọi mặt nhưng đối với anh, em mới là tất cả. Em phải hiểu điều này, đừng mang trong đầu những suy nghĩ ngốc nghếch nữa. Từ bây giờ, thứ nhất anh cấm em được so sánh bản thân mình với người khác, thứ hai không được phép trốn tránh anh, thứ ba hãy kể cho anh biết những suy nghĩ của em, thứ tư chấp nhận anh là chồng tương lai của em, và thứ năm phải luôn luôn nhớ rằng anh yêu em rất nhiều.

Và sau đó anh hôn tôi. Nụ hôn ấy nhẹ nhàng nhưng mang tính chiếm hữu.

Tôi chưa từng yêu ai và cho tới bây giờ thì cảm thấy yêu một người thật khó. Vâng, chính xác thì yêu Trần Nam Thiên thật khó. Tôi không biết mình đã yêu anh chưa nhưng tôi chắc chắn rằng nếu rời xa anh tôi sẽ hối tiếc lắm.

- Em hứa đi – Anh thì thăm.

Trần Nam Thiên thật đều đặn, quyến rũ tôi xong thì bắt tôi hứa. Vậy mà tôi cũng ngoan ngoãn hết sức là “Em hứa” để rồi cho những nụ hôn nói tiếp nụ hôn lại dai dẳng bắt đầu.

Trưa. Gió rì rào thổi. Bầu trời cô độc le lói những vệt sáng ảm đạm. Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai tôi:

- Về nhé?

Tôi chệnh choáng đứng dậy, nặng nhọc hít vào buồng phổi luồng không khí lạnh giá của mùa đông. Chúng tôi đã ngồi trên chiếc ghế lạnh lẽo đó từ sáng, ấy vậy mà đã trưa rồi. Bên anh, thời gian trôi qua thật nhanh, tôi cũng chẳng cảm giác được nó trôi đi như thế nào nữa, thật lạ.

Bước cùng anh trên con đường về nhà, cảm xúc trong tôi tan biến, tâm hồn trở nên nhẹ hẫng. Vô thức tôi mỉm cười, bỗng cảm thấy ấm áp ở trong tim.

- Về chuyện chúng ta nghỉ học, anh sẽ lo.

Tôi lắc đầu:

- Bố mẹ em hẳn là biết em nghỉ học rồi. Phan Minh Sơn là một thầy giáo nghiêm khắc và cũng là một anh họ có trách nhiệm.

Anh gật đầu. Rồi vài bước đi lặng lẽ...anh dừng chân.

- Anh gặp bố mẹ em nhé?

Tôi hơi cúi người về phía trước. Như một kẻ có tật giật mình, tôi lúng túng:

- Hả? Để làm gì?

Anh lơ đãng thả tầm mắt lên bầu trời, đôi mắt nặng trĩu tâm tư không cách nào giải tỏa.

- Anh muốn hỏi em, em có thích điều đó không?

Tôi đắn đo để lựa chọn câu trả lời. Thật tệ khi phải rơi vào tình huống như thế này. Anh nói tiếp:

- Nói ra những gì em nghĩ, anh muốn nghe sự thật.

- Không – Tôi thì thăm và cảm thấy mình thật độc ác.

Anh gật nhẹ đầu. Cả hai chúng tôi lại một lần nữa im lặng hóa không gian. Tôi buồn bã cúi đầu xuống, cái cảnh ngưỡng ngáp này sẽ còn diễn ra trong bao lâu đây? Tại sao chúng tôi không bao giờ giữ được không gian tự nhiên trong thời gian dài?

- Em xin lỗi.

Anh dứt khoát dừng bước chân, thở dài nhìn tôi:

- Anh hiểu em nghĩ gì. Anh không muốn ép buộc em bất cứ điều gì cả vì thế hãy nói ra tất cả những gì em không thích với anh.

Tôi gật đầu qua loa, dù sao nếu có lần sau tôi sẽ nói dối để anh ấy vui.

Anh chợt mỉm cười, bàn tay vuốt ve khuôn mặt tôi:

- Bé ngốc, cười nào.

Tôi nheo mắt cố mỉm cười gượng gạo. Mong sao anh sẽ cảm thấy vui vì thái độ ngoan ngoãn của tôi, nhưng rốt cuộc tôi lại khiến anh buồn cười.

- Về nhà ngủ nhiều vào nhé – Anh nói.

- Em sẽ ngủ đến tối và sau đó thức cả đêm để viết bản kiểm điểm nộp cho bố mẹ – Tôi đáp.

Anh bật cười:

- Em sẽ bị phạt sao?

Tôi âm ỉ kể lể:

- Vâng. Mỗi lần làm gì sai em đều bị phạt, nhẹ nhất là phải viết bản kiểm điểm, nặng hơn là phải rửa bát một tuần, tệ hơn nữa là không được ăn sôcôla.

- Nếu bị phạt anh sẽ giúp em.

Hai mắt tôi lấp lánh:

- Anh rửa bát giúp em chứ?

Anh đắn đo suy nghĩ:

- Không.

Hừ, thế mà tôi cứ tưởng.

- Em vứt hết đi, anh mua bát đĩa mới cho em.

Ôi! Thờ ỉ. Người ăn chẳng hết kể lần chẳng ra. Sao mà anh ấy vung tiền hoang phí thế nhỉ. Cứ nhìn quần áo anh là biết ngay.

- Em sẽ tự làm.

Anh gật đầu tán thành.

- Ủ. Em nên học đi, sau này chúng ta...

Thấy anh bỗng nhiên ngưng giữa chừng, tôi hỏi:

- Gì ạ?

Chỉ thấy anh khẽ mỉm cười, giọng nói anh trở nên thần bí:

- Tương lai.

Tôi vô thức ngược nhìn bầu trời. Tương lai à? Ở đâu?

- Em không hiểu.

Anh cười:

- Có một lời nguyện dành cho em.

Tôi giật mình:

- Sao cơ? Lời nguyện?

Tay anh đặt lên vai tôi, dịu dàng chỉnh lại chiếc khăn quàng cổ. Hương bạc hà phảng phất trên chiếc khăn, tôi ráo rết điều chỉnh cảm xúc.

- Ủ, lời nguyện cho tương lai của em.

Tôi buồn bực ở trong lòng:

- Em vẫn không hiểu.

Đáp lại tôi là tiếng cười của anh:

- Đợi nhé. Tương lai của em đang tới.

“Ting”. Tôi choàng tỉnh khỏi thế giới chỉ có hai người và thắc mắc tôi đã vào thang máy kiểu gì mà bây giờ đã ở tầng 9 rồi.

Tôi, ừm, nuối tiếc nhìn anh rồi mở cửa bước vào nhà sau đó bị anh đột ngột kéo tay lại.

- Nhớ những gì em đã HỨA – Anh nhấn mạnh từ cuối cùng.

Tôi ho khan một tiếng rồi gật đầu.

- Ăn nhiều cơm vào và nhớ ngủ đủ giấc.

Tôi lại gật đầu vô điều kiện.

- Ngoan lắm. Cả ngày hôm nay chỉ cần em nhớ ba điều thôi, thứ nhất là nhớ lời hứa, thứ hai là nhớ ăn và ngủ, còn thứ ba nhớ rằng anh yêu em.

8. Chương 13: Bài Học Cuộc Sống

Chương 13: Bài học cuộc sống

Tôi bước vào nhà một cách nhẹ nhàng, cố gắng tĩnh tâm để nghĩ ra những lí do hợp lí nhất cho bố mẹ thể nhưng sự lo lắng của tôi là thừa vì bố mẹ không có nhà. Lại thật, hôm nay bố được nghỉ hẳn là họ phải ở nhà chứ?

Tôi vào phòng thay quần áo rồi lững thững bước vào bếp nhưng tất cả đều nguội tanh nguội ngắt. Quý bà nội trợ nhà tôi có bao giờ để bếp thế này đâu. Đúng lúc ấy thì có tiếng cửa mở, tôi nháo nhào chạy ra rồi nản lòng khi thấy đó là Dương. Ngược lại, Dương không thêm quan tâm đến thái độ của tôi, nó kéo ngay tôi ra khỏi nhà.

- Gì thế? – Vừa đi tôi vừa hỏi.

Dương nói một cách nghiêm trọng:

- Có chuyện rồi. Sáng nay bà hẹn gặp Linh Giang để bàn về đám cưới không hiểu sao cậu ấy kể ra toàn bộ mọi chuyện. Bà tức giận vô cùng. Đã vậy công ty tổ chức tiệc cưới còn gọi điện nói gì đó với bà khiến bà càng điên hơn. Bây giờ tất cả mọi người đang ở nhà Dương.

Tôi kinh ngạc:

- Linh Giang kể hết với bà? Mà bà thuê cả hội trường rồi sao? Trời ơi!

- Linh Giang lật ngược tất cả và anh Sơn là người phải chịu trách nhiệm.

Chúng tôi cùng bước vào thang máy, cùng mang một tâm trạng lo lắng như nhau. Ở nhà tôi, nói dối là không thể chấp nhận được vì thế lần này không hay rồi.

- Ông có đây không?

- Có. Từ đầu tới cuối ông chưa nói một câu gì cả.

Tôi bồn chồn nhìn những con số trong thang máy, trong lòng dấy lên một nỗi bất an. Thang máy mở ra, tôi và Dương nhẹ nhàng mở cửa rồi rón rén nấp ở đó.

Trong phòng khách tĩnh lặng đến ngạt thở, ông và bà ngồi trên ghế, bố mẹ tôi và bố Dương đứng xung quanh. Họ đều dồn ánh mắt về phía anh Sơn.

Ở góc độ này, tôi thấy bà mím môi thật chặt, bà giận lắm.

- Cháu bao nhiêu tuổi rồi? Cháu có biết suy nghĩ không? Cháu làm anh lớn nhất mà cư xử thế hả?

Anh Sơn nín thinh, cúi đầu thấp xuống đất.

- Bày ra một vở kịch để lừa dối cả nhà. Giỏi lắm! – Bà rít lên rồi im lặng.

Tôi lặng lẽ chuyển hướng sang ông. Ông vẫn vậy, ngồi bất động như một bức tượng. Tôi bất giác cảm thấy sợ, thái độ của ông giống y như 10 năm về trước. Mười năm trước, anh Sơn tốt nghiệp cấp ba, cả nhà nháo nhào chạy tiền cho anh đi du học. Bấy giờ, anh Sơn là niềm tự hào của gia đình tôi, khi anh nói sẽ đi du học ông bà vui lắm. Tất cả mọi người đều đặt lên vai anh một niềm hi vọng nào đó. Nhưng hi vọng đó không được đền đáp cho xứng đáng. Năm đầu tiên, anh luôn gọi điện về nhà nói mình ổn, cuộc sống bên Úc rất tuyệt vời. Cả nhà tôi cứ vui lên từ những cuộc điện thoại của anh. Rồi một lần, bố tôi được cử đi công tác ở Úc, ông tôi và bố Dương cũng đi theo để thăm anh Sơn nhưng không hề thông báo trước vì ông nói “Tạo bất ngờ”. Thế nhưng cái bất ngờ đó không phải dành cho anh Sơn mà là dành cho gia đình tôi. Đứa cháu ngoan Phan Minh Sơn ngày nào bỗng dưng trở nên biến chất. Hóa ra anh ấy có yêu một cô gái cùng lớp, yêu say đắm. Tình yêu ấy đang đẹp biết bao thì lại xảy ra một chuyện, cô gái phải sang Úc và để lại một lời hứa hẹn ngày gặp lại cho anh tôi. Một tuần, một tháng rồi một năm, cô ấy cũng không quay về, những cuộc điện thoại thưa thớt dần rồi mất hút. Từ đó, anh quyết chí học hành ngày đêm và cuối cùng anh tạm biệt gia đình sang Úc du học. Nhưng nào có ai biết anh đi tìm cô gái kia rồi phải rơi vào hố sâu của tuyệt vọng khi cô ấy đã lấy chồng. Thế là anh ấy trở nên điên dại, ngày ngày lao vào những cuộc chơi dâm dăng, trụy lạc; kết thân với ma túy đá để quên đi nỗi đau. Khi ông biết tất cả, ông đã như vậy, ngồi bần thần một chỗ không hề nói câu nào như thể niềm tin trong ông đã sụp đổ hoàn toàn. Và cuối cùng, ông đứng dậy, chỉ vào mặt anh Sơn và nói trong cay đắng:

- Từ nay về sau, anh đừng gọi tôi là ông.

Sau câu nói ấy, ông đáp máy bay về nước. Bố tôi và bố Dương ở lại làm thủ tục thôi học cho anh Sơn rồi một tuần sau đó thì về nước. Anh Sơn đã quỳ ở nhà ông gần một ngày nhưng ông không gặp mặt. Đến ngày hôm sau, ông họp gia đình rồi tất cả tới nghĩa trang thành phố, nơi mà bố mẹ anh Sơn đã yên nghỉ từ khi anh còn nhỏ. Ông đã thắp hương và khóc. Lần đầu tiên tôi thấy ông khóc vì: “Bố không dạy được cháu, các con ạ”. Tôi còn nhớ lúc ấy tôi đã sợ hãi vô cùng, trong trí nhớ của tôi chỉ còn lơ mờ hình ảnh ông dứt khoát tuyên bố từ mặt cháu trai.

Và từ đấy tôi không thấy anh Sơn nữa. Vậy mà năm năm sau, anh xuất hiện trước ngưỡng cửa nhà ông với tấm bằng xuất sắc trường đại học tổng hợp quốc gia Lô-mô-nô-xốp ở Nga và một điều ước.

Anh ấy đã quỳ xuống và nói:

- Con nợ mọi người một lời xin lỗi. Hãy cho con dùng cả cuộc đời này để trả nợ lời xin lỗi ấy.

Khi ấy, tôi còn quá nhỏ để hiểu sự đời nhưng đủ lớn để biết một điều đó là: gia đình là tất cả.

Từ ấy, tiếng cười lại song hành cùng gia đình tôi. Tôi đã nghĩ đó là bài học nhớ đời cho anh Sơn thế nhưng...

- Một lần nữa, cháu lại lừa dối cả nhà – Ông chưa chất nói – Mọi người muốn cháu lập gia đình thì có gì sai? Sao cháu lại đem một đứa học cấp ba về để diễn kịch chứ? Cháu có thấy xấu hổ không? Cháu có biết bà và hai cô đang lo đám cưới cho cháu không? Vậy mà cháu đã làm những thứ gì? Đừng nghĩ lời nói dối của cháu vô hại, cháu đang làm mất lòng tin từ tất cả mọi người.

Bàn tay ông từ từ siết chặt lấy thành ghế, các nếp nhăn trên mặt ông co rúm lại, bên thái dương còn nổi rõ gân xanh.

- Cháu 28 tuổi rồi mà tại sao không biết suy nghĩ? Cháu thấy cháu có xứng đáng làm thầy giáo không? Cháu mang học sinh mình ra đùa giỡn với ông bà bố mẹ, nếu người ngoài nghe được thì ra cái thể thống gì? Người ta sẽ chỉ vào cháu mà nói thầy giáo là như thế đấy. Còn học sinh của cháu sẽ ra sao? Cháu trả tiền cho nó làm việc ấy thì khác gì coi người ta là gái làm tiền hả?

Tôi bám chặt vào cánh cửa vì sợ. Giọng của ông đang ngày một lớn hơn. Tôi không dám nghĩ đến những điều sẽ xảy ra nữa.

- Bao nhiêu năm cháu sống trên đời chỉ để vô ích thôi sao? Cháu rút ra được những gì sau hàng bao bài học cuộc đời cháu? Cháu có suy nghĩ khi hành động không? Trước khi làm gì, nói gì phải dùng cái đầu để suy nghĩ về hậu quả của lời nói việc làm chứ đừng bao giờ nhắm mắt làm bừa. Tại sao người ta hay nói “Theo chiều kim đồng hồ”, vậy chiều kim đồng hồ là gì? Chiếu đồng hồ có ba cái kim, ba cái kim ấy không bao giờ chạy song song nhưng luôn chạy cùng chiều. Nếu bây giờ kim giây đứng im, kim ngắn chạy một đàng,

kim dài chạy một nẻo thì sao? Hành động phải luôn gắn liền với suy nghĩ. Cháu phải xem lại mình ngay lập tức, cháu khiến mọi người ngày càng thất vọng.

- Chúa xin lỗi. Cháu đã không nghĩ tới hậu quả.

Một khoảng im lặng bao trùm nhưng nỗi bất an trong lòng tôi còn tăng lên mạnh hơn. Trước cơn bão trời luôn luôn yên bình mà. Và đúng như thế, ông ngồi trầm ngâm một lát rồi đứng dậy bỏ vào bếp và đi ra với chiếc roi mây trên tay.

Chiếc roi ấy màu ngà ngà vàng, nhỏ bằng ngón tay út thôi nhưng vô cùng dẻo dai và bền bỉ.

- Cháu thấy cái roi này không? Ngày xưa cụ cháu dùng nó để dạy ông và bây giờ ông dùng nó để dạy cháu.

Ngay sau đó, tôi nghe thấy tiếng roi quất một đường vào không khí rồi đáp trên lưng anh Sơn.

Tôi bịt chặt miệng để không thét lên, hai mắt nhật nhào nhìn ông ngồi trầm lặng trên ghế. Phải đến rất lâu sau, khi trên lưng anh Sơn hằn lên một vệt máu đỏ thẫm, ông mới nói:

- Đưa nó đi khám đi.

Tôi như thể vừa vớt được trái trái tim từ dưới vực sâu thẳm lên, thở phào nhẹ nhõm vốn định chạy theo mọi người nhưng bị ông ngăn cản.

- Hai đứa vào đây nói chuyện với ông.

Trong căn phòng khách sáng rực đèn, tôi và Dương cùng ngồi im lặng một góc chờ đợi ông.

- Nói dối thì có vui không? – Ông hỏi

- Không ạ – Chúng tôi lí nhí đáp lời.

Ông khỏ sở lắc đầu:

- Mấy đứa làm ông thất vọng quá.

Hai đứa chúng tôi ngay lập tức òa lên những lời xin lỗi và lấy tất cả ra để hứa với ông sẽ không nói dối nữa.

Ông lắc đầu, đưa tay lên ý bảo chúng tôi ngừng nói:

- Câu chuyện của anh các cháu không chỉ đơn giản là nói dối đâu. Ông sẽ không phạt hai đứa vì anh Sơn đã là một tấm gương rồi. Không phải một tấm gương sáng cho hai cháu học tập mà là một tấm gương đục cho hai cháu nhìn vào và tránh cho mình không trở nên như thế. Có thể các cháu nghĩ rằng anh Sơn không đáng bị đánh như thế, có thể các cháu nghĩ ông làm to chuyện nhưng rồi sau này lớn hơn, khi các cháu có con cái thì sẽ hiểu gắng nặng như thế nào.

- Vâng ạ

- Thanh niên các cháu đang mài mòn đi những phẩm chất vốn có của con người Việt Nam. Hôm nay thì chỉ là một lời nói dối nhưng ngày mai thì nhiều hơn thế. Cứ lấy một vài ca sĩ diễn viên thời nay ra thì biết, hư hỏng, bại hoại, sa đọa không thiếu thứ gì. Tính cách con người hình thành qua môi trường sống. Khi các cháu sinh ra, các cháu như một con đường trơn láng, bằng phẳng vừa mới san. Khi các cháu lớn lên, tính cách dần hình thành, con đường gồ ghề hơn và có rác. Rác thải có thể dọn sạch nhưng đường gồ ghề sao các cháu biết cách san phẳng? Nếu ông không gạt những thứ xấu xa hình thành nên con đường gồ ghề thì sao? Nếu ông đứng im nhìn con đường của các cháu ngập trong phế thải thì sao? Đừng chê ông già này nhiều chuyện, ông chỉ đang quét dọn phế thải và san bằng cát sỏi trên con đường các cháu đi mà thôi. Hôm nay ông cho anh các cháu một roi, ngày mai anh các cháu sẽ nhận được cả cuộc sống. Phải nhớ lấy lời ông dặn vì đó chính là hành trang cho các cháu vào đời sau này.

Có thể những lời nói của ông chưa thấm vào tận gan tủy của tôi nhưng chắc chắn tôi sẽ nhớ lấy nó.

Ông nói với chúng tôi những điều ấy không chỉ muốn chúng tôi phân biệt tốt xấu của cuộc đời, suy ngẫm về từng lời nói hành động mà còn muốn nhắc nhở chúng tôi cuộc sống không bằng phẳng, nếu lơ là sẽ trượt chân ngã nhưng hơn hết phải biết đứng dậy sau khi vấp ngã, biết lấy thất bại mà vươn tới thành công mới là điều đáng quý, đáng trân trọng.

9. Chương 14: Tôi Đang Học Cách Chia Sẻ

Chương 14: Tôi đang học cách chia sẻ

- Vậy là em không bị phạt? – Trần Nam Thiên hỏi khi chúng tôi cùng nhau đến trường.
- Vâng – Tôi gật đầu xác nhận – Thay vào đó em nhận được một bài học vô cùng tuyệt vời của ông.

Anh khẽ cười:

- Ông em rất tuyệt đấy. Vì vậy nên ông của anh luôn lấy đó làm khuôn mẫu để dạy anh.

Tôi tròn tròn xoe mắt:

- Thật à?
- Vâng thưa công chúa của tôi. Vào lớp đi.

Ồ, không ngờ đã tới lớp rồi. Tôi ngượng ngịu vẫy tay chào anh rồi bước vào lớp. Tôi đi qua Linh Giang và ... không có cảm xúc gì hết. Tôi ngồi phịch xuống ghế và thở hắt ra. Nói dối đấy, tôi tức giận Linh Giang vô cùng, cô ấy đã hành động không hề suy nghĩ gì hết. Có thể hành động ấy chẳng ảnh hưởng đối với cô ấy nhưng lại là vấn đề thảm hại với anh tôi. Thầy cô nào cũng khen Linh Giang thông minh khéo léo, rất thích hợp làm người lãnh đạo nhưng rốt cuộc qua câu chuyện vừa rồi Linh Giang đối với tôi chỉ là cái đầu rỗng tuếch.

- Phan Ngọc Thư – Tôi giật mình khi nghe thấy tiếng gọi của Đào Hoa.
- Cái gì?

Đào Hoa khoanh tay làm bộ mặt hờn dỗi của trẻ con.

- Cậu giấu tớ hơi bị nhiều chuyện đấy nhé.

Tôi kinh ngạc nhìn Đào Hoa:

- Cái gì cơ? Cậu biết chuyện anh Sơn bị ông đánh rồi hả? Dương kể phải không? Cái thằng ti toe.

Đào Hoa cau mày khó hiểu:

- Hử? Cậu nói gì thế? Dương kể cái gì? Tớ nói rằng cậu giấu tớ quá nhiều chuyện về tình yêu lãng mạn với anh Thiên kìa. Mà cậu nói thầy chủ nhiệm bị đánh là sao? Mau kể đi.

Tôi im bặt, bây giờ thì không biết ai là đứa ti toe đây. Xin lỗi Dương.

- Tell me more

Tôi âu sầu nhìn Đào Hoa rồi thì thầm kể lể cho cô ấy nghe tất cả. Cả người cô ấy cứ sôi sục dần theo từng lời kể của tôi. Thật tệ, tôi vừa khiến Đào Hoa thêm ghét Linh Giang mà rõ ràng Linh Giang đáng ghét mà.

- Cậu ta...thật quá đáng.

Tôi gật đầu nhất trí với Đào Hoa. Từ trước tới nay tôi chưa bao giờ có hiềm khích với Linh Giang nhưng giờ thì tôi ghét cô ấy thật sự rồi.

Chuông báo vang lên, cả lớp nháo nhào chạy vào chỗ ngồi. Phan Minh Sơn bước vào, gương mặt lộ rõ sự mệt mỏi.

- Đêm qua thầy không ngủ hả thầy? – Một người reo lên.

Anh Sơn chỉ cười nhẹ rồi mở giáo án ra. Tôi liếc nhìn Dương, cả hai chúng tôi cùng thở dài.

- Hôm nay chúng ta học bài “Xác xuất của biến cố” – Giọng nói khản đặc vang lên, tay anh cầm viên phấn và khó nhọc đưa lên cao để viết.

- Á!!!!!! – Chợt có tiếng hét vang lên.

- Trời ơi, lưng thầy có máu kìa.

Tôi hoảng hốt nhìn vết máu đỏ thẫm đang thấm ra chiếc áo, tôi lay lay Dương nhưng quả thật Dương cũng bối rối như tôi.

- Xin lỗi các em! Tiết này các em tự học – Anh Sơn để lại câu nói ấy rồi bỏ ra ngoài không quên ném cho hai chúng tôi ánh mắt “Hai đứa ngồi yên một chỗ” khi thấy chúng tôi có ý muốn đi theo.

Giờ ra chơi, tôi, Dương, Đào Hoa ngồi ảo não một chỗ, thi thoảng Đào Hoa lại vô duyên phá tan không gian im lặng bằng những câu nói: “Tất cả là tại cậu ta”, “Thật độc ác”, “Cậu ta có đầu có óc mà không có tư duy”, “Ngu xuẩn”,... tôi thấy mỗi lần Đào Hoa nói là Dương lại vô đầu có lẽ nó không hiểu Đào Hoa nói cái thứ gì.

Cuối cùng, khi chuông báo vang lên, tôi đứng phắt dậy. Hồi chuông báo vừa rồi đã thúc giục tôi, tôi cần nói chuyện với Linh Giang.

- Tôi cần nói chuyện với cậu – Tôi tiến tới bàn Linh Giang và thốt ra câu nói đó.

Linh Giang đóng cặp sách lại rồi bước đi theo tôi. Khi chúng tôi đi tới vườn sau của trường thì dừng lại. Linh Giang nói rất bình thản:

- Tôi đang nghe đây.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy tức giận vì thái độ của Linh Giang.

- Cậu đã làm một việc tồi tệ với anh tôi, biết chứ?

Linh Giang chối phắt:

- Cậu thì biết cái gì? Tôi không làm gì sai cả.

- Tại sao cậu lại nói sự thật cho bà tôi biết?

- Tôi chán phải nói dối – Linh Giang đáp

Tôi cười nhạt:

- Ủ. Chỉ vì sự chán ngán của cậu mà anh tôi phải chịu một trận đòn đau đấy.

Linh Giang nhìn tôi vẻ dò xét rồi ngay lập tức quay đi.

- Chính anh cậu đề ra ý tưởng đó và tôi chỉ làm vì tiền thôi. Bây giờ cậu bắt tôi phải chịu trách nhiệm sao?

- Đúng rồi, anh tôi đề ra còn cậu làm vì tiền. Vậy tại sao cậu không im lặng, sao cậu phải kể toàn bộ cho bà tôi nghe? Sao cậu không nói với bà tôi là hai người đã chia tay hay một lí do nào đó cũng được? Có ai bắt cậu phải kể sự thật ra chứ?

Linh Giang nói không nên lời trước sự bùng phát của tôi. Tôi tiếp tục:

- Cậu chỉ biết nghĩ cho bản thân mà không nghĩ cho người khác. Cậu nói là ghét anh tôi sao cậu còn nhận tiền để làm bạn gái anh ấy? Cậu thích tiền thế cơ à? Vì tiền cậu dám vứt thể diện của mình sang một bên sao? Tôi khâm phục cậu.

Linh Giang nhìn tôi căm phẫn, đôi môi cô ấy run run:

- Đừng có sỉ nhục tôi. Cậu hiểu gì về tôi? Cậu sống sung sướng từ bé, cậu hiểu gì về cuộc sống của tôi? Cậu bằng ai mà cả gan lên mặt dạy đời người khác? Nếu cậu gọi tôi ra đây chỉ để nói về mấy thứ ngu xuẩn đó thì xin lỗi, tôi cần phải vào học.

Tôi không kiềm chế nổi bản thân, cơn giận của tôi lúc này đã lên tới đỉnh điểm:

- Học à? Ngày Hồ Linh Giang, một việc quan trọng mà con người cần phải học đó là nhận lỗi.

- Xin lỗi cậu, tôi có lỗi gì khi tôi chỉ nói ra sự thật?

- Cậu nhìn thấy vết máu trên áo anh tôi rồi chứ? Do sự thật của cậu đấy.

Linh Giang bày ra một bộ mặt nực cười.

- Việc anh cậu bị thương là chuyện của gia đình cậu. Chỉ vì một lời nói của tôi mà gia đình cậu khiến anh ta bị thương? Hài hước thật! Xin hỏi lỗi lầm của tôi nằm ở đâu?

Tôi hít vào một luồng không khí lạnh, môi mím chặt vì tức giận. Tôi không ngờ Linh Giang lại như thế này, tôi nghĩ cô ấy sẽ hối hận vì những gì cô ấy đã làm cơ đấy.

- Tôi chẳng hiểu anh tôi thích cậu vì cái gì.

Linh Giang vội phản biện ngay câu nói của tôi:

- Im đi. Chúng tôi không có cái gì hết.

Tôi thở dài một cách mệt mỏi. Tôi thật điên rồ khi đi cãi nhau với Linh Giang.

- Cậu không thích nói dối thì có thể chọn cách im lặng cơ mà

- Nhưng tôi đã không chọn, phải, tôi thế đấy. Thì sao nào? Những người như cậu thì hiểu gì? Cậu đã bao giờ sống mà lúc nào cũng phải lo từng hạt gạo đồng tiền chưa? Đã bao giờ cậu phải vác cả gánh nặng gia đình lên vai chưa? Vì thế, làm ơn đừng lên mặt dạy đời tôi. Đừng nghĩ cậu hơn người người ta ở một khía cạnh nào đó thì có nghĩa là hơn tất cả. Một khi anh trai cậu vẫn đang đứng đứng bên ngoài thì cậu đừng có mà xen vào. Anh trai cậu còn không hề trách cứ tôi thì cậu có quyền gì để xía vào?

Tôi nín lặng sau những gì Linh Giang nói, có phần nào đó trong tôi phải khẳng định là nó đúng.

- Lần sau đừng tìm tôi để nói chuyện như thế này.

Linh Giang gắt lên rồi bỏ đi. Tôi nhìn theo bóng dáng cô ấy khuất dần mà trong lòng không nguôi đi chút nào.

Tôi mệt mỏi tìm một chiếc ghế đá và ngồi xuống. Cái câu chuyện này thật rắc rối, gỡ mãi mà không được. Tựa đầu vào thành ghế đá lạnh lẽo, tôi chẳng biết làm gì hơn ngoài việc nhìn trời. Giờ tôi chỉ thích ngủ thôi. Ước gì...có một người ở đây.

- Ngồi đây lạnh đấy.

Tôi giật mình ngồi bật dậy. Tôi chỉ ước đùa thôi mà, sao lại thành sự thật thế kia?

Tôi né người để cho anh có chỗ ngồi và dè dặt hỏi:

- Anh nghe thấy hết rồi à?

Anh vươn tay lên vuốt tóc tôi. Vậy là đúng rồi, mắt mặt quá, còn đâu cái gọi là hình tượng của tôi.

- Nếu anh nói chưa nghe thấy thì em có kể cho anh biết không?

Tôi khẽ ngẩng đầu lên thì thấy anh đang nhìn mình. Ánh mắt anh trầm lặng mà dịu dàng khiến tôi không sao rời khỏi nó được.

- Em đã hứa những gì có nhớ không?

Một nhịp thở khẽ ngưng đọng, tôi nhìn anh trong suốt những suy tư mờ mờ ảo ảo trong đầu. Trần Nam Thiên xa vời, Trần Nam Thiên hào nhoáng tất cả chỉ là do tôi tưởng tượng ra mà thôi. Lí do gì mà tôi cứ đẩy anh ấy ra xa mình mãi thế?

Và thế là, tôi kể cho anh nghe tất cả mọi chuyện, tôi kể cho anh nghe từng dòng cảm xúc trong tôi từ vui buồn, tức giận, sợ hãi, lo lắng. Cứ như tôi đang phân trần với bộ não của chính mình vậy.

Một điều tuyệt vời là anh đã chăm chú lắng nghe và không hề có lấy một cử chỉ, thái độ nào khiến tôi phải ngưng giữa chừng.

Sau khi trút tất cả vào anh, tôi thấy thoải mái lạ kì, giống như tôi đang ôm một hòn đá và anh chạy đến ôm nó thay tôi.

- Chỉ thế thôi – Tôi nói.

Anh gật đầu rồi tiếp tục vuốt tóc tôi, thấy tôi cứ nhìn anh chờ đợi, anh bèn cười:

- Em muốn nghe anh nói?

- Vâng – Tôi gật đầu.

Anh hơi ngả người ra phía sau, đôi mắt suy tư.

- Thực ra trong chuyện này ai cũng có cái sai. Ông và anh trai em đều là những người bề trên, anh không dám phán xét họ. Còn bạn em, anh không quen nên cũng bỏ qua. Nói về em thôi.

“Nói về em thôi”. Ý anh ấy là chỉ mở xẻ câu chuyện để bối móc xem tôi sai ở đâu và như thế nào, còn người khác thì bỏ qua.

- Em muốn nghe không?

Tôi dững cằm gật đầu.

- Em sai nhiều đấy. Em nói dối cả nhà là một, tiếp tay cho anh trai nói dối là hai, không suy xét về hậu quả là ba, không chịu trách nhiệm về việc mình làm là bốn, cãi nhau với bạn là năm, làm rối mọi việc là sáu...

- Này, anh cố ý hả? – Tôi hét lên.

Nhìn bộ dạng của tôi anh cười giòn giã.

- Anh hiểu vì sao gia đình em lại quan trọng hóa vấn đề lên như thế. Không phải vì anh trai em nói dối cả nhà mà là anh ấy đã từng lừa dối và tiếp tục lừa dối. Vấn đề là lần đầu tiên kia khiến cả nhà em điêu đứng và anh nghĩ rằng niềm tin trong họ với đi không ít. Vì thế, khi anh trai em nói dối lần hai, cả nhà em đều có thái độ hơi quá. Mặc dù cho anh trai em không làm việc gì quá đáng lắm nhưng bất luận thế nào thì niềm tin tưởng gia đình em còn mất đi nhiều hơn trước. Còn em có thể chấp nhận tuổi trẻ nông nổi nhưng em nghĩ thế nào mà lại đi cãi nhau với bạn?

Tôi đáp:

- Em tức giận

- Vậy anh trai em có tức giận không?

Tôi vắt óc suy nghĩ cuối cùng không biết trả lời thế nào.

- nếu có lần sau thì đừng làm thế. Chuyện gia đình em đã giải quyết xong thì không có lí do gì để em tìm cô bạn kia cãi nhau.

Tôi vẫn bướng bỉnh nói:

- Tại sao không? Linh Giang làm thế là sai. Em khẳng định.

- Đúng hay sai là chuyện của anh trai em. Kể cả khi anh ấy không muốn giải quyết thì cũng chẳng liên quan gì tới em.

Tôi nhún nhó;

- Em chỉ giúp thôi mà.

Anh thở dài:

- Đó chính là nông nổi đấy. Sau bài học của anh trai, em rút ra được gì? Em có suy nghĩ trước khi hành động không?

Tôi bắt đầu nhớ lại mọi việc và hình như là tôi không suy nghĩ gì hết.

- Được rồi, coi như câu chuyện kết thúc tại đây. Còn em, ăn nhiều vào.

Trần Nam Thiên đúng là...mất hứng. Rõ ràng đang nói say sưa về một vấn đề lại nhảy sang việc ăn cơm.

Tôi khoanh tay lại, bắt trước giọng điệu của Trần Nam Thiên:

- Ăn hay không là việc của em. Kể cả khi em không muốn ăn thì cũng chẳng liên quan gì tới anh.

Ngay lập tức, Trần Nam Thiên nheo mắt lại, tôi cảm nhận được sát khí bao quanh mình.

Tôi cười hì hì:

- Em đùa thôi mà.

Ngược lại anh ấy rất nghiêm túc:

- Anh không muốn nghe em đùa kiểu đấy.

Tôi đưa tay lên thề:

- Sẽ không có lần sau.

Anh nâng cằm tôi lên đồng thời ghé sát vào mặt tôi:

- Em hư lắm, giờ trừng phạt thế nào đây?

Cả người tôi bắt đầu nóng lên. Câu nói này nghe quen quen.

- Thái độ của em là sao? Em biết hình phạt là gì à?

Mặt tôi càng trở nên đỏ hơn, tôi lúng túng không nói nên lời. Anh vuốt nhẹ tóc tôi, kéo tôi vào trong lòng. Ngồi như thế này, tôi chẳng bao giờ thấy lạnh hết.

- Anh thấy tương lai đang đến

Tôi ngơ ngác nhìn anh:

- Tương lai gì cơ?

- Tương lai của chúng ta.

Một tiếng rung khẽ vang lên trong lồng ngực, anh vòng tay ôm trọn tôi vào lòng và cúi xuống...

Xin lỗi các bạn, chúng tôi cần một không gian riêng.

10. Chương 15: Tôi Đã Cứu Rồi Một Linh Hồn

Chương 15: Tôi đã cứu rồi một linh hồn

Thứ ánh sáng nhợt nhạt của ngày đông đánh thức tôi dậy. Trời xám mờ, sương đêm lay lắt phủ đầy trên những cành cây khẳng khiu còn trơ vài chiếc lá. Cái lạnh của ngày hôm nay nó khác với hôm qua, gió sắc hơn, len lỏi vào từng ngõ ngách, qua từng ô cửa sổ xua đi cái hơi ẩm đang tràn ngập trong tim.

Tôi làm mọi việc một cách chóng vánh rồi bước vào bếp ăn sáng. Những hành động lặp đi lặp lại nhưng sao tôi bỗng thấy hạnh phúc. Bước ra khỏi nhà, Trần Nam Thiên đã đứng đợi ở đó. Anh mỉm cười ấm áp với tôi rồi cả hai tay trong tay sánh bước tới trường.

Hôm nay, thầy giáo Phan Minh Sơn của chúng tôi lại đi muộn. Lâu lắm rồi, tôi không nhìn thấy bộ dạng bê tha của anh ấy. Đôi lúc tôi cảm thấy mình rất độc ác vì vẫn sống hạnh phúc với Trần Nam Thiên trong khi anh trai thì buồn bã vì thất tình. Thế nhưng cái chuyện Phan Minh Sơn vào muộn mười lăm phút không khiến tôi dễ tâm bằng việc Linh Giang chưa đến lớp. Linh Giang là người chưa bao giờ đi học muộn cũng chưa bao giờ nghỉ học vậy nên cả lớp tôi ai cũng phải bất ngờ vì điều này.

Những ngày lạnh lẽo vẫn tiếp tục kéo dài. Trời ngày một lạnh hơn, Phan Minh Sơn vẫn tiếp tục mang tâm trạng trầm lặng còn Linh Giang thì nghỉ học triền miên không lí do.

Tôi đã gọi điện với nhà cô ấy với danh nghĩa thư kí lớp để hỏi thăm nhưng không thể liên lạc được. Mặc dù ghét cô ấy thật đấy nhưng bốn ngày nghỉ học không lí do của Linh Giang thực sự khiến tôi lo lắng. Ngay cả Đào Hoa cũng lơ mơ cảm nhận thấy cái gì đó.

Tôi đã kể chuyện ấy với Trần Nam Thiên và anh nói:

- Anh trai em mới là Giáo viên chủ nhiệm chứ không phải em.
- Em biết nhưng Linh Giang là bạn em

Anh bật cười:

- Anh nhớ hai tuần trước em còn cãi nhau với cô bạn ấy.

Tôi lúng túng đá mấy xác lá dưới chân tạo nên một tiếng kêu xào xạc.

- Dù sao thì cũng đã học với nhau hơn một năm rồi nên vẫn có thể xem là bạn.

Anh kéo tôi vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve tóc tôi.

- Em có thể gọi điện cho bạn ấy.
- Em chưa nói với anh à? Không thể gọi cho Linh Giang được hình như điện thoại nhà cậu ấy hỏng. Linh Giang cũng không có điện thoại di động.
- Vậy à? – Anh lơ đãng.

Anh cứ ôm tôi ngồi như vậy trên sân trường, tôi ngả đầu vào người anh suýt nữa thì ngủ quên. May thay giọng nói ấm áp của anh vang lên:

- Nếu coi cô ấy là bạn thì em đến nhà cô ấy đi.
- Đến nhà? – Tôi thì thăm
- Anh không quyết định hộ em đâu nhé.
- Nhưng em không biết nhà Linh Giang ở đâu.

Anh thở dài:

- Quan trọng là em có muốn đi hay không?

Tôi xoa hai tay vào nhau cho ấm đồng thời não bộ cũng phân tích xem có nên đi hay không.

Trần Nam Thiên nắm lấy tay tôi, anh nói:

- Anh trai em chắc đang khó xử về việc này. Em đi đi.

Tôi gật gật rồi khê khàng nói:

- Anh đi cùng em được không?

Anh cười:

- Cho anh một lí do để từ chối em.

Trần Nam Thiên thật tuyệt, giống như là tôi đang sở hữu một thứ gì đó rất quý giá vậy.

Chiều Chủ nhật, những cơn mưa lạnh lẽo buông mình xuống mặt đất, gió rét cuộn cuộn thổi như muốn quét tan tất cả mọi thứ mà nó vụt qua.

Chiếc Maybach Laudaulet lao đi trên đường phố, bị cơn mưa lạnh cuốn vào vòng xoáy của một buổi chiều tà ảm đạm. Rồi bỗng, chiếc xe cua rạp vào một con đường vắng, vọng bên tai tiếng phanh két của bánh xe. Nước bắn lên tung tóe, từng hạt mưa buông rơi xuống đất.

Tôi bước ra ngoài một cách vội vàng, hoàn toàn kinh hãi trước kiểu lái xe của Trần Nam Thiên. Khi rẽ vào con đường này, cả người tôi nghiêng theo chiếc xe. Hai bánh xe bên phải đã nhấc cả lên không trung, tôi đã hoảng hồn tưởng tượng ra cảnh chiếc xe bị lật ngửa nhưng may thay đó chỉ là tưởng tượng.

Trần Nam Thiên bước xuống xe, hướng về phía tôi khuôn mặt rạng rỡ.

- Anh lại đổi xe? – Tôi cau nhàu và chẳng biết từ khi nào mà tôi lại dám cau nhàu với Trần Nam Thiên.

Anh nheo mắt hỏi tôi:

- Đổi xe là như thế nào?

Ồ, lại giả vờ ngây thơ nữa kìa.

- Tức là bán xe cũ mua xe mới chứ sao.

Anh lắc đầu:

- Anh không bán xe cũ nhưng anh vẫn mua xe mới.

Khó thở. Trần Nam Thiên thật đáng ghét.

- Đừng lo, anh hoàn toàn có khả năng nuôi em dù có mua 10 chiếc xe mới.

Giờ thì tôi không còn từ gì để có thể diễn tả cảm xúc của mình lúc này. Tôi nhờ Trần Nam Thiên nuôi mình từ bao giờ nhỉ?

Anh chỉ cười rồi quàng tay lên vai tôi:

- Nhà bạn em ở đâu?

- Ủm, kia. Dương nói là nhà số 12.

- Em muốn anh đứng ngoài hay vào cùng em?

- Anh vào cùng em – Tôi nói ngay lập tức.

- Nhưng đó không phải bạn của anh

Tôi kéo tay anh năn nỉ:

- Đi mà. Em không vào một mình đâu.

Cuối cùng anh ấy cũng bị tôi thuyết phục nhưng anh chỉ đồng ý đợi ngoài cửa mà thôi.

Căn nhà số 12 là một căn nhà nhỏ và cũ kĩ, trước cổng có một giàn hoa giấy xanh ngắt và trên mái nhà là những ngọn cây thiên lí đã kho quắt khô queo từ khi nào. Căn nhà đứng lặng trong mưa, tôi cảm nhận được một màu ảm đạm bao trùm xung quanh.

Trần Nam Thiên mở cổng và chúng tôi cùng bước vào, một khoảng sân bê tông nhỏ hiện ra trước mắt, sân xám ngắt đọng đầy nước mưa. Chúng tôi bước nhanh qua sân đến hiên nhà, nơi này hút gió khiến tôi rùng mình.

Tôi thở hắt ra rồi đưa tay lên gõ cửa. Cộc! Cộc! Cộc! Cái thứ âm thanh ấy cứ vang lên trong không gian chỉ có mưa và gió, nghe thật náo nức.

Gõ cửa thêm vài lần nữa cũng không hề thấy tiếng động gì, tôi bèn cất tiếng gọi:

- Linh Giang ơi

Sau tiếng gọi ấy, tất cả lại trở về nguyên dạng. Mưa vẫn cứ rả rích trong yên lặng. Tôi bực bội gõ cửa thật mạnh vừa gõ vừa gọi tên Linh Giang nhưng cuối cùng vẫn là không gì hết. Tôi quay đầu lại nhìn anh để tìm đáp án cho câu hỏi này, anh chỉ đơn giản nói:

- Về thôi.

Tôi cũng ngoan ngoãn nghe theo lời anh bởi tôi không muốn ở đây nữa. Nơi đây ảm đạm hết sức và dường như nó không có sức sống.

Vậy là kết thúc một chuyến đi vô nghĩa, nỗi bất an trong tôi lại tăng thêm một bậc. Tôi cứ có cảm giác là Linh Giang gặp phải chuyện gì đó nhưng rồi tôi lại phải dập tắt ngay những suy nghĩ ấy. Lỡ như Linh Giang gặp chuyện thật thì sao nhỉ?

Trời tối đi một cách nhanh chóng. Bữa tối, tôi ăn no căng cả bụng cứ như thể nếu ăn như vậy tôi sẽ có thể quên Linh Giang nhưng rốt cuộc tôi lại rước vạ vào thân. Vì ăn no quá nên tôi vô cùng khó chịu. Tôi nằm vật vã trên giường, quay tròn như quả bóng để cho dạ dày tiêu hóa thức ăn. Sau đó thì vội vàng lao vào phòng tắm nôn toàn bộ những gì đã ăn ra ngoài. Thật tội tệ không gì tội tệ hơn. Đã vậy, khi tôi vừa mới ổn định trườn chần lên đầu để đi ngủ sớm thì mẹ lại oai oái gọi tôi nghe điện thoại. Tôi mệt mỏi nhào người với lấy điện thoại trên cái tủ gỗ đặt cạnh đầu giường và hét lên với mẹ rằng hãy gác máy xuống vì tôi đang nghe rồi.

- A lô? – Tôi uể oải nói

- Thư à? Em đang ở nhà phải không? Em không bận chứ? – Tiếng anh Sơn vang lên có vẻ như rất gấp gáp.

- Vâng.

- Em đến bệnh viện thành phố bây giờ được không?

- Hả? - Tôi giật mình kêu lên – Anh đang ở bệnh viện à? Anh bị tai nạn à?

- Không, anh không bị gì hết. Em đến đây đi, có việc cần em giúp. Nói rằng là đi chơi cùng anh kéo cô chú lo. Anh đợi ở quầy lễ tân.

- Vâng – Tôi chưa kịp nói xong thì anh đã gác máy, giờ thì nỗi bất an trong tôi đã dâng lên tới đỉnh điểm rồi.

Tôi tung chăn dậy, khoác vội chiếc áo rồi bỏ ra ngoài.

Bầu trời đen kịt, mưa bay mưa bụi lất phất trong gió. Tôi chạy vòng qua một khu phố sầm uất, trong mắt tràn ngập những ánh sáng vàng, đỏ, xanh lập lờ. Và kia, bệnh viện Chữ Thập Đỏ đã hiện ra trước mắt. Tôi dừng lại và cảm thấy tim mình đang đập thật mạnh, không phải vì tôi chạy mà vì tôi lo. Tôi cố gắng điều hòa lại hơi thở rồi đi vào bên trong. Đúng như anh Sơn nói anh ấy đang đứng ở quầy lễ tân và không sao hết. Vậy mà tôi đã tưởng tượng ra cảnh Phan Minh Sơn đầu be bét máu, tay chân quẩn đầy những dải băng trắng, vật vã ngồi trên chiếc xe lăn.

- Đi vào đây – Anh Sơn không để cho tôi thở, kéo tôi chạy qua một hành lang và cuối cùng dừng lại trước nhà vệ sinh nữ.

Tôi trở mắt nhìn anh ngược lại anh Sơn nhìn tôi với ánh mắt rất nghiêm túc, anh bắt đầu giải thích mọi chuyện và tôi đã sốc ngay từ câu nói đầu tiên:

- Mẹ Linh Giang vừa qua đời.

Hóa ra mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó cả. Linh Giang nghỉ học liên tiếp bốn ngày vì mẹ vừa qua đời. Mẹ cô ấy bị ung thư đã lâu, cô ấy nhận lời làm bạn gái anh Sơn cũng chỉ vì muốn kiếm tiền phẫu thuật cho mẹ nhưng cuối cùng, tiền chưa gom đủ, mẹ cô ấy dần dần yếu đi. Linh Giang vì việc đó mà trở nên áp lực, cô ấy hao hao gầy đi, học yếu hơn và có những suy nghĩ không tích cực. Cô ấy đã kể toàn bộ sự thật với bà tôi như muốn trút đi một gánh nặng, như muốn được chia sẻ dù chỉ là thứ nhỏ nhất. Thế rồi đến ngày mẹ Linh Giang qua đời, cô ấy suy sụp hoàn toàn. Làm một đám tang nhỏ cho mẹ rồi Linh Giang lại lao vào tìm việc để trả nợ. Con người ấy giờ đã trở thành cái xác không hồn không hơn không kém.

- Vậy bây giờ cậu ấy đang ở trong này? – Tôi hỏi

- Ủ! Anh gặp Linh Giang ngoài kia, cô ấy tránh mặt anh nên trốn vào đây.

Anh em chúng tôi rơi vào im lặng. Đáng lẽ ra tôi phải là người bình tĩnh hơn anh Sơn nhưng mà tôi lại không làm được.

- Em vào trong đi. Hãy nói gì đấy để cô ấy ra ngoài. Số tiền Linh Giang còn nợ ngân hàng, anh trả hết rồi.

- Nhưng mà...

- Giúp anh một lần – Anh Sơn nói với tôi bằng giọng khẩn khoản.

Tôi gạt đầu và mở cửa đi vào, bên trong nồng nặc mùi thuốc tẩy rửa. Dưới ánh đèn vàng leo lắt, tôi thấy một bóng hình nhỏ đang rúm ró ngồi một góc.

Tôi nhẹ nhàng bước đến và đứng đó rất lâu mà không dám lên tiếng. Trong cái không gian lặng ngắt như tờ này, tôi sợ mình sẽ phá vỡ nó, giống như cầm một viên đá ném vào một tấm gương lạnh lặn vậy. Cuối cùng, cái hình dáng bất động của Linh Giang khiến tôi phải lên tiếng, tôi sợ cô ấy sẽ chết.

- Linh Giang?

Tiếng nói của tôi như một tiếng vang, vang lên một cách tẻ nhạt rồi mất hút. Không một tiếng đáp lời kể cả một cử động cũng không.

- Linh Giang?

Tôi gọi to hơn và nỗi sợ đang lấn át tôi.

Và tôi đã lấy lại được nhịp tim khi Linh Giang ngẩng đầu lên, cô ấy nhìn tôi bằng ánh mắt vô hồn, cạn khô nước mắt. Giọng nói khẩn đặc vang lên một cách lạnh lùng:

- Đi đi.

Tôi vẫn đứng im không nhúc nhích và nhìn Linh Giang. Có lẽ cô ấy đang rơi vào nỗi tuyệt vọng và nếu tôi là cô ấy tôi cũng sẽ chỉ muốn ở một mình thôi, nhưng tôi không thể đi được, tôi phải mang Linh Giang ra ngoài cho anh Sơn. Anh ấy đã điên dại vì mối tình đầu rồi, tôi không muốn vì mối tình thứ hai mà tôi mất anh trai.

- Đi đi.

Tôi gan lì không đi rồi ngồi luôn xuống cạnh Linh Giang. cô ấy cười nhạt:

- Thương hại tôi à? Tôi không cần.

Tôi cắn môi nói:

- Tôi thương thay cho mẹ cậu.

Linh Giang trầm lặng, không biết có phải do tôi nhắc đến mẹ cô ấy không nhưng chẳng quan trọng, tôi cần phải nói cho Linh Giang biết cô ấy cần phải đối mặt với nhiều thứ hơn nỗi đau mất mẹ.

- Mẹ cậu sinh ra cậu, chăm sóc nuôi dưỡng vì muốn cậu sẽ có một tương lai tốt đẹp sau này chứ không muốn cậu trở nên như thế này đâu. Tôi rất tiếc, tôi rất buồn cho cậu nhưng đừng thế này nữa Linh Giang, bên cạnh cậu còn nhiều người khác.

Linh Giang gục mặt xuống đầu gối, cô ấy khóc nức lên.

- Mạnh mẽ lên.

Linh Giang òa khóc, đôi vai gầy của cô ấy run lên. Tôi vươn tay ôm cô ấy.

- Khóc đi, khóc lần cuối thôi để sau này không khóc nữa.

Chúng tôi ngồi như thế gần nửa tiếng đồng hồ, Linh Giang dường như đang phục hồi lại thần trí, ánh mắt cô ấy đỏ hoe nhưng đã bớt đi sắc vô hồn.

- Cậu phải tự đứng dậy để cho mẹ cậu thấy cậu là con người mạnh mẽ. Cậu tin rằng mẹ cậu đang nhìn cậu không?

- Có – Linh Giang gạt đầu.

- Vậy cậu định để mẹ mình nhìn thấy bộ dạng này sao?

- Không – Linh Giang mếu máo nói.

- Đứng lên và ra ngoài đi. Tôi giúp cậu đến đây thôi. Anh tôi lo cho cậu lắm đấy.

Linh Giang lấy tay quệt nước mắt, cô ấy lắc đầu.

- Đừng từ chối anh ấy nữa. Anh ấy đã coi cậu là một phần của cuộc đời thì sao cậu không thể chìa tay ra để chấp nhận anh ấy?

Tôi dựa đầu vào bức tường trắng lạnh lẽo, lẩm bẩm:

- Cậu không tin à? Anh Sơn trả nợ thay cho cậu rồi. Cậu nợ anh ấy rất nhiều. Hãy đứng lên và ra ngoài cảm ơn anh ấy đi.

Tôi im lặng một lát rồi khẽ mỉm cười:

- Mẹ cậu yêu cậu vô điều kiện và Phan Minh Sơn yêu cậu không lí do. Đừng để những người yêu quý mình phải buồn. Trở về đây và nếu cậu vẫn tiếp tục không đi học thì sẽ ở lại lớp đấy.

Tôi đứng lên, vậy là ổn rồi, tôi nghĩ thế.

- Đừng buồn nhé. Từ giờ tớ sẽ là bạn của cậu.

Tôi nói lời cuối cùng rồi bỏ đi. Bên ngoài anh Sơn đang ngồi trầm tư bên hàng ghế chờ, thấy tôi đi ra, anh vội vàng đứng dậy, đôi mắt như đang tìm kiếm ai đó.

Tôi nói khẽ:

- Bên trong không có ai, anh vào đi.

Anh Sơn gật đầu một cách nặng nề.

- Anh phải biết chớp thời cơ đấy.

Nghe tôi nói vậy, anh Sơn nhìn tôi thẩn thẩn. Tôi nháy mắt cười:

- Good luck.

Cuối cùng anh ấy cũng cười được một cái, anh dặn dò trước khi tôi về:

- Đi đường cẩn thận.

- Vâng

- TRẦN NAM THIÊN đang đợi ở ngoài

- Vâng

Tôi vâng một cách rất ngoan ngoãn để rồi sau đó giật mình “ Hả” một tiếng.

- Sao anh? Sao?

- Đi đi.

Phan Minh Sơn vui vẻ đẩy tôi đi, tôi ngây ngốc bước ra ngoài và trong gió lạnh, một bóng hình áo đen đang đứng đợi.

11. Chương 16: Yêu Em Từ Ánh Mắt Đầu Tiên

Chương 16: Yêu em từ ánh mắt đầu tiên

Hoàng hôn ngã xuống những con đường vắng vẻ, ru ta vào trong cái không khí lành lạnh của chiều đông. Hơi gió lạnh siết lấy chiều không gian cuốn theo những chiếc lá đỏ ủa tàn buông xuống lòng đường với nỗi khắc khoải, bơ vơ. Tiếng chuông nhà thờ vang lên thánh thót hoà với vị gió mùa đông tạo nên những thanh âm bất tận xoáy vào những vòm mây mù ẩm đậm.

Trên con đường tấp nập người qua lại, cửa hàng Vanilla trầm lặng trong bóng hoàng hôn. Hương cà phê nồng đậm lan toả, vương vấn trên những sợi nắng cuối cùng tạo nên một khung cảnh thật thơ mộng.

- Ngồi đi - Trần Nam Thiên khẽ gạt đầu với Phan Minh Dương và anh cũng kéo ghế ngồi xuống

Phía đối diện, Phan Minh Dương có vẻ hồi hộp, hai bàn tay đan chặt vào nhau như đang hoảng hốt chờ đợi điều gì đó.

- Cậu uống gì?- Trần Nam Thiên điềm tĩnh hỏi

- Dạ? - Phan Minh Dương đáp trong thất thần, cậu không nghĩ rằng lại có một ngày được Trần Nam Thiên mời đi uống cà phê, điều này thật kì lạ.

- Cà phê là được rồi ạ

Trần Nam Thiên gạt đầu rồi quay ra nói chuyện với phục vụ bàn, một lát sau hai tách cà phê được mang ra, khói trắng bay lên toả hương thơm ngọt ngào.

Trần Nam Thiên tựa đầu vào ghế rất thư thái, ngón tay trở gõ nhịp nhịp xuống bàn như đang thưởng thức sự qua đi của thời gian. Bên ngoài cửa sổ, bóng hoàng hôn đã in xuống dòng sông một cách lặng lẽ, khiến cho con người ta phải ngậm ngút.

- Tôi đoán cậu đang nghĩ xem lí do tôi gọi cậu tới đây, phải không?- Trần Nam Thiên nói.

- Ừm... vâng - Phan Minh Dương đáp

- Tôi chỉ muốn hỏi cậu vài chuyện thôi

- Về chuyện gì ạ?

- Về Thư

Phan Minh Dương chợt khựng người lại, có chuyện gì về Thư mà Trần Nam Thiên lại muốn hỏi cậu, lẽ ra anh ấy phải quá rõ về Thư chứ nhỉ?

- Cậu có nhớ tôi là ai không? - Giọng Trần Nam Thiên trầm xuống như thể anh đang cố giấu đi một dòng cảm xúc nào đó.

- Anh là Trần Nam Thiên- Phan Minh Dương ngơ ngác trả lời.

- Cậu có nhớ là cậu gặp tôi lần đầu tiên là khi nào không?

Phan Minh Dương hơi nhăn mày lại, cậu thấy kì lạ nhưng không nói ra điều đó, cậu khẽ đáp:

- Khi em 8 tuổi, cùng với Thư đến dự sinh nhật 10 tuổi của anh.

Trần Nam Thiên ngả người ra phía sau, đôi mắt khẽ nhắm lại.

- Thư không nhớ điều ấy. Cô ấy không nhớ bất cứ thứ gì về tôi trong quá khứ. Tại sao?

Phan Minh Dương ngáp ngừng nhìn Trần Nam Thiên, cuối cùng thì cậu đã biết lí do cuộc gặp mặt này rồi, nhưng cậu có nên kể hết mọi chuyện cho Trần Nam Thiên biết không?

- Nói cho tôi biết lí do .

Phan Minh Dương bỗng trở nên lúng túng, nếu cậu kể cho Trần Nam Thiên biết về quá khứ của Thư thì anh ấy sẽ phản ứng như thế nào nhỉ? Thương hại cô ấy hay xa lánh cô ấy ? Câu hỏi này muốn có đáp án thì phải tìm Trần Nam Thiên.

- Nếu em... kể chuyện này ra... anh sẽ không bỏ Thư chứ?

Trần Nam Thiên lập tức cau mày:

- Tại sao tôi phải làm thế?

- Có thể anh sẽ nghĩ Thư... bị điên.

Trần Nam Thiên nhìn về phía Phan Minh Dương với ánh mắt khó chịu.

Phan Minh Dương khẽ khàng nói:

- Từ khi Thư... gặp lại anh... nó cười nhiều hơn...

Lòng Trần Nam Thiên chợt trùng xuống, ánh mắt khó chịu của anh cũng lịm dần đi. Anh vốn tưởng Phan Minh Dương chỉ là thằng nhóc ngờ nghệch nhưng không ngờ cậu ta lại có suy nghĩ như thế. hoá ra trong mắt Phan Minh Dương, Thư vẫn là một cô em gái nhỏ bé, hoá ra Phan Minh Dương cũng biết đến cái gọi là bảo vệ, lo lắng cho em gái mình. Anh chợt cười nhẹ.

- Tôi gọi cậu một tiếng ang vợ liệu có thiết thực hơn một lời hứa không?

Phan Minh Dương sững sờ trợn hai mắt lên, cậu lắp bắp không thành lời:

- Có... thiết thực... hơn... có hơn.

- Vậy thì nói ra mọi chuyện đi

Phan Minh Dương hít thở thật sâu để lấy tinh thần rồi bắt đầu hồi tưởng lại.

- Thư mắc một căn bệnh lạ từ lâu lắm rồi. khi ấy bọn em đang học lớp 2, trong giờ học Thư kêu đói và sau đó nó đã uống cả lọ mực. Bắt đầu từ đấy, căn bệnh của nó bị phát hiện, Rất quái dị. Thư nó ăn giấy, ăn cả bàn học, ăn cả đệm ghế sofa và cả những bức tường. Tất cả mọi người đều hoảng sợ và đưa nó tới bệnh viện khám. Bác sĩ nói Thư mắc chứng bệnh Pica. Pica là chứng bệnh rối loạn mà người mắc phải sẽ có cảm giác ngon miệng đối với những thứ không phải là thực phẩm bình thường và bệnh đó chưa có thuốc chữa. Thư vẫn ăn những thứ đó và lớn lên bình thường. Sau đó, ông đưa nó tới gặp bác sĩ tâm lý vì ông tin rằng nó bị rối loạn tâm thần. Và cũng chẳng biết bằng cách nào căn bệnh đó dần dần được chữa khỏi. Sau khi khỏi bệnh Thư lại bị nghiện socola, chẳng là trong thời gian chữa trị, bác sĩ đã dùng socola như một liều thuốc đánh lạc hướng nó thay vì để nó gặm bàn ghế. Thế nên... câu chuyện là vậy đấy, sau khi khỏi bệnh Thư hoàn toàn quên sạch mọi chuyện và ông không cho phép mọi người được nhắc lại quá khứ đó. Thư quen anh cũng trong thời gian mắc bệnh. Thư khỏi bệnh sau khi anh chuyển sang Mỹ sống khoảng hai năm.

Trần Nam Thiên cúi đầu suy ngẫm bên ly cà phê, ánh nắng đỏ rực bám lấy toàn bộ thân thể anh, anh lặng lẽ nói:

- Nếu tôi không chuyển đi thì có lẽ cô ấy vẫn nhớ.

Phan Minh Dương im lặng không đáp. Thái độ của Trần Nam Thiên như vậy chắc là sẽ không bỏ rơi Thư đâu.

- Đừng nói với Thư về chuyện tôi gặp cậu hôm nay. Cậu đi về được rồi. Cảm ơn vì đã đến.

- Vâng. Vậy, chào anh.

Phan Minh Dương khẽ cúi đầu rồi đứng dậy bước đi bỏ lại một mình Trần Nam Thiên đơn độc trong ánh chiều tà.

Bên ngoài, bầu trời đang dần thay chiếc áo đỏ thắm mộng bằng chiếc áo đen huyền bí. Những ngọn đèn vàng vọt đã được thắp lên, tâm trí Trần Nam Thiên bỗng trôi dạt về một ngày xa xôi... ngày đầu tiên anh gặp cô bé ấy... Trên hàng ghế chờ của bệnh viện, anh đang ngồi đợi để tháo băng trên tay do thương tích từ một vụ đánh nhau bỗng có tiếng ai đó chạy lục cục trên hành lang, không, chính xác là một cô bé rất dễ thương với đôi mắt sáng lấp lánh như ánh mặt trời. Cô bé ấy chạy qua anh thì đột ngột dừng lại, cười khúc khích rồi trèo lên chiếc ghế trống bên cạnh anh để ngồi. Cô bé này rất thấp mà ghế ngồi lại cao nên vất vả lắm cô bé mới ngồi được cho tử tế. Mới đầu, anh vốn định đưa tay giúp nhưng nhìn điệu bộ buồn cười ấy nên lại thôi. Cô bé nhìn anh bằng đôi mắt tròn xoe rồi lại nhìn cánh tay quấn đầy băng của anh, ngây ngô hỏi:

- Anh mắc bệnh gì?

Anh không thích nói chuyện với người lạ nhưng không hiểu sao anh lại đáp lời cô bé này.

- Anh bị gãy tay

Cô bé tò mò sờ vào cánh tay của anh rồi cười hi hi:

- Em là bác sĩ, em sẽ khám bệnh cho anh.

Anh cũng mỉm cười theo và mặc cho cô bé thoải mái nghịch ngợm cánh tay của anh. Bỗng nhiên, anh cảm thấy có một thứ cảm xúc khác lạ ập tới, nó giống như là muốn yêu thương, che chở ho ai đó. Thứ cảm xúc ấy đang chi phối cả con người anh, đập tan bức tường lạnh lẽo mà bấy lâu nay anh xây dựng. Cô bé bỏ tay anh ra, lúc lắc cái đầu với mái tóc ngắn cũn cỡn để suy nghĩ rồi sau đó cô bé ngả người vào anh, tựa đầu lên ngực anh. Lúc ấy, anh đã giật mình vì chưa có ai dám làm thế với anh và anh cũng không cho phép ai làm thế vậy mà anh đã không đẩy cô bé ra chỉ vì anh không nỡ. Anh cứ ngồi im như thế cho cô bé úp mặt vào ngực mình rồi sau đó anh phát hiện ra cô bé ấy đang đo nhịp tim. Đúng một phút sau, cô bé rời khỏi người anh, trên môi nở nụ cười thật tươi, cô bé nói:

- Anh đã bị gãy tay

Anh chợt bật cười. Có ai đo nhịp tim để xác định việc gãy tay và có ai thông báo với bệnh nhân bị gãy tay nụ cười hạnh phúc thế không?

- Em tên là gì?- Anh hỏi

Cô bé đung đưa chân đáp lời:

- Ông gọi em là bé chút chút.

Bé chút chút? Nghe cũng đáng yêu đấy chứ.

- Sao em lại ở đây?

Cô bé nhăn mày lại, ghé sát vào anh thì thầm:

- Em mắc bệnh rất kì diệu

Bệnh kì diệu? Trên đời có căn bệnh như thế sao?

-Đó là bệnh gì?

Cô bé nheo mắt lại rất thần bí:

- Bố nói chỉ có những chuyên sâu mới hiểu được thôi

Chuyên sâu? Có phải ý cô bé là chuyên gia y học? Vậy thì căn bệnh mà cô bé nói là “kì lạ” chứ không phải “kì diệu”

- Em nói cho anh biết được không?

Cô bé gật đầu:

- Đó là bệnh Misa

Anh lại rơi vào trạng thái bất động. Cô bé này toàn nói những thứ mà anh không hiểu. Misa là tên con gấu chứ.

Nhìn thấy thái độ của anh, cô bé cười khúc khích. Vài vạt nắng nghịch ngợm khẽ đáp lên mắt cô bé ấy, sáng long lanh. Anh thừa nhận rằng mình bị nụ cười ấy làm cho thất thần. Cô bé ngừng cười để nhìn anh một cách chăm chú sau đó cô bé rướn người lên và hôn chụt vào má anh. Anh chấn động hoàn toàn, ngẩn ngơ nhìn cô bé ấy.

- Bà nói đáng yêu thì phải hôn một cái.

Tự giải thích cho hành động của mình xong cô bé trèo xuống ghế và chạy đi. Còn anh cứ ngồi tại nơi đó và nhìn theo hướng cô bé bỏ đi.

Cô bé năm ấy và Phan Ngọc Thư của anh bây giờ là một. Vẫn vậy, vẫn đáng yêu, vẫn tinh nghịch như ngày nào. Có chăng sự khác biệt thì chỉ có thể là tình cảm anh dành cho cô đã vượt tới mức tình yêu mất rồi.

Anh khẽ mỉm cười, một luồng gió nhẹ lùa vào mơn trớn trên mặt anh. Cô ấy không nhớ về anh nhưng điều đó không quan trọng, trong tim cô ấy hiện giờ có anh là được rồi.

- Phan Ngọc Thư, anh sẽ mãi mãi yêu em.

12. Chương 17: No Title

Chương 17: No Title

Một ngày mưa, một ngày lạnh, một ngày đi học muộn, một ngày bị đuổi ra khỏi lớp, đó là ngày bình thường của tôi. Haizzz, biết nói sao bây giờ, số tôi khổ thế đấy, hôm nay trời mưa và tôi lại bị đuổi ra ngoài. Sau khi “hàn huyên” vài câu với thầy giám thị, tôi lang thang quanh sân trường, tìm một chiếc ghế đá và ngồi xuống. Mưa phùn buốt giá hắt vào mặt tôi, theo thói quen, tôi đưa tay ra và hứng những giọt nước lạnh ngắt ấy. Bất chợt có một bàn tay ấm áp nắm lấy tay tôi. Tôi giật mình:

- Sao anh cũng ở đây?

Anh cười và ngồi xuống cạnh tôi. Anh rút trong túi ra một chiếc khăn rồi lau khô bàn tay đầm nước mưa của tôi.

- Lạnh không?- Anh hỏi

Tôi gật đầu.

- Vậy sao còn nghịch nước mưa?

Tôi không đáp, im lặng nhìn anh rồi bất chợt đặt ra câu hỏi:

- Anh cũng chưa làm bài tập về nhà phải không?

Anh ngừng động tác, nhướng mày nhìn tôi:

- Anh đâu có lười như em

Tôi đung đưa chân, mỉm cười:

- Anh chỉ có lười hơn em thôi

Anh quàng tay lên vai tôi, kéo tôi vào gần anh hơn và nói:

- Chúng ta đi chơi nhé?

- Nhưng cổng trường khoá lại rồi.

Anh cười bí ẩn rồi kéo tôi đứng dậy, dẫn tôi ra khu vườn hoa phía sau trường học, ở đây cỏ mọc um tùm, những bức tường thì bị rêu phủ kín.

- Em có dám trốn học không?

- Ý anh là trèo qua bức tường này á?- Tôi đắn đo rồi nhìn xuống chiếc váy đồng phục và nhất quyết lắc đầu.

Trần Nam Thiên thản nhiên nói:

- Em vẫn mặc quần bên trong đấy thôi, ngại cái gì?

Tôi đỏ mặt không nói nên lời, đó là quần tất, nó rất mỏng... Tóm lại:

- Không là không

Nói rồi tôi quay đầu đi nhưng Trần Nam Thiên chẳng có vẻ gì là quan tâm đến ý kiến của tôi, anh ôm chặt thắt lưng của tôi rồi nhấc bổng tôi lên. Tôi choáng váng vội ôm lấy bờ tường và giờ thì tôi đang lơ lửng. Trần Nam Thiên tạm thời bỏ mặc tôi, đu mình nhảy vọt lên bờ tường rồi cẩn thận kéo tôi lên.

Khi đã yên ổn ngồi trên bờ tường à một phần cơ thể tựa vào người anh tôi mới cảm thấy hoàn hồn.

- Anh sẽ nhảy xuống trước và khi nào anh nói em mới được nhảy xuống theo. Nhớ chưa?

Tôi gật gật đầu tự lẩm nhẩm lại lời anh vừa nói thì cùng lúc ấy anh bỏ tôi ra và lao xuống đất. Trong cái khoảnh khắc tuyệt khỏi tay anh, tôi chao đảo như muốn ngã. Tôi cố gắng giữ thăng bằng nhưng không thể

vì bờ tường quá trơn. Tích tắc, tôi ngã xuống theo anh. Như thể cảm nhận được điều gì đó phía sau, anh quay lại lấy thân mình đỡ lấy tôi và cả hai chúng tôi ngã xuống đất.

Tôi cảm thấy như có tiếng xương nứt ra, còn chân tôi thì đau không thể tả được.

- Em sao thế? - Anh ngồi dậy, nhìn tôi lo lắng

Tôi thều thào nói với anh trong khi nước mắt thì trào ra:

- Em bị gãy chân rồi

Trong căn phòng đơn của bệnh viện ngập mùi thuốc, tôi bồn chồn cúi đầu thật thấp, hai tay đan vào nhau như thể tôi muốn bóp nát tay mình ra vậy. Thậm chí tôi còn cảm nhận được cơn tức giận của bà và mẹ đang bốc cháy.

Bà nhướng mày lên và hỏi tôi:

- Cháu giải thích đi chứ?

Tự dưng tôi thấy bà thật đáng sợ, tôi cứ cúi đầu và lo lắng. Trần Nam Thiên vẫn ở bên ngoài kia và chờ đợi, có lẽ thế, hoặc anh ấy đã bị ánh mắt của bà làm cho hoảng sợ và bỏ về rồi. Sau khi đưa tôi vào bệnh viện, Trần Nam Thiên dám lấy điện thoại của tôi và gọi cho bố mẹ tôi, anh ấy dám làm điều mà tôi không dám làm. Khoảng 10 phút sau, mẹ và bà chạy tới bệnh viện tìm tôi, ban đầu họ còn có vẻ lo lắng nhưng sau khi nghe Trần Nam Thiên hết lần này tới lần khác vợ mọi tội lỗi đổ lên đầu mình thì họ trở nên tức giận. Khổ nỗi là họ giận tôi, giận tôi vì đã giấu họ chuyện về anh ấy.

- Là cháu tự ngã - Tôi thì thào

- Con giỏi lắm - Mẹ tôi rít lên - Nuôi con lớn bằng từng này tuổi thế mà con dám bỏ học đi chơi với bạn trai. Giỏi lắm. Con quen cái cậu kia từ bao giờ? Hả? Tại sao lại giấu bố mẹ? Hả? Có coi bố mẹ ra cái gì không? Còn cả ông bà nữa? Mẹ biết ngay mà. Mẹ cấm con yêu đương là đúng. Trước kia con có bao giờ biết bỏ học là gì, vậy mà sao bây giờ con lại đổ đốn ra thế hả?

Tôi cắn môi thật chặt để không bị nấc lên, nước mắt tôi cứ thế mà tuôn ra.

- Cháu khóc cái gì? Mẹ cháu nói sai hả? Có phải cái cậu kia dụ dỗ cháu phải không? Bà nói cho cháu biết...

- Cái gì thế? - Đúng lúc ấy ông và bố bước vào cắt ngang lời bà - Bà nói cái gì mà cháu nó lại khóc thế kia?

Tôi thấy ông thì không tìm được cảm xúc, bật khóc tức tưởi. Ông vội chạy đến lau nước mắt cho tôi.

- Ngoan nào. Không khóc nữa. Ai mắng cháu thì đã có ông đây. Không sao, không sao.

- Ông cứ bình nó nhiều. Đây, hôm nay nó bỏ học đi chơi với bạn trai nên bị ngã tẹo chân đấy. Bà và mẹ nói thì cấm có nghe. Cứ nghe mấy cái lời dụ ngon dụ ngọt của đám con trai thì có ngày hỏng cả đời.

Tôi khóc lớn hơn, giọng tôi lạc hẳn đi, tôi không thể phát âm cho chuẩn xác. Tôi thấy cổ họng mình đang đông cứng lại.

- Con...xin lỗi...

Có một nỗi đau không tên bám riết lấy tôi, nó như một mũi dao sắc nhọn đâm vào trái tim tôi. Vậy là tôi và anh bị cấm phải không? Vậy là từ giờ tôi không được gặp anh nữa phải không? Nhanh thế sao? Thậm chí tôi còn chưa cảm nhận được quãng thời gian bên anh.

Vậy là chấm dứt rồi? Tôi phải dừng lại ở đây và quay ngược lại cuộc sống thuộc về tôi. Con đường tôi đi cùng với anh còn ngắn quá mà tôi đã phải buông xuôi để quay lại. Tôi không thể bỏ gia đình để chọn anh nhưng dứt bỏ anh thì tôi không nghĩ mình làm được. Thời gian qua ở cùng anh không phải là dài nhưng cũng đủ để lưu lại trong tôi những cảm xúc bất tận. Tôi không biết những cảm xúc ấy hình thành khi nào nhưng tôi có thể chắc chắn rằng bây giờ tôi có thể cảm nhận nó một cách rõ ràng. Người ta nói khi mất đi một thứ gì đó chúng ta mới thấy được giá trị thật của nó quả không sai. Trong quãng thời gian ở cùng anh,

tôi chẳng hề làm gì ngoài đón nhận một cách vụng về những thứ anh trao. Và giờ thì tôi mới biết những thứ đó quý giá giá chừng nào.

Tôi nghĩ có lẽ đây là bí mật quan trọng nhất cuộc đời tôi mà tôi không thể giấu được: TÔI YÊU TRẦN NAM THIÊN MẤT RỒI.

Giờ phút này, ngay cả tiếng khóc của tôi cũng không rõ ràng nữa, tôi muốn xin lỗi anh ấy nhưng có thứ gì đó ngăn tôi lại. Nếu tôi nói xin lỗi anh sẽ hiểu đó là lời tạm biệt. Không thể như thế được, tôi không muốn xa anh, tôi còn muốn gặp anh nhiều thật nhiều, tôi còn muốn nói cho anh biết tôi yêu anh còn hơn cả anh yêu tôi. Nhưng bà và mẹ không cho phép tôi làm thế, họ không muốn tôi gặp lại anh, họ luôn bắt tôi làm theo ý họ. Tôi không muốn thế nữa.

- Con không muốn. Đừng bắt con phải nghe theo ý của mọi người nữa - Tôi gào lên - Anh ấy chẳng làm gì sai cả.

Tôi cứ khóc như một con ngốc, vừa khóc vừa lắc đầu thật mạnh:

- Con sẽ làm theo ý con. Con mặc kệ. Mẹ và bà chỉ biết nghĩ cho mình thôi. Con không quan tâm nữa.

Tôi cảm nhận được bàn tay của ông đang vỗ về tôi.

- Nín nào. Không ai bắt cháu làm gì hết.

- Mau gọi bác sĩ đi, con bé lại mất kiểm soát rồi- Tiếng ai đó rất giống bà

- Không. Không cần gọi bác sĩ

- Ông làm sao thế? Nếu không tiêm thuốc an thần cho nó thì con bé sẽ khóc đến chết đấy. Mau gọi bác sĩ.

- Tôi nói là không cần. Con bé tiêm quá đủ thuốc cho cuộc đời của nó rồi. Gọi Thiên vào đây và tắt cả chúng ta sẽ cùng nói chuyện.

Những dòng nước mắt mặn chát vẫn không ngừng tuôn ra khỏi mắt tôi, một lần nữa ông lại nhẹ giọng an ủi:

- Không ai có quyền ép buộc cháu làm theo ý của họ hết. Nín khóc đi cháu.

- Lúc nào cũng bắt cháu phải nghe theo ý của mọi người. Cháu không thích, không thích. Cháu có làm gì sai đâu? Cả bà và mẹ đều mắng cháu. Họ không cho cháu gặp lại anh ấy.

- Không, không, ông sẽ không cho phép điều đó xảy ra. Giờ cháu nhìn xem ai đang đứng trước mặt cháu đây.

Tôi ngược khuôn mặt đầm nước mắt lên nhìn và thấy anh. Tôi cứ nhìn anh ngây ngốc rồi quay sang kéo tay áo ông và hỏi:

- Tại sao anh ấy lại ở đây?

Ông trầm lặng nhìn tôi rồi khẽ nhìn sang bà, cuối cùng ông mỉm cười hiền hoà và nói:

- Lát nữa là cháu sẽ nhớ ra ngay thôi. Bây giờ ông hỏi đây, tại sao cháu bị ngã?

Tôi sput sùi:

- Cháu đã bỏ học để đi chơi

- Như vậy là tốt hay xấu?

- Là xấu

- Vậy?

- Cháu xin lỗi lần sau cháu không dám thế nữa. Ông đừng mắng cháu- tôi meo meo.

Ông xoa đầu tôi:

- Ông không mắng cháu. Cháu phải nhớ lời hứa đấy. Giờ cháu đã nhớ tại sao bạn cháu lại ở đây chưa?

Tôi khẽ cau mày và gật đầu.

- Cháu muốn nói gì không Thiên?- ông hỏi.

- Cháu rất xin lỗi- Anh ấy khẽ đáp.

Tôi thì thăm với ông:

- Không phải lỗi của anh ấy đâu.

- Ông biết rồi. Thế cháu có muốn nói gì với cậu ấy không?

Tôi lắc lắc rồi lại gật gật:

- Cháu muốn xin lỗi

- Không phải lỗi của em- Lần này là Trần Nam Thiên thì thăm nhưng ai cũng nghe thấy.

- Bà có muốn nói gì không?- Ông hỏi với chất giọng cao hơn thông thường

Bà ngần ngừ vài giây rồi cầm tay tôi xoa nhẹ:

- Bà cũng xin lỗi

Tôi lắc đầu:

- Không phải lỗi của bà

Sau đó, ông ho một tiếng rồi nhìn mẹ tôi. Mẹ không nói gì chỉ lẳng lặng đến ôm tôi. Tôi khẽ nói:

- Mẹ cũng không có lỗi

- Mẹ mua socola cho con ăn nhé?

Tôi nhận ra mình đã hết khóc tự khi nào, bỗng nhiên thấy vui, tôi mỉm cười gật đầu:

- Mua cho cả anh ấy nữa nhé?

Mẹ khẽ nhìn Trần Nam Thiên rồi gật đầu đồng ý:

- Mẹ sẽ mua cho cả nhà.

Lúc bấy giờ, bố tôi mới từ trong góc phòng ló đầu ra với vẻ ngủ gà ngủ gật:

- Nhà mình xin lỗi xong chưa để còn về?

Sau đó, bố lại bị bà lườm.

Tôi được đưa về nhà ngay sau đó, Trần Nam Thiên cũng đi về cùng tôi. Từ lúc đó tới giờ tôi chưa nói với anh ấy câu nào và tôi cũng chẳng biết nói gì nên khi ông nói tôi phải ngủ một giấc thì tôi liền nghe theo. Ông cho phép anh ấy đưa tôi vào phòng và sau đó phải ra ngoài ngay vì ông có chuyện cần nói.

Tôi leo lên giường, rũ bỏ mọi cảm xúc. Trần Nam Thiên đắp chăn cho tôi rồi hôn nhẹ lên trán tôi.

- Ngủ ngon nhé.

- Anh có sợ gia đình em không?

Anh mỉm cười:

- Rất sợ. Điều duy nhất anh sợ trên đời này là mất em.

Trái tim tôi rung động...

- Em có một bí mật muốn cho anh biết...

- Gì vậy?

Tôi hít thật sâu để lấy tinh thần, can đảm lên nào, tôi muốn anh ấy biết điều đó, chỉ ba chữ thôi...

- Em... Em... em... em ngủ đây.

Trần Nam Thiên cau mày lại nhưng không nói gì, anh hôn tôi một lần nữa rồi bước ra ngoài.

Tôi vui vẻ chìm vào giấc ngủ.

Trong khi ấy, bên ngoài kia đang diễn ra một cuộc nói chuyện giữa ông và Trần Nam Thiên, nội dung của nó chính là chìa khoá lí giải mọi cảm xúc và hành động của tôi trong những cơn mất kiểm soát suốt thời gian qua.

- Chào mừng cháu đến với gia đình ông

Trần Nam Thiên cười nhẹ có phảng phất đôi chút mệt mỏi:

- Cảm ơn ông. Có lẽ bà và cô vẫn không thích cháu.

Ông lắc đầu cười:

- Ông nói cho cháu một bí mật, từ trước đến nay chỉ có thuốc an thần và ông là có thể khiến cho Thư trở về trạng thái ngừng khóc và bây giờ có thêm cháu. Điều đó chứng tỏ cháu quan trọng với Thư. Bà và mẹ Thư đã chấp nhận cháu khi họ nói xin lỗi rồi.

Trần Nam Thiên im lặng trong vài giây như để suy nghĩ về một vấn đề nào đó.

- Thư có hay bị như thế này không?

Ông chột thổ dài:

- Không phải tự dưng con bé bị như thế đâu. Con bé mắc phải một căn bệnh kì lạ từ nhỏ và cho tới nay thì khoa học công nhận đó là bệnh do rối loạn thần kinh. Căn bệnh đó chưa có thuốc chữa, người ta gọi đó là chứng Pica, khi mắc phải thì người bệnh sẽ ăn những thứ không phải thực phẩm bình thường. Ông đã phải đưa con bé đi gặp các chuyên gia tâm lí mới chữa khỏi được. Hay chính xác là làm nó quên đi việc nó từng mắc bệnh. Chắc hẳn là Thư không nhớ gì về cháu phải không?

- Vâng. Thư không nhớ gì hết.

- Ừm, thế là từ đó, khi nó gặp chuyện thường bị kích động và dẫn tới có những hành động thái quá. Giống như tình huống vừa rồi, gào lên những điều hiện ra trong bộ não của nó.

- Cháu hiểu rồi

Ông ngừng lại đôi chút để thăm dò thái độ của Trần Nam Thiên rồi cười:

- Cháu vẫn tiếp tục chứ?

- Cháu còn chưa tới đích mà.

- Vậy ở lại đây ăn tối cùng gia đình ông. Ông muốn đợi xem cháu mất mấy năm thì mới đến đích. Nói trước nhé, cháu gái ông khó chiều lắm đấy.

Trần Nam Thiên không đáp chỉ khẽ cười.

Trong cơn mưa phùn lạnh lẽo, đầu đó le lói có ánh sáng của tình yêu

13. The End - Chương 18: Caramel Ngọt Hay Chocolate Ngọt Hơn?

Chương 18: Caramel ngọt hay Chocolate ngọt hơn?

Tôi mở bừng mắt, một cảm giác mơ hồ trôi dậy trong người. Ho khục khặc vài tiếng rồi mới phát hiện ra mình vừa trải qua một giấc ngủ.

Có thứ gì đó rất khó chịu ở trong người mà tôi không thể nào diễn tả được. Tôi đưa tay lên dụi mắt rồi bỗng cảm thấy nhứt nhối ở chân. Như thể vừa có một tiếng chuông xuất hiện trong đầu, tôi giật mình nhớ

ra rằng mình bị ngã và không chỉ thế những hình ảnh lộn xộn cứ ẩn hiện trong đầu tôi, phần lớn là những hình ảnh về Trần Nam Thiên. Tại sao lúc nào tôi cũng nghĩ về anh ấy vậy? Không biết bây giờ anh ấy ở đâu và như thế nào rồi. Hi vọng mẹ và bà sẽ không mắng anh ấy, Trần Nam Thiên chẳng có lỗi gì trong chuyện tôi bị ngã hết, ngược lại nếu anh ấy không đỡ tôi thì giờ này chắc tôi vẫn đang nằm trong bệnh viện.

Tôi cuộn mình trong chăn, thỉnh thoảng lại có vài tiếng ồn nhỏ từ bên ngoài len lỏi vào trong phòng tôi. Tôi có linh cảm rằng Trần Nam Thiên đang ở gần đây, à không, linh cảm gì chứ, rõ ràng anh ấy sống trong căn hộ đối diện nhà tôi mà. Tôi nghĩ tôi đã nghĩ quá nhiều rồi, có lẽ tôi nên tiếp tục ngủ như vậy sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.

Khi tôi nhắm mắt vào thì có tiếng cửa mở ra, đôi mắt tôi cũng mở ra theo. Ai vậy? Ai mà lại có mùi hương bạc hà yêu thích của tôi? Khởi nói cũng biết rồi, tôi ngồi bật dậy luôn và nheo mắt cười với anh.

Anh buông giọng nói mê hoặc:

- Anh đã có linh cảm rằng em vừa thức dậy
- Em cũng có linh cảm như vậy với anh

Anh bước tới gần tôi và ngồi xuống giường, đôi mắt anh lướt trên khuôn mặt tôi.

Anh nói:

- Anh không ngủ nên không thể thức dậy. Linh cảm của em sai rồi.

Sao cũng được, anh ấy vẫn chưa rời mắt khỏi tôi và tôi lại rơi vào trạng thái mất tự nhiên rồi.

Anh vẫn nhìn tôi, im lặng rồi đột gột kéo tôi vào lòng. Anh tựa cằm lên vai tôi, đôi môi khẽ thì thầm:

- Chân còn đau không?

Chân thì không sao nhưng cổ tôi thì sắp tê liệt đến nơi rồi. Anh có thể dừng... hôn... vào chỗ đó được không?

Tôi nhắm chặt mắt, cơ thể trở nên cứng nhắc. Như cảm nhận được điều đó từ tôi, anh ấy dừng lại và khẽ bật ra tiếng cười.

- Em sao thế?

Tôi cắn môi im lặng. Anh lướt ngón tay cái lên môi tôi rồi lại chuyển sang vuốt ve cả khuôn mặt. Anh nói:

- Anh xin lỗi - Mắt anh nhìn tôi đầy xót xa.
- Không. Em mới là người phải xin lỗi anh.
- Sao lại xin lỗi anh?

Bởi vì rất nhiều thứ mà anh không thể hiểu được hay chính tôi cũng không biết giải thích như thế nào. Anh ấy đã mạnh mẽ vô cùng khi đối diện trước gia đình tôi, có lẽ tôi phải cảm ơn anh nữa.

Tôi tựa người vào anh và khẽ hỏi:

- Ông đã nói gì với anh vậy?

Anh lại cười:

- Nói em rất hư, yêu em anh sẽ khổ đấy.

Tôi định phản bác lại lời nói ấy nhưng bị một cơn ho ngăn cản lại. Trời ạ, không phải tôi lại ốm đấy chứ?

Anh kéo chiếc chăn phủ lên vai tôi và ôm tôi thật chặt. Cảm giác này thật thích, tôi cứ muốn mãi mãi như này thôi, chỉ cần ở trong vòng tay Trần Nam Thiên là đủ hạnh phúc rồi.

- Em lạnh không?
- Không. Em rất ấm - Tôi vui vẻ đáp lời

Anh nhẹ nhàng vuốt tóc tôi đồng thời ném cho tôi một câu hỏi:

- Lúc trước em nói có một bí mật muốn cho anh biết, là gì?

Ừm. Bây giờ tôi không nói nữa thì có ổn không nhỉ? Liệu anh ấy có dễ dàng bỏ qua? Không đâu. Trần Nam Thiên có thể bỏ qua mọi thứ ngoại trừ bí mật của tôi. Phải làm sao bây giờ?

- Trả lời anh đi - Anh siết chặt vòng tay như một lời cảnh báo với tôi.

- Em... sẽ nói với anh... sau

- Sau là khi nào?

- Là khi...

Là khi anh không có mặt bên cạnh em, em có thể lẩm nhẩm hàng vạn câu nói EM YÊU ANH. Vâng, tôi đúng là đồ hèn nhát. Có ba chữ thôi mà cũng không thể nói ra được. Trần Nam Thiên, sao anh không biết đọc suy nghĩ nhỉ, như vậy sẽ đơn giản với em hơn đấy. Tôi cứ nghĩ thầm trong lòng mà không dám thốt ra bất cứ từ nào, trong khi đó sự chờ đợi của Trần Nam Thiên sắp không còn tồn tại.

Thế nhưng không giống như tôi nghĩ, anh ấy chỉ đơn giản thở dài rồi nói:

- Ra ngoài thôi, sắp đến giờ ăn tối rồi.

Tôi chậm chạp đáp lại:

- Anh có ở lại không?

Anh trả lời cộc lốc:

- Có

Tôi lại chậm chạp hỏi:

- Ông bà em có ở lại không?

- Tất cả mọi người đều ở lại.

Tất cả mọi người đều ở lại ăn tối ở nhà tôi? Vậy tôi không ra ngoài đâu.

- Anh lấy áo khoác cho em nhé?

- Ừm... em không muốn ăn... hay là anh...

Tôi nuốt vội câu “Hay là anh cứ ra ngoài một mình đi” vào trong cổ họng khi ánh mắt của Trần Nam Thiên chiếu vào tôi.

- Em... ngại lắm

Anh lắc đầu cười một cách khổ sở.

- Hôm nay là ngày đầu tiên anh ăn cơm cùng gia đình em.

Mặc kệ anh ấy, đâu phải chuyện của tôi. Tôi muốn chôn vùi cả đời mình trong đồng chăn gối này.

Trần Nam Thiên vuốt tóc tôi, hôn lên trán tôi, nhẹ nhàng nói:

- Ngoan nào cưng, ra ngoài cùng anh.

Anh ấy đang quyến rũ tôi. Đáng chết! Ahhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh!!

- Không

- Muốn anh bế em ra ngoài hả?

Không. Không. Trần Nam Thiên nói là sẽ làm đấy. Tôi không muốn thế đâu. Hic, anh thật ác độc. Tôi bất lực nghe theo lời anh và cố gắng nấn ná trong phòng càng nhiều thời gian càng tốt nhưng cuối cùng tôi cũng vẫn bị anh kéo vào phòng ấ. Đứng trước mặt mọi người, mặt tôi đỏ lựng lên. Nếu các bạn có mặt ở đó chắc hẳn sẽ nghĩ tôi là khách chứ không phải Trần Nam Thiên.

Từ cái ngày hôm ấy, Trần Nam Thiên thường xuyên lui tới nhà tôi, rất thường xuyên.

Ông tôi rất quý anh ấy hơn nữa anh ấy cũng rất biết cách lấy lòng người khác (tôi đã bất ngờ về điều này) thế nên gần như anh đã nhập hộ khẩu vào gia đình tôi rồi.

Có một lần, mẹ tôi sang nhà ấy chơi và mẹ đã bàng hoàng khi thấy trong tủ lạnh chỉ có đá (tôi rất vui vì anh ấy không uống bia nhưng sau đó lại vô cùng buồn bực khi anh ấy có cả một quầy rượu trong nhà). Đáp lại mẹ tôi, anh chỉ cười:

- Cháu không biết nấu ăn nên luôn gọi đồ ở bên ngoài, thỉnh thoảng thì cháu về dùng bữa với ông nội.

Từ ấy, mẹ tôi luôn gọi anh sang ăn tối và cũng chẳng biết từ khi nào, giờ đây, Trần Nam Thiên ngày ba bữa đều ăn ở nhà tôi. Thời gian đầu, tôi đã vô cùng khổ sở trước sự xuất hiện của Trần Nam Thiên. Mọi người trong nhà rất hay nhìn tôi, những cái nhìn vô tình mà rất cố ý hay chỉ đơn giản là cái nhìn lén thôi nhưng cũng đủ để tôi ngượng chín mặt rồi. Dần dà có thể nói rằng tôi bị trơ lì đi trước sự xuất hiện hàng loạt của anh nhưng nếu anh có những hành động thân mật kiểu 15+ thì tôi sẽ gạt ra ngay lập tức. Tin tôi đi, nếu ở trong hoàn cảnh đó các bạn cũng sẽ làm thế thôi.

Bữa tối hôm nay cũng như mọi hôm, bố luôn thích Trần Nam Thiên ngồi cùng mình để hai người có thể “đàm đạo” về ô tô. Còn mẹ thì chẳng quan tâm đến bất cứ thứ gì ngoài bộ phim trên TV. Chỉ riêng mình tôi chú tâm ăn cơm, ăn xong, tôi tự lấy cho mình một ly socola nóng rồi bỏ vào phòng học bài. À, có một điều tôi chưa kể cho các bạn, hi vọng các bạn sẽ thấy vui đó là anh trai Phan Minh Sơn của tôi và cô bạn Linh Giang đang chính thức hẹn hò. Tôi đã hỏi anh Sơn rằng anh đã nói gì mà cô ấy đồng ý nhưng anh chỉ cười và xoa đầu tôi. Dù sao thì tôi vẫn vui cho hai người ấy, tuy nhiên, ấn tượng tốt đẹp mà bà dành cho Linh Giang đã tan biến rồi.

Lật lật mấy trang sách bỗng thấy nhàm chán, tôi ôm ly sôcôla thơm ngào ngạt ra ngoài ban công ngắm cảnh. Thành phố về đêm thật đẹp, thật lấp lánh. Đứng từ trên cao này, tôi cảm tưởng như có thể vươn tay tới mọi thứ, có thể chạm vào mây, có thể hoà tan vào cái lạnh buốt giá của mùa đông. Hít vào buồng phổi một luồng không khí lạnh, tâm trạng tự dưng lại thấy nhẹ nhàng hơn. Tôi xoay người định bước vào phòng thì lại giật mình vì Trần Nam Thiên đã đứng ở phía sau.

- Anh đứng đây từ khi nào thế?

Trần Nam Thiên không trả lời, chậm rãi bước tới, quàng tay lên vai tôi và ngắm nhìn thành phố sáng rực ánh đèn.

Tôi cũng hướng mắt về nơi đó, xa hoa, tráng lệ nhưng lại có vẻ gần gũi. Hương socola lan toả ấm áp, giọng nói của Trần Nam Thiên cũng ấm áp vô cùng.

- Cảnh đêm đẹp phải không?

- Vâng - Rất ngoạn ngoạn

- Ngày mai đi chơi cùng anh nhé?

- Vâng- Vẫn rất ngoạn ngoạn

- Đến nhà ông của anh, ông em cũng đi cùng.

- Vâng- Vô cùng ngoạn ngoạn

- Bố mẹ anh muốn gặp em

- Vâng- Ngoan ngoan vô tội vạ

Trần Nam Thiên cười, tôi nhìn anh trắng trối:

- Anh vừa nói cái gì?

- Bố mẹ anh muốn gặp em

Tôi đánh rơi nhịp thở của mình, trái tim bắt đầu làm loạn.

- Nhưng anh nói họ rất bận mà

Anh gạt đầu một cách thuần khiết:

- Họ nói muốn gặp con dâu

Chân tay tôi bủn rủn, tôi chưa kịp hình dung ra tình huống kiểu như thế này. Trần Nam Thiên rất ít nói về bố mẹ của anh ấy thế nên, tội lỗi quá, tôi đã coi họ không tồn tại và giờ thì tôi phải trả giá.

Nhìn thấy bộ mặt đó của tôi, anh bật cười rất vui vẻ:

- Không cần phản ứng đến mức đó, ngốc ạ.

Anh ấy đang cười trên nỗi đau khổ của tôi.

- Chưa phải là lúc này đâu nên đừng lo.

Tôi không muốn cái cuộc gặp mặt này xảy ra, lỡ mà không như ý muốn thì sao? Lỡ như bố mẹ anh ấy không thích tôi thì sao? Bất giác trong đầu tôi hiện ra bao nhiêu là hình ảnh. Đầu tiên là cuộc gặp mặt thần tiên, bố mẹ Trần Nam Thiên cực kì thánh thiện và khoan dung. Sau đó, khi mọi chuyện tưởng chừng như êm đềm thì mẹ anh ra mặt, lén lút bắt tôi rời xa anh. Tôi khóc lóc trong đau khổ và lặng lẽ rời xa Trần Nam Thiên. Từ đó, anh ấy hận tôi tận xương tận tủy. Và tôi bị rơi vào thảm cảnh của Vườn Sao Băng (Phan Ngọc Thư Version)

- Phan Ngọc Thư?

- Dạ?

- Em đang nghĩ gì thế?

Tôi vuốt tóc, chớp mắt cực kì ngây thơ:

- Trời đêm đẹp quá!

Anh bật cười, kéo tôi vào lòng, hôn nhẹ lên trán và nói:

- Vậy anh về đây. Đừng ngủ muộn em nhé.

Sáng hôm sau, nắng lên tuyệt đẹp, nắng nhuộm sắc vàng bao trùm lên vạn vật, nắng vươn mình ôm trọn lấy khoảng không gian trong trẻo của thành phố. Gió khẽ vờn nhẹ lên những ngọn cỏ xanh bạt ngàn sức sống khiến những giọt sương đêm còn đọng lại trên lá bình tĩnh. Dưới ánh nắng, những giọt sương ấy lấp lánh đến lạ kì như kết tinh trong đó là bao nhiêu điều mới mẻ của một ngày mới sắp bắt đầu.

Trần Nam Thiên đợi tôi và ông ở ngay lối vào khu chung cư, anh lái một chiếc xe màu trắng và không đẹp chút nào. Ông tôi chắc chắn vài tiếng và bước lên xe còn tôi thì lơ đãng ánh mắt mời gọi của anh theo ông ngồi vào ghế sau.

- Land Rover hả? - Ông tôi hỏi

Trần Nam Thiên chỉ cười và lái xe đi. Đúng là nhà tư bản độc ác, tiêu tiền như nước. Xem nào, trước kia là Lamborghini sau đó thì đến Jeep, không lâu sau là Maybach và giờ thì đến Land Rover. Thật không công bằng, tôi đến cái xe đạp còn chẳng có nữa.

Mãi suy nghĩ linh tinh mà không biết rằng đã sắp tới nơi rồi. Trước mặt tôi, con đường cao tốc dần thu hẹp lại và trở nên dốc hơn, những ngọn đồi bắt đầu hiện ra lấp ló là những ngôi biệt thự mang kiểu đang độc đáo. Xa xa sắc xanh bao trùm.

Xe dừng lại trước cánh cổng có chạm khắc hình rồng. Chúng tôi xuống xe và bước vào trong.

- Hôm nay ngày tốt tháng lành, hoa nở trên cành, trăng thanh gió mát, tại hạ cưới gió đập mây đến đây chẳng hay có được diện kiến Trần tiên sinh để tỏ lòng mong nhớ? - Ông tôi ngâm nga.

- Phạm tiên sinh quá lời. Xin thứ lỗi cho Trần mỗ ta đây đón tiếp chậm trễ - Ông của anh cũng chẳng kém lời.

Sau đó họ phá ra cười. Ôi, đúng là những người già nhưng tâm hồn không già.

Tôi lễ phép chào ông của anh rồi theo anh vào trong pha trà. Nhìn từng động tác của anh tôi mới biết hoá ra pha trà cũng cần dùng kỹ thuật.

Trần Nam Thiên nói:

- Hôm nào đó anh sẽ dạy em pha trà

Tôi thắc mắc:

- Để làm gì?

Anh ấy cười:

- Ông anh và bố anh thích trà.

Vốn dĩ tôi định hỏi: "Thế thì liên quan gì tới em?" Nhưng 1s sau đó tôi đã hiểu hàm ý câu nói ấy, mặt lại đỏ lên, tôi quay đi chỗ khác.

- Bố mẹ anh sắp về nước rồi, em phải làm quen dần đi.

Nghe thấy vậy ruột gan tôi lại cồn cào cả lên.

- Em thích câu cá không?

Tôi lắc đầu.

Anh ừ nhẹ rồi kéo tôi ra ngoài. Sau khi mời hai ông uống trà chúng tôi xin phép ra ngoài chơi.

Chúng tôi đi bộ men theo con đường dốc thoai thoải tràn ngập ánh nắng. Trần Nam Thiên nắm tay tôi. Gió mang theo hương hoa cỏ ngập tràn trong không gian, tôi thả trôi từng dòng cảm xúc nhẹ tênh theo gió. Bên cạnh tôi, bóng dáng Trần Nam Thiên hoà vào trong nắng như một ánh hào quang rực rỡ. Chúng tôi cứ bước từng bước thật chậm rãi rồi anh đột ngột ngồi xuống và nhìn tôi. Anh ấy muốn công tôi?

- Em lên đi

Tôi nhìn về phía con đường ngoằn ngoèo phía trước rồi cười:

- Anh đùa à?

Trần Nam Thiên không đáp lời, anh dùng ánh mắt để quyến rũ tôi. Tôi như kẻ vô hồn, ngoan ngoãn leo lên lưng anh.

Công tôi trên lưng, bước chân của anh vẫn rất vững chắc khiến tôi cảm thấy thật an toàn.

- Cho em xuống. Anh định công em tới bao giờ?

Anh ấy im lặng, bước thêm một đoạn nữa mới đáp lời:

- Công em tới nơi tình yêu vĩnh hằng.

Trái tim tan chảy, ngọt lịm.

Nắng chan hoà lung linh trong gió, vị nắng ngọt ngào cuốn vào trái tim bé nhỏ của tôi, ấm áp vô cùng.

Chúng tôi dừng chân tại một ngọn đồi nhỏ, ngồi dưới gốc cây, tôi ngắm nhìn từng đám mây bồng bềnh như kem bông đang len lỏi vào nhau để hứng nắng mặt trời.

Trần Nam Thiên ngồi bên cạnh đưa cho tôi vài viên kẹo caramen. Tôi thích thú nhắm nháp chúng trong miệng và thấy anh nhìn mình. Tôi đưa cho anh một viên kẹo nhưng anh chỉ cười và... cúi xuống hôn tôi. Đôi môi anh mãnh liệt tấn công bên trong, càn quét khắp nơi. Khi anh rời khỏi, tôi trở nên thất thần, viên kẹo trong miệng tôi đã mất rồi.

Anh thản nhiên nói:

- Anh bắt đầu thích đồ ngọt rồi.

Nắng rực rỡ hơn, nhuộm sắc vàng trong từng sợi không khí. Vòng tay anh cũng chặt hơn, đem hơi ấm áp phủ lên người tôi. Tôi lim dim dựa đầu vào người anh, cảm nhận cái không khí tuyệt vời của một ngày đông ngập nắng.

Bỗng có tiếng anh gọi:

- Thư!

Tôi đáp lời bằng một tiếng “Dạ” rất nhỏ và anh lại thì thầm một câu nói khác nhỏ hơn:

- Em yêu!

Tôi im lặng như để chờ đợi một điều gì đó, viên kẹo caramen tan chảy trong miệng.

Anh cúi sát vào tôi, hơi thở anh phả phát trên cổ, anh thì thầm:

- Vợ yêu!

Tôi nhắm chặt mắt lại. Dòng máu trong người như đang biến thành socola, tuôn trào vị ngọt đến cực điểm.

- Anh yêu em!

Không biết vị ngọt trong tôi là do thứ gì gây nên nhưng tôi khẳng định rằng nếu có ai hỏi tôi kẹo caramen ngọt hơn hay sôcla ngọt hơn thì tôi xin trả lời: Trần Nam Thiên - người yêu tôi ngọt hơn tất cả.

- Bí mật của em là EM CŨNG YÊU ANH

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/be-socola>